

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:66 • 8 Ağustos '98 • 5 DM

İMF-TÜSİAD reçetesi adım adım uygulanıyor!

• Sefalet ücretleri yürürlükte!

• Grev yasakları

yeniden gündemde!

Sendikal ihanet çeteleri

işbaşında!

**Saldırıları püskürtmek
ve ablukayı dağıtmak için:**

**Örgütlü, birleşik, militan
mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

İMF-TÜSİAD programı adım adım uygulamaya sokuluyor	4
Yeni "asgari ücret" yürürlükte . . .	5
Tekstilde zam dönemi	6
TİS komiteleri silahını kuşanalım	7
Ceyhan'da grev yasağı	8
Buca Belediyesi'nde grev	9
Reformist solun yeni yönelişi ve devrimci görevler (Orta Sayfa)	14-17
Devrimden karşı-devrimin restorasyonuna	18-20
Genel af saldırısı ve devrimci tavır	26-27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:66 ● 8 Ağustos 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtay
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Sınıf siyaseti doğrultusunda katettiğimiz mesafe, gazetemize her geçen gün farklı sektörlerden akan bilgi ve yazılarla da kendisini gösteriyor.

İşçi sınıfı içinde sosyalist siyasetin hergeçen gün daha fazla yankı bulmasında, sistemli ve ısrarcı çalışmalarımızın yanısıra, bizzat düzenin "çabaları"nın da etkisi bulunduğu söylenebilir. Kapitalist sömürü düzeninin sahipleri, bunaldıkça sınıfa saldırıyı yoğunlaştırıyorlar. Ama bu onlara bir kurtuluş değil, bunalımlarının derinleşmesini getiriyor sadece. İşçi sınıfı ve emekçiler, sistemin saldırıları arttıkça, yüzlerini daha çok devrime dönüyorlar.

Sistem açısından aynı şey, devrimci mücadeleye saldırıları konusunda da geçerli. '96'da siyasi tutsaklara yönelik saldırıdan büyük bir hezimetle çıkmaları bunun ifadesidir. Gene devrimci basım-yayım faaliyetine yönelik saldırılarından da her seferinde yenilgiyle çıkmaları da bunun ifadesidir ve bu yenilgiden kaçınma şansları da yoktur.

Bu saldırılardan son nasibini alanlar İzmir ve Kırşehir bürolarımız oldu. İzmir polisi zaten hep, devrimci basın bürolarını sürekli bir "baskı" altında tutarak faaliyeti felç etme politikası izledi. Kırşehir polisinin tutumu da farklı bir amaç taşıyor kuşkusuz: Yeni açılan büromuzdaki genç yoldaşların, daha baştan gözlerini yıldırma, böylece bir devrimci faaliyeti, başlamadan yok etmek...

Ama halen anlayamadıkları bir şey var; Bu tür çabalara biz hakettiği değeri veriz. Fakat bizi ayakta tutan siyasal bir sınıf hareketi olmamızdır. Bu

özverili çabaların sistemli bir faaliyete dönüşmesinin, devlet terörü karşısında kesintiye uğramamasının nedeni de budur.

Kızıl Bayrak dalgalanacak. Hiçbir çabanız, hiçbir baskı ve terörünüz sömürü düzeninizin mezarını kazmamızı engelleyemeyecek. Kızıl Bayrak yükselecek, sosyalizm kazanacak!...

Cezaevleri konulu afiş ve bildiri çalışmamız sonuçlandı. Sermayenin faşist diktatörlüğü var olduğu sürece cezaevleri sorunu bitmeyeceğini ve dayanışmanın sürekli bir görev olarak karşımızda olduğunu da belirtmek gerekiyor. Cezaevi sorunlarıyla yakından ilgilenmeyi, siyasi tutsakların mücadelesine desteği sürekli hale getirmek gerekiyor. Çünkü hücre tipi türünden saldırıları püskürtmek, ancak,

içeride-dışarıda, birleşik-militan bir mücadeleyle mümkün olacaktır.

8 kitabımızı Kelepir dağıtımına vermiş bulunuyoruz. Devrimci Harekette Reformist Eğilim, Teori ve Program Sorunları, Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi, Devrimci Gençlik Hareketi (Genişletilmiş 2. baskı), Türkiye'de ve Dünyada Özelleştirme Saldırısı, EMEP Eleştirisi, "İş-ekmek-özgürlük" Sloganı Üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu (1. Baskı) adlı kitaplarımız, kısa bir süre için tüm Kelepir kitabevlerinden ucuza temin edilebilir.

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!

Çıktı! Kitapçılarda

Sermayenin saldırıları sürüyor: İMF-TÜSİAD paketi uygulamada!

Saldırıları püskürtmek için örgütlü, birleşik, militan mücadeleye!

Sermaye iktidarı İMF'nin iktisadi-sosyal yıkım reçetesini harfiyen uyguluyor. Kamu emekçilerine % 20'den "buçuk" fazla vermeyen Anadol-D hükümeti, milyonlarca işçi ve emekçiye de gerçek bir sefaleti reva görüyor: 32 milyon TL olarak açıklanan yeni asgari ücret 1 Ağustos'tan itibaren yürürlüğe girdi. Kamu emekçilerinin maaşlarına yapılan % 20'lik zam oranı ve 32 milyon liralık sefalet ücreti, tekelci burjuvazi ve hükümetinin gündemdeki toplu sözleşmeleri de nasıl sonuçlandırmayı hedeflediğine ilişkin bir göstergedir.

Bilindiği üzere, metal, tekstil, belediye vb. işkollarında toplu sözleşme dönemi yaşanıyor. Sendika bürokrasisinin ihanetleri, işçi sınıfının temel bir kazanımı olan toplu sözleşme hakkını giderek daha fazla kağıt üzerinde bırakmaktadır. TİS sürecinde gerçekte işçiler pazarlık masasına yaklaşmıyorlar bile! Pazarlık bürolarda, kapitalistlerle sendika bürokratları arasında geçiyor ve sonucu işçinin talebi değil, patronun dayatmaları belirliyor. Sermaye iktidarı % 100 civarındaki enflasyon oranına rağmen milyonlarca işçi ve emekçiye % 20'ler oranında bir zam dayatarak burjuvaziye yol açıyor. Patronlar, sendikalı işçilerle, ücretlerde az-çok bir iyileştirmeyi sağlayacak zam oranını konuşmak bile istemiyor. Sendika bürokratlarının kusursuz uşaklığıyla toplu pazarlığı bir toplu satışa çevirmeye, emek-gücünü haraç-mezat kapatmaya çalışıyorlar. Bunu başaramadıkları yerlerde ise fiili saldırılar ya da grev yasaklarıyla sonuca gitmeye çalışıyorlar.

Ceyhan Belediye işçilerinin grevi yasaklandı. Sermayenin çeteleşmiş iktidarı bir ilçenin birkaç yüz işçisinin üzerine bile devlet kuvvetiyle yürüyor.

Amerikan emperyalizminin askeri üslerinde çalışan işçiler de grevdeler. Ve onlar da sürekli olarak Amerikan askerleri tarafından taciz ediliyorlar. İşçi sınıfı kendi topraklarımızda, emperyalist orduların zorbalığı altında ücret pazarlığı yapmaya çalışıyor.

İşçi sınıfı, tekelci burjuvazinin çeteleşmiş iktidarının saldırılarına ve türlü oyunlarına karşı direnmeye çalışıyor. TİS'lerin peşpeşe uzlaşmazlıkla sonuçlanması ve grevlere çıkılması sınıfın mücadele isteği ve dinamizmini gösteriyor.

Bu istek ve dinamizmin sermaye devletinin terörüyle kırılmasına, sendikal ihanetin oyunları ile sönmelenmesine izin verilmemesi şimdi büyük önem taşımaktadır. Bu mücadele dinamizmini, saldırıları püskürtecek bir işçi-emekçi hareketi yaratmanın dayanağına dönüştürebilmek yakıcı bir sorumluluktur.

Saldırıları tek merkezlidir ve tüm alanlardadır.

• Sendikal ihanet kıskacındaki toplu sözleşme süreçlerine, örgütsüz işletmelerdeki 6. ay zamlarına, sefalet ücretlerine, zorunlu mesailere, taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye, esnek üretime, grev yasaklarına ve faşist terör ve zorbalığa karşı, işçi sınıfının devrimci bir örgütlülük ve sağlam bir donanım ihtiyacı var. Çünkü işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde tek silahı örgütlü gücüdür.

Bu saldırılar uluslararası sermayenin jandarması İMF tarafından planlanmakta, generallerin yönettiği çeteleşmiş sermaye iktidarı ve sadık uşaklarınca yürütülmektedir. Bu pervasız saldırganlığın asıl nedeni ise işçi hareketi cephesinin birleşik, örgütlü ve militan bir kuvvet ortaya konamıyor olmasıdır. Yeni saldırıların önünün kesilmesi kadar, mevcut saldırıların püskürtülebilmesi de birleşik, örgütlü ve militan bir sınıf hareketiyle mümkün olacaktır ancak.

Sendikal ihanet kıskacındaki toplu sözleşme süreçlerine, örgütsüz işletmelerdeki 6. ay zamlarına, sefalet ücretlerine, zorunlu mesailere, taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye, esnek üretime, grev yasaklarına ve faşist terör ve zorbalığa karşı, işçi sınıfının devrimci bir örgütlülük ve sağlam bir donanım ihtiyacı var. Çünkü işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde tek silahı örgütlü gücüdür. Örgütsüz bir işçi sınıfı burjuvazinin saldırılarını püskürtemez, haklarını kopartıp alabilecek bir mücadele gücü ortaya koyamaz. İşçi sınıfının mevcut saldırıları ve ardından gelecekleri zamanında göğüslemesi ise büyük bir aciliyet taşımaktadır.

Ne var ki, bugün sınıf hareketinin karşı karşıya bulunduğu acı gerçeklerden biri de örgütsüz ve dağınık oluşudur. İşçi sınıfının ancak bir bölümünün örgütlü olduğu işçi sendikaları sermaye tarafından içten fethedilmiştir. Sermaye iktidarı işçi sınıfına ait sendikaları sendikal çeteler vasıtasıyla ele geçirmiştir ve sınıfa karşı kullanmaktadır. İMF paketlerine onay veren, Ekonomik Sosyal Konsey'de yerini alan sendikal ihanetçi çeteler, işçi sınıfını https://www.kizilbayrak.org

uygulanması için de elinden geleni yapıyor ve yapacaktır. DİSK genel merkezinin Ceyhan grevci işçilerine yaptığı teslimiyet çağrısı, Türk-İş'in kuruluş kutlamalarını sermaye devletinin üst düzey yetkilileriyle gerçekleştirmesi, sendika bürokratlarının uşaklıkta hiçbir sınır tanımadıklarının yeni göstergeleridir. Bu nedenlerle, mevcut saldırılara karşı mücadelenin örgütlenmesi işini sendika bürokratlarına havale etmek, bilinçli olarak işçi sınıfını aldatmak ve arkadan hançerlemek hesaplarının ürünü değilse eğer, büyük bir budalalığın göstergesidir yalnızca. Öncü, ilerici işçiler sendika bürokrasisinin icraat ve ihanetlerinden fazlasıyla şikayetçidir. Ama ihaneti dile getirmek ve bundan yakınmak yeterli değildir. Yapılması gereken açıktır: İşçi sınıfı kendi kaderini kendi eline almalıdır. İşçi sınıfının kendi kaderini eline almasını olanaklı hale getirmek için mücadeleye atılmak ise sınıf devrimcileri kadar, işçi sınıfı hareketinin içindeki ilerici, devrimci, öncü işçilerin kaçınamayacakları bir sorumluluktur.

Bu sorumluluk, bugün işçi sınıfı tabanına dayanan ve birimlere oturan öncü işçi komitelerini yaratmayı zorunlu kılmaktadır.

Fakat bu, bürokratların inisiyatif ve denetimine bırakılamaz. Tersine, sendikalı-sendikasız ayrımı gözetmeksizin yaratılması gereken taban örgütlülükleri, ağaların sendikalardan defedilmesi ve mevcut sendikalarda işçi inisiyatif ve denetiminin sağlanması perspektifiyle ele alınmalıdır. Sendikal ihanetin altedilebilmesi, mücadele sürecinde, mücadelenin deneyim ve gücüyle mümkün olacaktır. Örgütlü ve mücadeleciler bir sınıf hareketi, sermayenin topyekün saldırılarını püskürteceği gibi, hainleri de önüne katıp layık olduğu yere süpürüp atacaktır.

Sınıfın ileri ve öncü kesimi şimdi yakıcı bir sorumlulukla karşı karşıyadır. İleri olmak ve öncü konumda bulunmak, buna uygun bir pratiği sergilemeyi gerektirir. Örgütlü, birleşik ve militan bir işçi sınıfı hareketi yaratmak, saldırıların olduğu tüm alan ve birimlerde öne atılarak, işçilerdeki umutsuzluk ve kararsızlığı kırarak mücadeleyi geliştirmek ve yaygınlaştırmakla olanaklı hale gelecektir. Çünkü, işçi kitlelerinin örgütlü, militan ve birleşik hareketi ancak böyle bir sürecin üzerinde inşa edilebilir.

Böyle bir sorumluluktan geri durmak yalnızca sınıfa karşı sorumluluklara sırtını dönmek değil, fakat aynı zamanda sermayenin saldırılarına seyirci kalmak ve bu nedenle suç ortağı olmak anlamına gelecektir.

Sermayenin saldırılarını püskürtebilmek için işçi sınıfının devrimci kuvvetini harekete geçirmek için tüm ileri, devrimci ve öncü işçiler görev başına!

İMF-TÜSİAD programı adım adım uygulamaya sokuluyor

Sermaye iktidarının işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırı programı İMF-TÜSİAD reçeteleri adım adım uygulamaya sokuluyor. Bu saldırı programını olabildiğince sancısız, ellerinden geldigince de kısa zamanda uygulamaya çalışacakları bir gerçek. Olabildiğince sancısız diyoruz, çünkü saldırı programının yaratacağı yıkıcı sonuçlar sermaye cephesinde bir korkuyu besliyor: "Sosyal patlama". Saldırı programının parça parça uygulamaya sokulmasının nedeni de budur. Metal, tekstil ve belediye işkollarındaki toplu sözleşme süreçleri bu saldırıların yeni bir halkası durumundadır.

Kamu emekçilerine "buçuk" fazla verilmemesinin ardından işçi sınıfının geniş yığınlarını doğrudan etkileyen, sınıfın geneline yönelik bir saldırı aracı olan asgari ücret 1 Ağustos'tan itibaren yürürlüğe girdi. Onların programındaki düşük ücret politikası, geniş kitlelerin yaşamında sefalet ücretlerini, yani katıksız bir sömürüyü ve yoksulluğu doğuruyor. Milyonlarca işçinin ise ücretlerinin belirlenmesinde herhangi bir söz hakkı yok. Sendikali olarak ücretlerinin belirlenmesinde sınırlı da olsa söz hakkına sahip kesimi ise, ilk olarak karşılarında sendika bürokrasisini, ardından grev yasaklarını ve sermaye devletinin, hatta doğrudan onun emperyalist efendilerinin silahlı kuvvetlerini buluyor. Ceyhan Belediye işçilerinin greviyle yeniden grev yasakları dönemi açılıyor. Buca Belediye işçilerinin grevi, üzerinden bir hafta geçmeden İzmir valisi ve belediye başkanı tarafından "yasadışı" ilan edildi bile. Amerikan üslerindeki işçilerin karşısına doğrudan emperyalist Amerikan ordusu çıkıyor. İhanetini defalarca tescil etmiş olan Türk-İş ağası B. Meral'in bile işyerine girişine izin verilmiyor.

Özelleştirme takvimi son uygulamalarında ciddi bir muhalefetle karşılaşmadan adım adım hayata geçiyor. POAS'ın özelleştirilmesinin ardından Türk Ticaret Bankası da sessiz sedasız özelleştirildi. THY ve TELEKOM gibi kritik işletmelerde ise şimdiden özelleştirmenin zemini düzleniyor. Burjuva medya sürekli aksayan THY seferlerinden yola çıkarak meseleye çözüm getiriyor: Özelleştirme. Telefon abonelikleri ucuzlarken, kontur fiyatlarına yüksek zamlar gündeme geliyor. Anlaşılacağı gibi daha fazla abone sayısıyla ve daha yüksek faturalarla piyasaya sürülecek olan TELEKOM, alıcısına daha cazip hale getiriliyor.

Sefalet ücretleri ve özelleştirmeler başta olmak üzere, saldırıların hem kapsamı genişliyor, hem her geçen gün yeni boyutlar kazanıyor. Esnek üretim birçok işletmede uygulamaya konuldu. Ve önümüzdeki MESS sürecinde de Makina Kalıp Grevi ile püskürtülmeye çalışılan bu saldırının yeniden gündeme geleceğinden hiç kimsenin şüphesi olmasın. Tensikatlar işçilerin ve emekçilerin yaşamlarının bir parçası olmuş durumda. Taşeronlaştırma halihazırda birçok işletmede yaşanabilecek bir saldırı iken şimdi giderek genişliyor. Sermaye iktidarının saldırı programında sosyal hakların kırıntılarını dahi gaspetmek de var. "Mezarda emeklilik" ve SSK'nın tasfiyesinin takvimi belli olmuş durumda.

Kısacası sermaye sınıfı, içinde debelendiği yapısal krizin faturasını işçilere-emekçilere kesmek, daha koyu bir baskıyı ve daha dizginsiz bir sömürüyü hayata

Öncü, devrimci işçilerin sorumluluğu öne çıkmayı, işyerlerinde, fabrikalarda komiteleşme çalışmalarına girişmeyi gerektirmektedir.

Mevcut ve oluşturulacak komiteler aracılığıyla diğer işyerleri-fabrikalarla bağlar kurmak, oradaki çalışmalarla ortak bir mücadele programı çerçevesinde harekete geçmek bugün için temel önemde bir görevdir.

Yıkım programı, işçi sınıfı ve tüm emekçi katmanlara yöneliktir. Ve işçi sınıfının önünde bu programdan etkilenen tüm emekçileri ortak bir eylemlilik zemininde buluşturmak ve öncülük misyonunu yerine getirmek görevi durmaktadır.

geçirmek için saldırı programını adım adım devreye sokuyor. İktisadi-sosyal saldırı programına dizginsiz bir devlet terörünün, faşist baskı ve yasakların eşlik edeceğine şüphe yoktur.

İşçi sınıfı hareketinin zaafları sermayenin en önemli şansıdır

Sermayenin ekonomik-sosyal alandaki saldırılarını yaşama geçirirken en büyük güvencesinin işçi sınıfı hareketindeki eksiklik ve zaaflar olduğu unutulmamalıdır. Kendi cephesinden hazırlıklarını sürdüren sermaye iktidarının her türlü manevrası sonuçta örgütlü bir işçi sınıfı tarafından boşa çıkarılamayacak manevralar değildir. Tarihin çöplüğüne atılmayı çoktandır hak etmiş sermaye iktidarının "kolay başarılar" elde etmesini koşullayan temel eksiklik birleşik-militan bir sınıf tavrıdır. Sermaye iktidarı başarı elde etmemiş, bu başarılar altın tepsilerle önüne sunulmuştur.

İşçi sınıfı cephesindeki örgütsüzlük, örgütlü bir sınıf olarak saldırılarını yaşama geçiren sermaye sınıfına en büyük kolaylığı sağlamaktadır. Bölünmüş ve parçalanmış bir sınıf hareketi sermayenin bu topyekün saldırılarını püskürtebilecek gücü ve enerjiyi kendisinde bulamaz. Sermayenin saldırıları şimdiye dek yerel direnişler ve eylemlerle göğüslenmeye çalışıldı. Saldırının doğrudan hedefinde olanlarla işçi sınıfının diğer bölüklerinin dayanışma noktasında gösterdiği eksiklik, bu yerel direnişleri ve eylemleri de zayıflatan en büyük etkenlerden biri oldu. Şimdi tek çıkar yol, sermayenin iktisadi-sosyal yıkım programına karşı birleşik-militan bir sınıf tavrını geliştirebilmektir.

TİS sürecindeki saldırı yıkım programının bir uzantısıdır

Saldırı programının ilk etkilerinin somutlanacağı bir başka alan da içinde bulunduğumuz toplu sözleşme sürecidir. Geçmiş senelerdeki deneyimlerimizden çıkarabileceğimiz gibi bu süreç yine ücret artışlarına kilitlenmeye çalışılacaktır.

Ücretlerde artışı bir kenara bırakın, düpedüz bir erime mevcuttur. Yapılan "yüzdelik" zamlara, "buçuk" tartışmalarına daha yakından bakın. Sermaye devletinin "resmi" rakamlarını gözönünde bulundurduğumuzda bile enflasyonun yarısını aşmadığını göreceksiniz. TİS süreçlerini ücret

artışlarına kilitlemek, sınıfın ufkunu bununla sınırlamak yoluyla asıl saldırıların üzeri karartılmakta ve bunun aracılığıyla ücretlerdeki kazanımların da önüne geçilebilmektedir. Sendika bürokrasisinin oynadığı uğursuz rol burada da kendini göstermektedir. Sermaye sınıfı ücret artışı sonrasında bir eliyle verdiğini diğer eliyle zaten geri almaktadır. Yanısıra ücretlerdeki sözde artışa kapitalistlerin yanıtı, işçi kıyımı ve sefalet ücretiyle yeniden işçi almak olmaktadır.

Eğer işçi sınıfı kendi kaderini kendi ellerine almazsa TİS süreci yine bir gölge oyunundan öteye geçemeyecek ve yeni saldırıların yaşama geçeceği bir süreç olarak kalacaktır. Yıllardır sahnelenen bu oyunu bozmak, yıkım programının uygulamaya konduğu şu süreçte apayrı bir öneme sahiptir. Sendika bürokrasisini

aşmak ve TİS sürecinden bir kazanımla ayrılmak için TİS komitelerinde örgütlenmek ve bu sürece de tek tek patronlar değil bir sınıf olarak karşımıza çıkan sermayeyle karşı karşıya olduğumuzu unutmamak gerekiyor. Bu da sendikalardan bağımsız tutum sergileyebilecek TİS komiteleri aracılığı ile, farklı işletmelerde-fabrikalarda ortak sorunlara karşı çözümlerin de ortaklaştırılmasından ve bir üst koordinasyonun yaratılmasından, yani birleşik-militan sınıf tavrını geliştirilmesinden geçiyor.

İşçi sınıfı kaderini kendi ellerine almalıdır

Sermayenin topyekün saldırıları ancak net hedeflere sahip bir eylem çizgisi ve bu hedefler doğrultusunda sergilenecek mücadele kararlılığı ile püskürtülebilecektir. Sermayenin yıkım programına karşı gerçek bir alternatif program çevresinde kenetlenmek, sermaye düzenini kendi krizinin batağına gömmek için atılacak adımların ilki olacaktır.

Öncü, devrimci işçilerin sorumluluğu öne çıkmayı, işyerlerinde, fabrikalarda komiteleşme çalışmalarına girişmeyi gerektirmektedir. Mevcut ve oluşturulacak komiteler aracılığıyla diğer işyerleri-fabrikalarla bağlar kurmak, oradaki çalışmalarla ortak bir mücadele programı çerçevesinde harekete geçmek bugün için temel önemde bir görevdir. Yıkım programı, işçi sınıfı ve tüm emekçi katmanlara yöneliktir. Ve işçi sınıfının önünde bu programdan etkilenen tüm emekçileri ortak bir eylemlilik zemininde buluşturmak ve öncülük misyonunu yerine getirmek görevi durmaktadır.

Ekonomik Sosyal Konsey çatısında işçi ve işveren "temsilcileri"nin biraraya gelerek bu saldırıları bizzat ortaklaşa planlamış oldukları ortadadır. Bu ihanetin altına imza atarak ihanetlerini tescil eden sendika bürokrasisi ortadadır. Bugünkü haliyle sınıf hareketinin önündeki gerici barikatlardan en etkilisi olan sendika bürokrasisini aşmanın ertelenemez bir görev olduğu da aynı açıkliktadır.

Sermayenin aşama aşama devreye soktuğu saldırılar karşısında eylemli sınıf dayanışmasını hayata geçirmek ertelenemez görevlerden biridir. Saldırıları ancak gerçekten de bir sınıf olarak hareket edilebildiğinde göğüslenilebilecektir. Saldırıların işçi sınıfını ve tüm emekçi kesimleri hedeflediğinin bilincinde olan öncü, devrimci işçilere bu noktada ayrı bir sorumluluk düşmektedir.

Yeni “asgari” ücret yürürlükte:

Sefalet artıyor, sömürü katmerleşiyor!

Yaklaşık 4.5 milyon işçiyi-emekçiyi doğrudan ilgilendiren yeni asgari ücret 1 Ağustos'tan itibaren yürürlüğe girdi. Buna göre daha önce brüt olarak yaklaşık 35 milyon olan asgari ücrete % 35 oranında “zam” uygulandı. Bunun karşılığı ise brüt olarak yaklaşık 47 milyon. Net ise, yani asgari ücrete tabi bir işçinin cebine girecek olan rakam tam 32.271.818 lira. Bu rakam 16 yaşından küçükler için 28 milyona kadar geriliyor. Anlaşıldığı üzere yığınlar bir kez daha katıksız sefalet ücretlerine mahkum ediliyor.

Soruna daha yakından bakmakta yarar var: Türk-İş'in yaptığı hesaplamalara göre yeni asgari ücret bir ailenin yalnızca aylık ortalama gıda harcamalarının %60'ını karşılayabiliyor. Hem de bu hesaplamalar geçen yılın tüketim ürünleri üzerinden yapıldığında böyle. Bugünkü koşullarda ve bir yıllık enflasyon üzerinden hesaplandığında ise bu miktar bir işçi ailesinin aylık gıda harcamalarının ancak % 40'ını karşılayabilir.

Tüm bunlardan tek bir sonuç çıkıyor: Sermaye sınıfı kendi krizinin faturasını işçilere-emekçilere ödetmek için düşük ücret politikasını etkili bir araç olarak kullanıyor. Bir ülke düşünün ki ücretlere yapılacak “zam” oranlarına kadar herşey IMF'yle, Dünya Bankası'yla oturan masalarda belirleniyor. Ücretlilere “buçuk fazla” verilmiyor. Buna karşın yıllardır baskı, açlık ve sefaletin hüküm sürdüğü bu topraklarda işçi sınıfı ve emekçilerden utanmadan “fedakarlık” bekleniyor. Daha fazla sömürüye kendiliklerinden “razı” olmaları isteniyor. Bu arada aba altından sopa göstermek de unutulmuyor. Kısacası sermaye sınıfı bir yandan servetine servet katıp, ülkeyi bir “ucuz işgücü cenneti” olarak uluslararası sermayeye açarken, diğer yandan işçi ve emekçi yığınların sofralarındaki son kırıntılara da el koyuyor. Bugünkü düzenin işçi ve emekçilere verebileceği tek şey var: Daha fazla sömürü, daha fazla baskı.

rakam şimdi 1 saat 23 dakikadır. Daha somut konuşursak; asgari ücretin karşılığı 800 ekmek parası ya da bir gecekondu kirası... İşçilerin, emekçilerin bir ay boyunca emeklerine el koymanın karşılığında patronların ya da bizzat sendika bürokratlarının mercedeslerinin bir haftalık benzin ve bakım parası bahşediliyor!

Peki, işçi sınıfı ve emekçilere yoksulluk ve sefaletin dayatılmasının doğrudan ortağı olan sendika bürokrasisinin bu meseleye getirdiği çözüm nedir? Asgari ücretin vergi dışı bırakılması... “Böylece hem işçinin hem de işverenin vergi yükü hafiflermiş!” Anlaşılan hain sendika bürokratları Ekonomik Sosyal Konsey masalarında epeyce şey öğrenmişler. İşçilerin, emekçilerin alınterine, göznuruna el koyan ve onların sırtından geçinen burjuvazinin, bu asalak sınıfın “vergi yükü”nü düşünmek ancak sendika bürokrasisine yakışırdı.

Patronlar kendi ağızlarından asgari ücretin adından anlaşıldığı gibi asgari miktar olduğunu ve bununla

geçinilemeyeceğini söylüyorlar. Öyleyse asgari ücret neden belirleniyor? Bununla ne amaçlanıyor?

Asgari ücret tüm işçilere ve emekçilere dönük bir saldırı aracıdır

Ülkemizdeki 20 milyonun üzerindeki ücretlinin yarısından çoğu sigortasızdır. Sigortalı olanların ise büyük bir bölümü toplu sözleşme hakkından yararlanamamaktadır. Yalnızca hiçbir kaydı bulunmadan sigortasız çalışan çocuk işçi sayısı onbinlercedir. Demek oluyor ki, asgari ücret sorunu tüm sınıfın sorunudur.

Asgari ücret sınıfın önemli bir bölümünü doğrudan etkilediği için değil, işçi sınıfına yönelik bir saldırı aracı olduğu için de tüm işçilerin ve emekçilerin sorunudur. Sermaye sınıfı işsizler ordusunu sınıfın üzerinde bir baskı aracı olarak kullanarak işçi ve emekçileri asgari ücrete mahkum etmektedir. Bununla da kalınmamakta asgari ücrete tabi işçiler de, ücretlerin aşağı çekilmesinde etkili bir silah olarak kullanılmaktadır. Tek kelimeyle asgari ücret, tüm sınıfın çalışma ve yaşam koşullarında kötüleşme demektir, iki sınıf arasındaki uçurumun daha da derinleşmesi demektir.

İnsanlık dışı yaşam ve çalışma koşullarına katlanmak işçi sınıfı ve emekçilerin kaderi değildir. Bu kaderi işçi sınıfı ve emekçilerin kendisi yazmamıştır. Tersine bu, ücretli kölelik düzeninin bir gerçeğidir. İşçi ve emekçiler kendilerine zorla dayatılan bu kaderi kabullenmek zorunda değildiler. Bu kader ise ancak işçi sınıfı ve emekçiler kaderlerini kendi ellerine aldıklarında, öfkelerini sorunun kaynağına/sermaye düzenine yönelttiklerinde bozulacaktır.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın sosyalist
işçi-emekçi iktidarı!**

Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantıları ve gösterdikleri

Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplantılarında her sene olduğu gibi iki tarafın “sözcüleri” biraraya geldiler. Sendika bürokratlarının dosyalarında yine çeşitli raporlar vardı. Bir aylık gıda harcamaları üzerine istatistiki bilgiler verdiler, enflasyon karşısında ücretlerde erimenin telafisi ve asgari ücretin vergi dışı bırakılması gibi önerilerde bulundular. Bu arada geçen yıllardaki gibi bir yaygara koparmadılar, ama sınıfın çıkarlarını savunuyor görüntüsü çizmeyi de ihmal etmediler.

Sermayenin temsilcileri ise her zamanki gibi; “yüksek ücret karşılanamaz, fabrikalar kapanabilir, bu ise ne işçinin ne de işverenin yararına olur” şeklinde tehditler savurdular. Sermaye devletinin temsilcileri ise koyun postuna bürünmüş kurt misali iki “tarafı” uzlaştırmaya çalıştılar.

Açıkçası yine alışık olduğumuz oyun sergilendi. İşçiler ve emekçiler kendi kaderlerini kendi ellerine almadıkça da bu oyun sergilenmeye devam edecektir.

Sahnelenen oyunun gizleyemedikleri

Petrol-İş yıllığındaki verilere göre: 1 kg ekmek için 1970 yılında bir işçi 32 dakika çalışmak zorundayken, 1980 yılında bu 1 saat 36 dakikaya çıkmıştır. '80'den sonra sürekli bir biçimde 1 saatin üzerinde seyreden bu

İki sınıf, iki ayrı dünya

Servet-sefalet kutuplaşması derinleşiyor

İki sınıf şüphesiz iki ayrı dünya da demektir. Dünyanın en zengin %20'lik kesimi ile en yoksul %20'lik kesimi arasındaki gelir farkı son 30 yılda ikiye katlanmış durumdadır. Ve her gün 72 bin kişi “yoksulların safına” geçiyor. Bunu “ilgilenmeye değer” bir konu olarak gören burjuva ideologlarının bu rakamlara bakınca sürekli beyinlerini kemiren bir korku dile getiriliyor: “sosyal patlama”!

Worldwatch Enstitüsü, FAO (Birleşmiş Milletler Gıda Örgütü) ile Dünya Bankası'nın resmi rakamlarının dahi gerçeği yansıtmadığını itiraf ediyor. Bu masallarla yıllardır uyuttukları insanları ne kadar idare edebilecekleri sorusunu soruyorlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

birbirlerine.

Şunu belirtmek gerekiyor ki insanlar istatistiklerinize, masallarınıza bakarak katlanmıyorlar buna. Zaten iki sınıfın, burjuvaziyle proletaryanın arasındaki uçurumun keskinleştiğini söylemek için rakamlara başvurmak da gerekmiyor. Yaşamın kendisi bunu yeterince gözler önüne seriyor. Bir yanda camdan gökdelenleriniz yükselirken, diğer yanda sefil barakalarda dipsiz bir yoksulluk hüküm sürüyor, açlıktan ölüyor insanlar. Bu suskunluğa bakılarak sefaletle katlanıldığı da düşünülmesin; içten içe bir öfke mayalanıyor. “Saraylara savaş”ın, “kulübelere barış”ın vakti yaklaşıyor artık.

Tekstil'de zam dönemi: İnsanca çalışma ve yaşama koşulları için işyeri komitelerinde örgütlen!

Yıllardır dizginsiz bir sömürünün hüküm sürdüğü tekstil işkolunda yeni bir zam dönemi içerisine girmiş bulunuyoruz. Dizginsiz bir sömürü diyoruz; çünkü işçi sınıfının yıllar öncesi kazandığı kimi haklardan mahrum olarak sömürü çarklarında öğütülmektedir tekstil işçilerinin emeği, alınteri. Zorunlu mesailerin çoktandır olağan hale geldiği bir sektörde gece-gündüz çalışmanın karşılığı ise sefalet ücretlerinden başka birşey olmuyor. Sosyal hakların kırıntısından dahi söz etmek mümkün değil. Ezici bir çoğunluğu sendikal örgütlülüğünden dahi mahrum tekstil işçilerinin. Ve kölelik koşullarının hüküm sürdüğü işkolunda zam dönemine girildi...

Girilen süreçte işkoşulları ve ücretler konusunda patronların sınırsız keyfiliği hüküm sürmeye devam ediyor. Sınıfın sendikal örgütlülüğe sahip bölüklerinin sınırlı da kullanabildikleri söz hakkının esamesi dahi okunmuyor. Örgütsüzlük ve parçalanmışlık devam ettiği sürece de bu tabloda önemli bir değişikliğin sağlanamayacağını şimdiden teslim etmek gerekiyor. Ücretler genelinde 20-40 milyon arasında değişiyor. Elbette ki patronların tek tek işyerlerinde dahi işçileri bölmek için bir araç olarak kullandığı birkaç milyonla sınırlı ücret farkları, hatta eşit işe farklı ücret uygulamalarını da hesaba katmak gerekiyor. Ama sonuç değişmiyor: 10-16 saat arasında değişen ve olağanlaşan çalışma saatlerinin karşılığı sefalet ücreti.

Tekstil işçilerinin büyük bir kesimini doğrudan ilgilendiren asgari ücret şimdiden uygulamaya sokulmuş durumda. Sermaye sınıfının İMF-TÜSİAD programıyla yürürlüğe koyduğu yıkım programı etkisini aşama aşama işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları üzerinde göstermeye başlıyor. Yoksulluk sınırının 120-130 milyon lira olarak açıklandığı ülkemizde asgari ücret 32 milyon lirayı aşmıyor. Bu 16 yaşından küçükler için -ki bu boyutuyla da çocuk emeğinin sömürüsünün yaygın olduğu tekstil sektörünü doğrudan kesmektedir- 26 milyona kadar geriliyor.

İçinde bulunulan zam döneminde, sermayenin işçi sınıfına, İMF-TÜSİAD programı çerçevesinde daha koyu baskı, daha ağır sömürüden başka birşey vaat etmediğini unutmamak gerekiyor. Zam dönemi ve TİS'ler sınıfa yönelik yıkım programının ilk etkilerinin görüleceği süreçler olarak önümüzdedir. Önümüzdeki dönemdeki sınıf mücadelesi de bu sürecin temel belirleyeni olacaktır. Bu saldırıları boşa çıkarmak ve insanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadele yükseltmekten başka bir kurtuluşun olmadığı da görülmelidir.

Yeni bir zam döneminde de "bahsedilecek" zamlarla, kırıntı artışlarla kaderimizin değişmeyeceğini görmemiz gerekiyor. Eğer işçi sınıfı kendi kaderini kendi ellerine almazsa; patronların bu dönemlerde verilen göstermelik artışları da

bir eliyle verip, diğer eliyle aldığına yeterince tanık olmuşuzdur. Ücretlerin enflasyon karşısında erimesi bir yana, tensikatlar yoluyla ve türlü oyunlarla patronların bu işten kârlı çıkmayı bildiğine de yeterince tanık olmuşuzdur.

Her sene benzer umutlar beslenerek girilen zam dönemlerinin ardından, umutlar karşılanmayınca -ki mücadele etmeyince hangi hakkın elde edilebileceğini düşünebiliriz ki- "daha iyi bir iş" aranmaya başlanır. Tekstil sektörü en fazla işçi sirkülasyonunun yaşandığı sektörlerin başında gelmektedir. Artık daha iyi bir iş olmadığı, biz mücadeleye atılmadıkça da kölelik koşullarının değişmeyeceği görülmelidir.

Ancak bu kaderimiz değildir. Tekstil işçileri artık buna dur demeli: Kendi kaderlerini kendi ellerine almalıdır. Tekstil işçilerinin önünde duran da farklı birşey değildir. Şunu artık bilinçlerimize kazımamız gerekiyor; güvenebileceğimiz aynı kölelik koşulları altında çalışan sınıf kardeşlerimizden başkası değildir.

Fabrikalarda, atölyelerde komiteler oluşturup, ücret ve diğer haklarımız konusunda taleplerimizi belirlemek ve bunları ortaklaştırmak bu süreci kazanmanın ilk şartı olarak önümüzde duruyor.

Birleşmek ve ortak sorunlarımız, ortak taleplerimiz üzerinden mücadeleye atılmak... Bunu gerçekleştiremediğimiz sürece başka kurtuluşumuz yok. Tek başına kurtuluş yok!

İlk elden bugünün örgütsüzlüğünün, parçalanmışlığın önüne geçmek ertelenemez bir görev olarak öncü, devrimci tekstil işçilerinin karşısındadır. Örgütlü bir biçimde saldıran sermaye sınıfına karşı yanıtı ancak kendi örgütlülüğümüzle verebiliriz. Türlü oyunlarla işçileri bölmeye çalışan patronlara karşı verilecek en iyi yanıt da bu olacaktır.

Ortak sorunlar, ortak talepler dedik. Tekstil işçilerinin sorunu yalnızca sefalet ücretleri de değil elbet. Mücadelemiz sefalet ücretlerine, zorunlu mesailere, sigortasız-sindikasız çalışmaya karşı **insanca çalışma ve yaşama koşulları** için olmalıdır. Tekstil sektöründe görülebilecek ortak sorunlar işyeri komitelerinden başlayarak, bu komitelerin bir üst koordinasyonuna olan ihtiyacı da koşullamaktadır. Ortak sorunlara ortak çözümler üretebilecek platformlara olan ihtiyaç da burada yatmaktadır.

Önümüzdeki süreç asıl olarak bir sınavdır: Bu süreci kazanmak, insanlığın geleceğini karartmak isteyen patronların dünyasını karartmak için işyeri komitelerinde örgütlenmek, ortak sorunlar çerçevesinde ortak bir mücadeleyi yükseltmek... Unutmayalım ki bunu gerçekleştirecek güç ellerimizdedir, güç örgütlülüktedir.

Yeter ki sinmişlik psikolojisini bir kenara bırakalım, bölünmüşlüğümüzün önüne geçelim, kendi kaderimizi kendi ellerimize alalım!

İnsanca çalışma ve yaşama koşulları için mücadeleyle!

Tekstil İşçileri Bülteni'nin zam dönemine ilişkin dağıtmış olduğu bildiriden...

Bir ücret artış dönemi daha geldi çattı. Birçoğumuzun biraz nefes alabilmek için umutla beklediği ay. Fakat kaderimizi yine patronlara teslim edersek önümüzdeki 6 ayda da farklı şeyler olmayacak. Göstermelik zamlarımız 2 ayda enflasyonla eriyecek. Bizlere yine sefalet içerisinde yaşamak düşecek. Her 6 ayda olduğu gibi alım gücümüz düşecek. Kaşıkla aldığımızı kepçeyle geri vereceğiz. Her yıl aynı şeyleri yaşadığımız yetmez mi? Neden bunları yaşamak zorundayız?

Eğer biz kurbanlık koyun gibi kesilmeyi beklersek ciğeri yine kediye emanet etmiş oluruz. Hal böyle olduktan sonra hüsrana uğramak, karın tokluğuna çalışmak kaçınılmaz olacaktır. Patronların dayatacağı "zam" oranları sefaletimizi daha da artıracaktır. Onlar şimdiden hazırlıklarını yaptılar. Belli başlı tekstil firmaları, holdingleri biraraya gelip, örgütlü bir şekilde bizim sefalet ücretlerimizi belirlerler. Sömürüyü katmerleştirmek ve bizim daha fazla kanımızı emmek için bütün olanakları kullanırlar. Patronlar örgütlü bir şekildeken biz neler yapıyoruz?

Çoğunlukla zam oranları açıklanana kadar elimizi kolumuzu bağlayıp bekleriz. Bizim adımıza başkalarının uğraşmasını isteriz. Bizleri kurtaracak olanın kendi kollarımız olduğunu unuturuz.

Onların bizi görmek istediği gibiyiz. Patronların ekmeğine yağ süreriz böylece. Onlar bizleri hep böyle görmek isterler. Örgütsüz, dağınık ve yalın. Bu da onların işini kolaylaştırır. Patronların en büyük korkusu, birleşmiş bir biçimde onların karşısına çıkmamızdır. Aslında birçoğumuz birleşmenin gerekliliğini bilir. Bunun olmayacağını düşünür ve vazgeçer. Sanki bizlere bu sefalet ücretleriyle yaşamak zor gelmiyor.

Sonra o fabrikada çalışmak istemeyiz, başka fabrikalarda iş aramaya başlarız. Sanki bütün fabrikalar bir değilmiş gibi. Nereye gidersek gidelim, aynı sömürü ve aynı sefalet ücreti vardır. Çünkü patronlar örgütlüdürler. Hep beraber bizim sefalet ücretimizi belirlerler. Bunun için daha iyi bir iş yok. Tek kurtuluşumuz var, zincirlerimizi kırarak, patronun karşısına tek yumruk olarak çıkmak ve mücadele etmek. Bu mücadele uzun ve zorlu mu? Elbette. İyi ama bizim hayatımız ne zaman kolay oldu ki.

Fedakarlık diyerek üzerimize çullananlar, fedakarlığı kendileri yapsın. Her zam döneminde aynı şeylerle çıkıyorlar karşımıza; patron ya iflas edecektir ya da durumu çok kötüdür. Zamlar belli olduktan sonra yine biz cefasını çekiyoruz, onlar ise sefasını sürüyorlar. Yıllardır ne değişti? Biz boyun eğdikçe fedakarlık isteklerinin ardı arkası kesilmedi. Fedakarlık gerekiyorsa bunu biz değil, patronlar yapsın. Yatlarından katlarından, eğlence için bir gecede döktükleri milyarlardan fedakarlık etsinler.

Gücümüzün örgütlülüğümüzde olduğunu hepimiz iyice kavramalı ve bulunduğumuz fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmeliyiz. Komitelerimizi kurarak, ücret ve diğer haklarımız konusunda taleplerimizi ortaklaştırmalıyız. Bunu yapamadığımız sürece patronun karşısında tek kalırız. Onun istediği de budur zaten. Farklı talepleri olan birbirine düşmüş, birbirlerinden haberi olmayan işçiler ister o. Onun en büyük korkusu birleşmemiz, ortak taleplerle hareket etmemizdir. Bu yüzden bizi bölmeye, tek tek kandırmaya, bizi birbirimize düşürmeye çalışır. Bizlere karşı her yerde uyguladıkları politika bu: böl, parçala, yönet.

Çaresiz değiliz! Kendi sorunlarımıza sahip çıkarsak, birlik olursak, geleceğimizi karartmak isteyen patronların karşısına örgütlü gücümüzle çıkarsak kazanan biz olacağız! Öyleyse görev başına: İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için!

Metal'de TİS süreci: TİS komiteleri silahını kuşanalım!

MESS'e bağlı metal sektöründe TİS süreci içerisindeyiz.

Sermaye sınıfı IMF politikalarını uygulayabilmek ve krizin faturasını biz işçi-emekçilere ödetebilmek için saldırıların yolunu düzlemeye çalışmaktadır. Ve IMF politikalarını aşama aşama uygulamayı hedefliyor. Bir kısmını da halihazırda pratiğe geçirmiş bulunuyor. IMF politikalarının TİS sürecindeki işçilere de uygulanacağı kesindir. %20-30 gibi komik ücret artışlarıyla sefalet ücretlerini dayatacaklar. Esnek üretim sistemini dayatarak, doğum, ölüm, sendikal izinleri ücretsiz izinlere dönüştürmek, sendikal örgütlülüğü ortadan kaldırmak ya da içini boşaltmak isteyecekler.

Sermaye sınıfı, işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu kazandığı sınırlı ekonomik-demokratik, sendikal haklarına da göz dikmiştir. Böyle bir süreçten geçerken biz işçi sınıfı olarak nasıl bir hazırlık içindeyiz, bu saldırılara karşı nasıl bir örgütlülük içindeyiz? Bu, bizim için temel ve yakıcı bir sorun olarak ortaya çıkıyor. TİS sürecine giren BEKO, TÜRKELİ, PAKSAN, GİMSAN'da yeterli hazırlığın yapılmadığı, çoğu fabrikada işçi sınıfının hazırlıksız olduğu ve saldırıları göğüsleyebilecek bir örgütlülüğün yaratılmadığı açıktır.

DİSK Birleşik Metal-İş'e bağlı TÜRKELİ, GİMSAN, PAKSAN fabrikalarında sendika ekseninde yürütülen çalışmaların yetersizliği, %70-80 zam artışı hedefleyen üyelikle ilgili sorunların temel seçildiği çalışmalarla ortaya çıkıyor. TÜRK-METAL ve ÖZÇELİK-İŞ'te yaprak bile kıpırdamıyor. Bu fabrikalardaki işçiler olarak TİS sürecine ilgisizliğimiz, bütün süreci sendikaya havale etmekte somutlanıyor. Ama TİS sadece işveren ve işçi sendikası yöneticilerinin tartıştıkları taslaklar değil, işçi sınıfının mücadelesini, haklarını, örgütlülüğünü, çalışma koşullarını belirleyen bir belgedir. Gitgide sosyal haklarımızın elimizden alındığı, esnek üretimin dayatıldığı, izinlerimizin, tatillerimizin kaldırılmaya çalışıldığı bir durumda, TİS'leri lehimize sonuçlandırabilmemiz, sürece etkin bir müdahale ile mümkündür. Sürece doğrudan katılabilecek taban örgütlerinden (fabrika ve TİS komiteleri) yoksunluğumuz ve süreci ihaneti tescilli sendikacılara havale etmemiz patronların ekmeğine yağ sürecektir. Sendikaları burjuvaziye karşı silah olarak kullanabilmenin, sendikal örgütlülüğümüzü koruyabilmenin, TİS sürecinden taleplerimizi elde ederek çıkabilmenin yolunun, taban örgütlülüğünü pekiştirmekten geçtiğini unutmayalım.

Bu durum öncü-devrimci işçilere büyük sorumluluk ve görevler getirmektedir. Sınıf tabanında örgütlülüğü yükseltecek araçlardan bir tanesi TİS komiteleridir. Komiteler, fabrikadaki durumu/koşulları değerlendirerek, mücadele potansiyelini açığa çıkarabilmenin, sermayenin saldırılarına örgütlü tarzda karşı koyabilmenin olanaklarını yaratacak, sendikanın ihanetçi/uzlaşmacı oyunlarını boşa

çıkartabilecek bir araçtır. Diğer taraftan sınıf dayanışmasını örmek, MESS'in karşısına ortak tutum, ortak tavırla çıkabilmek, MESS'le TİS sürecine girecek Birleşik Metal-İş, Türk Metal ve Öz Çelik-İş'e bağlı birçok fabrikanın mücadelesini ortaklayabilmenin de uygun aracıdır. Sendikal örgütlenme işçinin birliğini sağlamaya hizmet etmesi gerekirken, sendikacıların bugünkü sınıf ihanetçi tutumu nedeniyle sınıfın bölünmesine yol açmaktadır. Komiteler bu yapay bölünmeyi de ortadan kaldırılabılır ve kaldırmalıdır.

TİS sürecindeki fabrikalarda, öncü işçilerden oluşturulacak TİS komiteleri sürecin tamamına müdahale etmelidir. TİS taleplerinin tüm işçilerin katıldığı tartışma toplantılarında oluşturulmasından, görüşmelere katılmaya kadar, ücret pazarlığının inisiyatifinin tamamıyla işçiye geçebilmesi ancak örgütlü bir tutumla mümkündür. Örgütlülük ayrıca, gelececek bir grev ya da direnişin başarısı için de zorunludur. İlgili fabrikanın bağlı olduğu sendika ya da şubesinin mücadele yanlısı olduğu durumda dahi işçinin örgütlülüğü zorunludur. Çünkü bir grev ya da direniş kararı sendikaca alındığı takdirde bile bunu uygulayacak olan işçilerdir. Örgütlü bir işletmede, mücadeleye kararlı işçilerle yürütülecek bir grev ya da direniş, sendika yönetimine de güven verir, tabanına güvenen yönetim, eylem kararı almada daha rahat davranır. Ama buna rağmen komiteler, kesinlikle sendika denetimi dışında tutulmalıdır.

Komitelerin bir başka işlevi, tüm sınıf örgütleri gibi, işçiyi eğitmesidir. Sendika da bunu yapması gerekirken, sendikacılığın bugünkü anlayış ve uygulaması ile bundan çok uzaklaştıklarından, okul işlevini de yitirmiş bulunuyorlar. Komite örgütlenmesi, sürece tüm işçileri dahil ederek, sınıf bilincini geliştirmenin de bir aracı haline getirilmelidir. TİS süreci boyunca işçiler, gelişmelerin tamamından haberdar edilmeli, talepler ve işverenin teklifi, her aşamada genel toplantılarla işçiye aktarılmalı ve olabildiğince fazla işçi tartışmalara katılarak kendi sorunlarının çözümüyle yakından ilgilenmesi sağlanmalıdır. Çünkü sınıf bilincini geliştirecek olan, örgütlü mücadele ve sınıf tavrıdır. Görüşme süreçlerinde aktif olarak yer alan, fabrikadaki örgütlü gücüne ve birliğine güvenen işçi, bir uzlaşmazlık ya da saldırı durumunda gereken direnişi göstermekte, mücadeleye atılmakta da daha güvenli davranabilecektir. İşverenin ve sendikanın oyunlarına kanarak, kötü koşullarda bir sözleşmeye onay vermesi, ya da teslimiyet ruh haline girmesi ise daha güç olacaktır.

Sermayenin saldırılarına, sendikal ihanetin oyunlarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltelim, kazanalım!

**Esnek üretime, tensikatlara,
zorunlu mesailere,
sefalet ücretlerine karşı**

TİS Sınıf Birliği <https://rante.org>

TÜRKELİ Asansör Fabrikası temsilcisi Erkan Yavuzaslan ile metalde TİS süreci üzerine röportaj:

Kızıl Bayrak: Fabrikanızda yaşadığınız sorunlar nelerdir?

E. Yavuzaslan: Her fabrikanın kendine göre sorunları var. Sorunlar çok ama asıl sorun işçiler arasında ücret dengesizliği. İki üç senelik işçilerle eski işçiler arasında %150'ye varan ücret farkı var. Eski işçinin saat ücreti 580 bin lira iken, yeni giren işçinin 230 bin liradır. Bu patronun işine geliyor.

Kızıl Bayrak: TİS sürecine nasıl hazırlanıyorsunuz? TİS komitelerini kurdunuz mu?

E. Y.: TİS süreci geçen hafta başladı. 22 madde geçildi. Bu cuma ikinci oturum var. MESS ile sözleşme görüşmelerine başlamadan 6 işçi ile komite kuruldu. TİS komitesi iş yerinde TİS tekliflerinde bulundular. Şubede diğer komitelerle ortaklaşarak toplantılar yapılsa daha detaylı, daha iyi sonuç alınabilirdi, bu yapılmadı. Şubede komiteden iki temsilci dışında bir iki kişi alındı. Merkez komite ve şube yönetimi her şeyi taslak hazırlamaya bıraktı. Bunun dışında bir çaba harcamadı. Her şey merkez komiteye havale edildi. Eskiden şube ve işyeri komitelerinin seçtikleri 1 kişi merkez komiteye girerdi. Şimdi bu yapılmıyor. İdareci, yönetici, baştemsilci de göreve alınamıyor. O komiteler geçmişteki gibi çalışmış olsalar kahvelerde, işyerlerinde toplantılar örgütleseler, merkezden sonra görev bitiyormuş gibi algılamasalar, görev ve sorumlulukları verilmeyerek önü tıkanmasa, komiteler daha işlevsel ve verimli olurdu. Sendikalarda birlik sorunu yaşanmazdı.

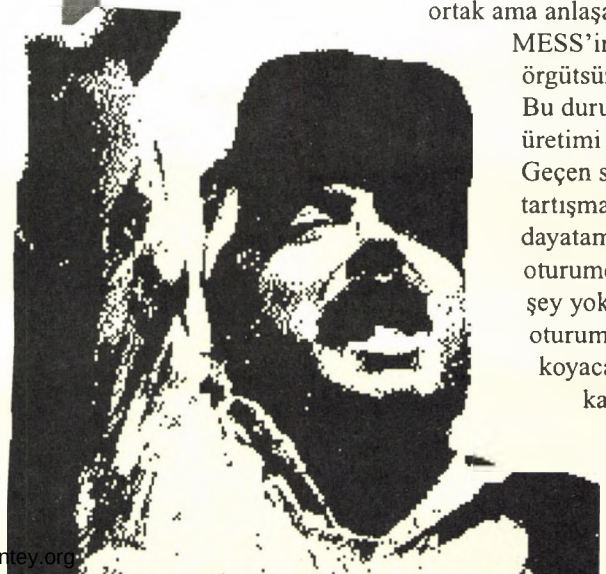
Kızıl Bayrak: Sendikaların birlikte hareket edememesinin nedeni nedir?

E. Y.: Metal işkolunda birlikte hareket etmek önemlidir ve ses getirir. Ama birlikte olamıyoruz. Bu sorun hepimizden kaynaklanıyor. '90 senesinde sözleşmeler böyle değildi. Birlikte hareket etmek için taban tavır koyardı. Şimdi ne üstte ne de tabanda böyle bir çaba var. Hareketsiz durumda beklemekteyiz. '90 sürecindeki grevler taban hareketiyle oldu. Asgari ücretle çalışırken %100-150'ye varan zamlar aldılar. O zaman sendika da hareketli haldeydi. Şimdiki durgunluklarını üst yöneticiler yasalarla açıklıyorlar ve arkasına sığınıyorlar. Oysa o günden bu yana yasalarda değişen hiç bir şey yok.

Kızıl Bayrak: İşçilerin dağınıklığına karşı MESS'in örgütlü olması TİS sürecini nasıl etkiler?

E. Y.: Şimdiden idare, kapsam, taşeron, ihbar önerilerimiz MESS tarafından reddedildi. Parasal yönden nasıl yaklaşacağımızı da bilmiyoruz. Onlar örgütlü tarzda gelirken bizim karşılarına dağınık çıkmamız işlerine geliyor. Memur zamları, asgari ücret zamları ortada. %60 alabilir miyiz? Kendimizi kandırmaya gerek yok, ne alacağımızı belli değil. MESS'in tavrı, %23le gelecek %35'e çıkacak. Eğer birlikte hareket etmezsek, taban uyanmazsa bu TİS'lerde bir şey elde edemeyiz. Biz emeğimizle çalışan kişileriz, işçiyiz. A ve B sendikalarında örgütlenenler de işçi. A, B ve C sendikadaki işçiler niye bir araya gelemiyor? Burada çıkarlarımız ortak ama anlaşmamız nedeniyle

MESS'in karşısına örgütsüz çıkıyoruz. Bu durumda MESS esnek üretimi dayatacaktır. Geçen sene de TİS tartışmasına getirdi ama dayatamadı. Bu sene ilk oturumda herhangi bir şey yok. İkinci üçüncü oturumda esnek üretimi koyacak. Esnek üretim kabul edilirse, imzalanırsa, işçi sınıfı büyük darbe yer.

Ceyhan'da grev yasağı...

Saldırıları püskürtmek ve geleceği kazanmak için ileri!

20 Temmuz tarihli bakanlar kurulu kararıyla Ceyhan belediye işçilerinin grevi 17. gününde süresiz olarak ertelendi. Bir süre önce ANAP'lı "güzide bakan" İmren Aykut, grevin ertelenmesi için bakanlar kuruluna başvurmuş, dahası bunu grevci işçilere karşı tehdit olarak da kullanmıştı. İlkün bunun bir şov olduğu, grevin motivasyonunu kırmaya dönük bir şantajdan ibaret olduğu düşünüldü. Sermayenin her zamanki senaryolarından biri olarak değerlendirildi ve fazla ciddiye alınmadı.

Fakat zaman, bunun tehdit olmaktan öteye, sermayenin grevi bitirmek için devrede beklettiği bir saldırı silahı olduğunu gösterdi. '91 yılının yoğun grev dalgasını Körfez Savaşı'nı bahane ederek kıran sermaye devleti, bu defa da deprem gerekçesiyle aynı şeyi yaptı.

Oysa bu kararın hiçbir yasal dayanağı bulunmuyor. Sermaye kendi hukukunu çiğneyerek böyle bir karar almıştır. Deprem sonrası göstermelik birtakım girişimler dışında herhangi bir çaba harcamayan devlet, kendi çıkar ve hesaplarıyla uyuşmadığı için de depremi takip eden süreçte afet bölge kararı çıkarmadı. Zira bu durumda BOTAS boru hattının yapımı gibi sermaye için hayati önemdeki bir çalışma zorlaşacak ya da duracaktı. Sermaye devleti bunu kabul edemezdi. Tatlı kârlarından başka birşey düşünmeyen, parayla yatıp parayla kalkan bir sınıf olarak sermayenin, BOTAS gibi kârına kârlar katacak bir projenin bir gün bile geciktirilmesine tahammülü yoktu. Ceyhan depremle yerle bir olmasına rağmen afet bölge kararının bakanlar kurulundan çıkmamasının nedeni buydu. Doğal olarak grevin ertelenebileceği ihtimalini kimse düşünmüyordu. Sermayenin kendi hukukunu bu kadar açıktan ve büyük bir pervasızlıkla çiğneyebileceği beklenmiyordu.

Fakat sermayenin çete devleti adeta tüm bu beklentileri boşa çıkarırcasına grevi erteleme kararı aldı. Böylelikle iğrenç ve çürümüş bir sınıf olarak sermayenin ve onun çete devletinin kendi çıkarları söz konusu olduğunda hiçbir şeyden kaçınmayacağı bir kez daha teyit edildi.

Grevin ertelenmesi kararı işçiler tarafından yoğun bir tepkiyle karşılandı. En temel hakları olan grev hakkının böylesine pervasızca bir

saldırıyla boşa çıkarılması grevci işçiler için bir hayli uyarıcı oldu. Sermayenin gerçek karakteri bu kararlar gün gibi su yüzüne çıkmıştı. Başından beri yaşadıkları çeşitli saldırılarda devletin kime hizmet ettiğini az çok ortaya koymuştu zaten. Fakat grevin ertelenmesi bu saldırıların en pervasız, deyim uyuşsa finali oldu. Gerçekleri bütün yalınlığıyla gözler önüne serdi.

İşçiler grevin ertelenmesi kararı

karşısında hemen geri adım atmadılar. İş yavaşlatarak oturma eylemine geçtiler. Fen İşleri'nde yapılan eylem yaklaşık 5 saat kadar sürdü.

Grevci işçiler içerde birikmiş alacakları verilinceye kadar sürdürdü eylemlerini. Ve sonunda belediye patronları geri adım atarak talepleri kabul ettiler. İkramiyelerin kısa sürede ödeneceği sözünü verdiler. Birkaç gün sonra bayram alacaklarıyla ilk ödemeler yapılmaya başlandı. Bu

hafta içerisinde diğer birikmiş paraların da peyderpey ödenmesi bekleniyor.

Aynı zamanda işveren TİS'e de imza atacağına dair sinyaller vermeye başladı. İleriki süreç işverenin tutumunun ne olacağını daha açık bir biçimde gösterecek.

Fakat şunu söylemek gerekiyor. İşveren tüm bu kabullere işçilerin kararlı duruşu nedeniyle yanaştı. Ceyhan işçileri belki bugün çok büyük kazanımlar elde edemediler. Ancak şunu da gördüler ki sermayeden birşeyler koparılacaksa bu ancak dış militan bir karşı koyuşla olabiliyor. Bunun başka çözüm yöntemi yok.

Şimdi Ceyhan işçilerinin önünde grevin dersleriyle davranmak sorumluluğu duruyor. Grev süreci de gösterdi ki, ancak siyasal sınıf bilinci ve militan bir mücadele hattını yakalayabilirsek gerçek bir kazanım olanaklı olabiliyor. Şimdi bunu yapma zamanı.

Ceyhan işçisi gerçek kılavuzu olan komünist işçi partisi saflarında, sosyalizmin kırmızı bayrağı altında yerini almalıdır.

SYKB/Adana

Geçtiğimiz hafta

Ceyhan Belediyesi'nde dağıtılan bildiriği yayınlıyoruz:

Arkadaşlar!

Geçen hafta içerisinde deprem gerekçesiyle grevimiz bakanlar kurulu kararıyla süresiz olarak ertelendi. Afet bölgesi olarak kabul edilmediği halde Ceyhan'la ilgili bu karar, sermayenin hukuk anlayışını da gözler önüne serdi. Sermayenin çıkarları söz konusuysa kendi yasalarını dahi çiğneyebileceğini bir kere daha gösterdi sermaye devleti.

Şu an tümümüz işe yeniden başladık. 35 milyonluk sefalet ücretiyle çalışmaya devam ediyoruz. Civelek, karardan da aldığı cesaretle bize en kötü koşulları dayatmaya çalışacaktır. Grev süresince her türlü alçaklığa başvuran bu zavallı, intikam almanın yollarını deneyecektir.

Peki ya biz? Biz ne yapacağız? Grev ertelendi diye oturup beklemeyeceğiz herhalde. Bu en büyük hata olur bizim için.

İstersek süreci lehimize çevirebiliriz. Bunun için erteleme kararını adım adım boşa çıkartmalıyız. Bildiğimiz gibi, bu kararın hiçbir hukuki dayanağı da bulunmuyor. Yoğun bir teşhir çalışması yürüterek, çeşitli eylemler (iş

yavaşlatma, yürüyüş vb.) örgütleyerek kararın geri alınması için çaba sarfetmeliyiz.

Diğer sınıf kardeşlerimizle sıkı bir ilişki içerisinde girerek, deneyimlerimizi taşımaları ve onların katkılarına almalıyız. Dahası artık sınıf dayanışmasının önemini yaşayarak öğrenen bizler, bu noktada örnek bir tutum sergilemeliyiz. İncirlik işçilerini ziyaret ederek bunun ilk adımını atabiliriz.

Evet arkadaşlar!

Grevle, mücadelede zorlu bir sürece atılmıştık. Yeniydik ve deneyimsizdik. Fakat grevle öğrenmeye başladık. Grev bizim için okul oldu. Bugün belki kaybedebiliriz. Bu çok önemli değil. Önemli olan yarına hazırlanmak. Yarını kazanabilmekte.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

Kızıl Bayrak okuru işçiler

Buca Belediyesi'nde grev:

Sermayenin saldırılarını püskürtünceye dek!

DİSK Genel-İş Sendikası'na üye Buca Belediyesi çalışanları, Buca Belediyesi ile sürdürdükleri TİS'in anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 7 Temmuz günü grev kararını astılar.

Grev kararının asılmasından bu yana sürdürülen görüşmelerde iş güvencesini kapsayan maddeler üzerinde anlaşma sağlanamadığından 536 belediye işçisi 31 Temmuz günü greve gittiler.

TİS görüşmelerinin tıkanmasındaki en büyük etmen işçilerin işgüvencesi taleplerine karşılık DSP'li Belediye Başkanı'nın uzlaşmaz tavrı.

İş güvencesini kapsayan toplu iş sözleşmesinin 23. maddesi; "belediye işlerinin belediye işçisinden başkasına yaptırılmaması" hükmünün yanısıra, haftada 40 saat çalışma ve belediyede 5 yılın üzerinde çalışan işçilerin işten atılması halinde kıdem tazminatının yanısıra bir yıllık maaşının peşin olarak ödenmesini kapsıyordu.

Greve gitme kararının açıklandığı Buca Belediyesi Temizlik ve Fen İşleri Şantiyesi'nde DİSK Genel-İş 5 Nolu Şube Başkanı Murat Hançer ile DİSK Genel-İş Başkanı İsmail Hakkı Önal birer açıklama yaptılar. Önal yaptığı açıklamada; "Bu grev bizim amacımız değildi. İşveren anlayışlı olsaydı anlaşma masabaşında olacaktı. Buca halkından özür dileriz." dedi. Hançer ise; "25 Şubat 1998 gününden bugüne kadar yetkili olduğumuz Buca Belediyesi'nde toplu iş sözleşmesi görüşmelerimizi iyi niyetle sürdürdük. Niyetimiz TİS görüşmelerini masabaşında bitirmekti. Fakat Buca Belediyesi'ni yönetenler iyi niyetli olmadıklarından dolayı anlaşmaya

varamadık. Tam 156 gündür sürdürülen görüşmeler bizi bu greve getirdi." dedi.

Açıklamaların ardından Önal tarafından şantiyeye, "Bu işyerinde grev var" yazılı Genel-İş imzalı pankart asıldı. İşçiler grev kararını davul-zurna eşliğinde çektikleri halaylarla, coşkuyla karşıladılar. Sırasıyla; Buca Belediyesi'ne bağlı olan Gelirler Müdürlüğü'ne, belediye binasına, imar müdürlüğüne, fidan işletmesine ve Başsoförlük Müdürlüğü'ne grev pankartları asıldı.

Buca esnafı, inşaat işçileri ve Buca halkı da belediye işçilerinin bu haklı mücadelesinde desteklerini alkışlarla belirttiler.

Görüştüğümüz bazı işçiler; "Bornova Belediyesi'yle Belediye-İş arasında imzalanan TİS'te özelleştirmeye engel olacak maddeler olmadığından işveren anlaşmanın hemen ardından Bornova Temizlik İşleri'ni özelleştirdi. Bu işkolunda çalışan işçiler ise bugün işsizlikle yüz yüzedir. Buca Belediye Başkanı da aynı niyetler içindedir. İş güvencesini kapsayan maddelerde ısrarlı olacağız" dediler.

Eylem boyunca sık sık; "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Buca'da taşeron istemiyoruz!", "Buca halkındır, halkın kalacak!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "İşçiyiz, haklıyız, kacanacağız!" sloganları atıldı.

Genel-İş 5 Nolu Şube'nin örgütlü olduğu Narlıdere Belediyesi'nde de 29 Temmuz tarihinde grev kararı asıldı.

SYKB/İzmir

Buca Belediyesi'nden bir işçiyle yapılan röportaj:

"Sonuna kadar, haklarımızı alana kadar direneceğiz!"

SYKB: Grev süreci nasıl gelişti anlatır mısınız?

İşçi: Biz 25 Şubat'ta toplusözleşmelere

oturduk. Zaman zaman iyi geçti, zaman zaman tıkanı. Sonuçta bizim için hayati önem taşıyan maddelere geldik. Bunlar taşeronlaştırmayı önleyecek maddelerdi. Zaten Buca Belediyesi'nin '94'ten beri burada taşeronlaştırma niyeti var. Bu konuda meclisten karar çıkardılar, fakat meclisteki karar tam uygulanacağı sırada biz Buca Belediyesi'nde iş bıraktık. Meclisin önünde toplandık. Birtakım çalışmalarımız oldu. Daha sonra toplusözleşmeye oturduk: "Buca Belediyesi'nde çalışan işçilerin yaptığı işler bir başka şirket işçisine yaptırılmaz, yaptırdıkları takdirde bir yıllık ücret üzerinden tazminat öder" dedik. Bir de işçiler işten çıkarılırsa caydırıcı olsun diye ihbar bedellerini yüksek tuttuk. İnsanların ne koşullarda iş bulduğu hepimizce malum. Belediye Başkanlığı bu konuda çok katı davranıyor. Televizyona çıkıp, şu kadar bu kadar ücret veririm, diyor. Fakat bizim asıl sorunumuz kesinlikle ücret değil, ücrette mutlaka anlaşırız. Zaten İzmir'de verilen ücretler belli. Biz asıl sorunumuz olan iş güvenliğimizi mutlaka istiyoruz, işimizin sürekliliğini istiyoruz.

Belediye Başkanı, "Ben Buca halkının parasını 400 işçiye peşkeş çektiğim" diyor, ama kendisi iki tane taşeron firmaya peşkeş çekiyor.

SYKB: Şu anda işveren görüşmeleri kesmiş durumda, bundan sonraki tavrınız ne olacak?

İşçi: Biz bu taleplerimizden kesinlikle taviz vermeyeceğiz. Kendilerine de söyledik. Katılım yüzde yüz, morallerimiz yüksek. Haklarımızı sonuna kadar savunacağız.

SYKB: Özellikle temizlik işlerinin taşerona verilmesini istemiyorsunuz. Nedenleri neler?

İşçi: Temizlik işçileri belediyenin beyni. İşverenlerin bir niyeti de orayı örgütsüzleştirmek. Önümüzdeki toplusözleşmelerde zayıf düşürmek, kendi istediklerini yaptırmaya zemin hazırlamak. Tek silahımız olan temizlik işlerinden çöpü aldıklarında, yarın bir gün biz onların iki dudağı arasında çıkacak yüzdelik zamları bekleyeceğiz. Gücümüz olmayacak, gücümüzü kıracaklar. Zaten niyetleri de o. Çünkü bu denendi. Örneğin Konak Belediyesi'nde birtakım taşeron firmalar vardır. Konak Belediyesi'nin sözleşmesi belli. Kamuoyunun abarttığı gibi pek aham, şahım değil. En son Büyükşehir Belediyesi İZULAŞ ve İZELMAN şöförleri ile 5-6 aydır yaptıkları toplusözleşme görüşmelerinde bir ilerleme kaydedemediler. Bize de aynı oyun oynanmak isteniyor. Bu oyuna gelmeyeceğiz. Sonuna kadar, haklarımızı alana kadar direneceğiz.

SYKB/İzmir

İMES'ten bir işçi ile yapılan röportaj: “Birbirimize güvenmek ve sahip çıkmak zorundayız”

SYKB: Çalıştığınız işyerinin koşulları hakkında bilgi verir misiniz?

İşçi: İMES sanayi sitesinde Atimak adlı şirkette çalışıyorum. Atimak, Profilo'nun taşeron şirketlerinden biri ve elektronik kartların dizgisini gerçekleştiriyor. İşyerinin çalışma koşulları aslında İMES'teki diğer işletmelerden pek farklı değil. Yaklaşık 40-50 kişi çalışıyoruz ve çoğunluğumuz bayan. Birkaç eski işçi ve kalifiye eleman dışında ücretlerimiz çok düşük. Ben bir yıldan fazla bir süredir çalışıyor olmama rağmen asgari ücretle yeni işe başlayan işçiyle ücretlerimiz arasında 2-3 milyonluk bir fark var. Demek ki, patronun bize verdiği zam oranıyla, devletin asgari ücrete yaptığı zam arasında pek bir fark yok. Ayrıca geçtiğimiz günlerde işlerin durgun olması nedeniyle ücretsiz izinlere çıkarıldık. Ücretlerimizin iyice azalmasından dolayı mesailerle kaldığımız günleri özler hale geliyoruz. Aynı zamanda çalışanların yarısına yakınının sigortası yok ve çalışma koşullarımız da oldukça ağır. Bant usulü çalıştığımız için sürekli daha hızlı çalışmak zorundayız. Geliştirilen kaptanlık sistemiyle hem daha seri çalışmaya zorlanıyoruz, hem de birbirimize kırdırılıyor. Herkes birbirine düşmanca davranıyor.

SYKB: İşyerinizden son dönemde atılmalar gerçekleşti. 12 işçi işten atıldı. Nedenleri sizce nedir?

İşçi: Son dönemde işler oldukça durgundu. Sürekli ücretsiz izne

çıkartılıyorduk. Ve 6. ayda ücretlerimize zam da gelecekti. Üstelik atılanların hepsi yeni işçi (2 aylık ile 1 yıllık arasında değişiyordu) ve hiçbirinin sigortası da yoktu. Patron bu durgun dönemde eski işçilerle bile işlerin altından kalkabilirdi. Yenilere ücret ödemesi ve sigortalarını yatırması da gerekmiyordu. Nasıl olsa işler açıldığında sigortasız, asgari ücretle işçiler alabilirdi. Üstelik işten atılmalar ücretsiz izinde olduğumuz dönemde gerçekleşti. Biz atılmaları ancak işe geldiğimizde öğrenebildik.

SYKB: Atılmalara karşı herhangi bir tepki gelişti mi?

İşçi: Atılanlardan bir kişi hariç diğerleri işyerine hiç uğramadı. Çalışanlardan ise hiç kimse sesini çıkaramadı. Bizim onlara sahip

çıkmanız gerekiyor ama bizim hakkımıza kim sahip çıkacak. Onlar atıldılarsa bizim de burada emeğimiz sömürülüyor.

SYKB: Şu an 6. ay zamları gündemde. Bu ay maaşlar zamlı alınacak. İMES'teki patronlar tarafından oluşturulan yönetim zamları %30 oranında belirlemiş. Siz ne kadar bekliyorsunuz ve zamlar karşısında ne yapılabilir?

İşçi: Olsa olsa 4-5 milyonluk zam yaparlar. (Bu da %20 bile etmiyor.) Zamlar konusunda patronun karşısında tek başına hiçbir şey yapılamaz. Birlikte davranmak lazım. Patronun bizlerin içinde ajanları var ve işyerinde herkes adeta birbirinin kuyusunu kazmaya çalışıyor. Biz birbirimize güvenmek ve sahip çıkmak zorundayız.

İşsizlik sopası ancak işçilerin birlikte tavır koymasıyla kırılır!

Bugün yıllık iznimi bitirip fabrikada işbaşı yapıyorum.

İzinde olduğum günlerde birkaç işçinin çıkışını vermişler. Birkaç kişi daha çıkarılacağı söylentileri dolaşıyordu. Bütün işçiler tedirgindi. Aynı tedirginliği ben de yaşıyorum. “İşten çıkarılırsam ne iş yaparım? Nerede iş bulurum? Bu yaştan sonra bana kimse iş vermez” diye düşünüyorum.

Bir aydır işçi arkadaşlarımı görmemiştim. İşe başlar başlamaz tek tek çalıştığı ünitelere gidip hepsiyle görüşüyorum, öğlen yemeğine kadar sürdürüyorum bu işi. Öğleden sonra yapacak işim olmadığından ambarda oturup kitap okuyorum. İçerisi çok sıcak, ara sıra dışarı çıkıp geziyor tekrar kitaba kaldığım yerden devam ediyorum. Saat altıya kadar “şimdi muhasebeden çağırıp çıkışımı verecekler” kaygısını taşıdığım için okuduğum kitabı çok fazla anladığımı sanmıyorum. Saat altı ve çıkışım verilmedi. İşten çıktıktan sonra yolda yürürken düşünüyorum ve kendimden utanıyorum. İşimizi kaybetme kaygısına kapıldığımız zaman işverene karşı tutarlı bir tavır koyamayız. Bu kaygı bizi ister istemez “aman işveren beni çıkarmasın” diye onun gözüne şirin gözükmeye, ona yalakalık yapmaya götürür. Haklarımızı savunmada işverene karşı tutarlı bir tavır koyamayız. Bütün bunları düşünerek yürürken kendimden daha da utanıyorum. Neden bu kaygıya kapıldım diye. Bütün bunları düşünürken aklıma 12 Eylül'ün

hemen sonrasında yaşadığım bir olay geliyor.

Yüzden fazla devrimci, işçi genç gözaltına alınmıştı. Ben de bunların arasındaydım. Her gün saat 10'da ve 14'te kapının mazgal deliği açılır sorguya alınacakların ismi okunurdu. Sorguya çekilenlerin başına gelecekleri hepimiz biliyoruz. Her mazgal deliği açılışında gözler kapıya dikilir, herkes sıranın ne zaman kendisine geleceğini bekler dururdu. Bu, orada bulunan yüzden fazla insan üzerinde psikolojik bir baskı oluştuyordu. Biz birkaç devrimci bu psikolojik baskıyı yok etmek için ve iyi bir moralle sorguya gitmeleri için devrimci marşlar, halaylar ve türküler söylemeye başladık. Kitle üzerinde çok büyük etkisi oldu. Sorguya gidenler gülerek sorguya gidiyor, sorgudan dönenler de acılarını yüreklerine gömerek kimseye hissettirmiyordu. Biz kazanmıştık.

Yolda yürürken bütün bunlar kafamdan geçiyor ve bugünkü kaygılarımdan dolayı daha çok utanıyorum. Sanki mazgal açılacak ismimi çağıracaklar senin çıkışını veriyoruz diyeceklermiş gibi...

Türkiye'de işsizlik bir çığ gibi büyüyor, işverenler işsizleri tehdit ediyorlar. <https://tntey.org>

olarak kullanıyorlar. “Eğer bana karşı gelersen bu orduya sen de katılırsın” gibi. Bütün bunlara sessiz kalmak bizleri işsiz kalmaktan kurtaracak mı? Elbette hayır. Yarın sıranın bize geleceğini şimdiden görmek ve buna karşı direnmek, örgütlü mücadelemizi geliştirmek zorundayız. İşverenlerin keyfi işten çıkarmalarına karşı TİS'lerde işgüvenliğini sağlayacak taleplerimizi mutlaka dayatmalıyız. İşten atmalara karşı bütün işçilerle birlikte tavır koymalıyız. Birlikte bir güç oluşturarak işverenlerin karşısına dikilmeliyiz. Ancak böyle bir güç onlara geri adım attırır. Bu sömürü ve zulüm sistemi var oldukça bizler işsizliğe, açlığa mahkum olmak zorundayız. Bu sömürü sistemi ve zulüm düzeni yok olmadıkça kurtuluşumuz mümkün değildir.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbiriniz!
Kızıl Bayrak okuru metal işçisi**

Sendikal ihanete son!

Kahrolsun uzlaşmacılık, yaşasın sınıf mücadelesi!

Türk-İş'in 46. kuruluş yıldönümü, Cumhurbaşkanı düzeyinde bir katılımla, devlet erkanı tarafından kutlandı.

31 Temmuz Cuma günü Dedeman Otel'i'nde biraraya gelen devlet ve sendika yetkilileri hep bir ağızdan sermayenin çıkarlarını kutsadılar. Sermaye-sendika işbirliğinin karşılıklı plaket alışverişleriyle de belgelendiği kutlamaya, Cumhurbaşkanı Demirel, TBMM Başkanı Çetin, Başbakan yardımcısı Ecevit gibi üst düzey devlet ve hükümet görevlileriyle burjuva partilerin başkanları katılmışlardı. Böyle bir ortamda bulunmaları sınıf çıkarlarıyla uyumlayacağından, işçiler ise ne çağırılmış ne de gelmişlerdi.

Cumhur, topluluk anlamına geliyor. Sermaye cumhurunun başkanı, kutlamada yaptığı konuşmada çok haklı olarak, "Türk-İş cumhuriyetin eseridir" dedi. Gerçekten de Türk-İş, daha Osmanlı döneminde başlamış olan bir işçi hareketinin üzerine oturmuş olsa da, Cumhuriyet adı verilen burjuva devlet eliyle kurulmuştur. Devlet tarafından, masrafları devletçe karşılanmak suretiyle Amerika'ya gönderilen kimi şahıslar, orada, Amerikan tipi de denilen sarı sendikacılık eğitimi aldıktan sonra gelip Türk-İş'i kurmuşlardır. Türkiye işçi sınıfının sendikal örgütlenme mücadelesi yıllar boyunca azgın bir devlet terörüyle ezilmeye çalışıldıktan sonra, gelişen sanayileşme ile birlikte, hareketi bastırmanın tamamıyla imkansızlaştığını gören ve bu konuda daha deneyimli emperyalist ağababalarından öğüt alan Türkiyeli sermayedarlar ve onların taze devleti cumhuriyet, işçi sınıfına karşı daha ince taktiklerle mücadele etmeye karar vermişlerdi. Bu ince taktik, hareketi içinden yıkmak, kendi adamlarına kurdurdukları sendikalarda sınıf hareketini kilitlemekti.

Devlet eliyle kurulan Türk-İş'le tutan bu ince taktik çok geçmeden yıprandı. Gelişen sınıf hareketi DİSK'le birlikte devlet sendikacılığına karşı kavga bayrağını da açmış oldu. Ama kavga bayrağı bir kez açıldığı zaman arkası geliyor. Türkiye işçi sınıfı çok geçmeden sermaye işbirlikçisi satılmış sendikacılığa karşı açtığı bayrağın altında, asıl düşmanına, sermayeye karşı mücadeleyi yükseltti. İnce taktik çabuk yıpranmıştı. Sermaye yeniden kaba kuvvete başvuracaktı işçi sınıfı hareketine karşı. Ve DİSK'i ortadan kaldırmayı hedefleyen birtakım değişikliklerle yeni bir sendikalar yasa taslağı hazırlandığında, işçi sınıfının bu saldırıya yanıtı 15-16 Haziran direnişi olacaktı. Bu kavga, sermaye sınıfının silahlı kuvvetlerini devreye sokmasıyla, '71 darbesiyle, kısa bir mola verdikten sonra yeniden alevlenecek ve '80'de bir kez daha askeri darbeye

noktalanacaktı.

Bu son darbenin sınıf mücadelesinde ve sendikal hareketimizde bir dönüm noktası olduğu söylenebilir. DİSK kapatılmış ve işçi sınıfı darbe yasalarıyla bir kez daha tek sendikaya, devlet sendikası Türk-İş'e mahkum edilmişti. Öncü işçilerin işten atıldığı, kara listeye alınıp büyük işletmelere sokulmadığı, kimi sendikacı ve temsilcilerin yıllarca hapislerde çürütüldüğü 12 Eylül yılları, eski DİSK yöneticilerinin de "yola getirildiği" yıllar oldu. Gerçi, daha çiçeği burnunda genç bir sendikacı iken Tarih direnişine ihanetiyle ünlenen DİSK'in bugünkü ağası Budak gibiler o zaman da "yol"da idi; ama darbenin yol göstericiliğinde düzene tamamen adapte oldular. 10 yıl aradan sonra DİSK yeniden açıldığında, eski yöneticilerinin çoğu, kendi işinin-gücünün, malının-mülkünün sahibi, küçük birer patron konumundaydı. Ama DİSK'in malvarlığı da göz dolduruyordu doğrusu. İşçinin göznuru, alinteri, hatta 15-16 Haziran'larda, 1 Mayıs'larda ve (Şerif Aygün gibi) grevlerde şehit düşenlerin kanıyla biriktirilen paralar, bu küçük ağalar tarafından, "mağduriyet" tazminatları olarak yağmalandı.

Yeniden kurulan DİSK'in başındaki bu yeni bir sınıfsal yapı ve yeni bir zihniyete sahip kimliklerden işçi sınıfına hizmet beklenemezdi. Onlar, tıpkı Türk-İş ağaları gibi, kendi sınıflarına, sermayeye hizmet edeceklerdi artık. Görevleri sınıf hareketini içten çökertmek, devlet terörüyle sindirilemeyen sınıfı aşağılık oyunlarla oyalamak, mücadelesini bozup dağıtmaktı.

Bugün bu konuda, DİSK'le Türk-İş'in ve bu ikisi ile Hak-İş'in arasında hiçbir fark yoktur. Özelleştirmeden tensikata, sendikasızlaştırmadan esnek üretime kadar sermayenin tüm saldırı politikalarına destek veriyorlar. Ama işçi sınıfının bir grevine, bir direnişine destek verdikleri görülmedi. Destek adı altında el attıkları her mücadeleyi bozmak, her direnişi satmak için orada oldular.

Türk-İş'in zaten tescilli bir kötü ünü var. Fakat "eski güzel günlerin" hayalleri üzerinden DİSK'e umut bağlayan bir işçi kesimi, yeni DİSK'in de Türk-İş'ten hiçbir farkı olmayan bu ihanetçi yüzünü her yeni gelişmeyle görüyor. Son marifetleri Ceyhan Genel-İş'e bağlı belediye işçilerinin grevini engelleme çabası oldu. Gasp edilmek istenen

haklarını mücadeleyle alma kararlılığındaki işçileri "barışa", "uzlaşmaya", yani teslimiyete çağırmak-ikna etmek üzere Ceyhan'a kadar gitme zahmetine bile katıldılar. Ve Ceyhan Belediyesi'nin grevci işçileri Budak ağasının marifetiyle de yatıştırılamayınca, sermaye devletinin grev yasağı sokuldu devreye.

Kimi açıktan, müşteri olarak özelleştirme yanlısı oldu, kimi ise gizli destekçi. Kimi, Türk-Metal ağası Özbek gibi otomotiv patronlarına işçi adına ücretsiz izin önererek, kimi de Birleşik-Metal ağalarının Makina Kalıp'ta yaptığı gibi esnek üretime karşı ve "Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi" talebiyle "sınıfı için greve çıkan" işçisini yalnız bırakarak, grevle dayanışma gününde grevdeki işçilere söz hakkı tanımak istemeyerek ve nihayetinde grevin sonlanmasında gerçek yüzünü olanca çıplaklığıyla ortaya sererek ihanetlerini tescil ediyor. Böylelikle Makina Kalıp grevinin MESS sürecinde dayatılacak esnek üretime karşı diğer işletmelere de yayılmasının önüne geçmiş ve tarihi manevralarından birini gerçekleştirmiş oluyordu DİSK bürokratları.

Bütün bu örnekler, sermayenin saldırılarına karşı yükselecek bir mücadelenin, bu mücadelenin bilinçli engelleri durumundaki satılmış sendika bürokratları üzerinden olamayacağını kanıtlıyor. Bu mücadele, ancak bu sermaye uşaklarını da önüne katıp süpürerek ilerletilebilecektir. Eğer bu sorumluluk zamanında yerine getirilemez ise, sermayenin son saldırı programıyla sefalet batağının diplerine doğru sürüklenmeye çalışılan sınıfın kendiliğinden de olsa gelişen mücadele bilinci boşa çıkarılacak, ağır bir yenilginin basıncıyla sınıf hareketi bir on yıl daha geriye itilecektir.

Bu nedenle öncü işçiler, sendikal ihanet barikatına karşı mücadelenin de bir aracı olmak üzere, fabrika temeline dayalı taban örgütlenmeleri için harekete geçmek, sınıfın yükselen öfkesine bir mücadele kanalı yaratmak zorundadırlar. Sınıfa karşı sorumluluk bugün bunu gerektiriyor, kendini acil bir ihtiyaç olarak dayatıyor.

• Sermayenin saldırılarına karşı yükselecek bir mücadelenin, bu mücadelenin bilinçli engelleri durumundaki satılmış sendika bürokratları üzerinden olamayacağını kanıtlıyor. Bu mücadele, ancak bu sermaye uşaklarını da önüne katıp süpürerek ilerletilebilecektir. Eğer bu sorumluluk zamanında yerine getirilemez ise, sermayenin son saldırı programıyla sefalet batağının diplerine doğru sürüklenmeye çalışılan sınıfın kendiliğinden de olsa gelişen mücadele bilinci boşa çıkarılacak, ağır bir yenilginin basıncıyla sınıf hareketi bir on yıl daha geriye itilecektir.

Grev yasaklarına karşı:

Grev özgürlüğü sokakta savunulmalıdır!

Fiili-meşru mücadele ve paçavraya dönüşen yasalar

Sermaye sınıfı yıllar boyu gerek yasalarla gerek yasal-yasadışı devlet terörüyle işçi hareketini baskı altına almaya çalıştı. Bunun doruk noktası olan 12 Eylül'ün yasal engellerini, işçi sınıfı bizzat meşru mücadelesiyle aşmıştır. Grev, toplantı, gösteri vb. yasaklar bir bir delinmiştir. Örneğin; sermaye iktidarının tüm yasal engel, kısıtlama ve yasaklamalarına rağmen '87 yılında 6490 işçi 2 ayı geçen bir süre için greve çıkmıştır. Bu yılda beşyüz bine yakın işçi için doğrudan grev yasağı olduğu göz önüne alınmalıdır.

İşçi sınıfının yasaklara karşı fiili-meşru mücadelesinin en yüksek düzeye ulaştığı yıl ise "Bahar eylemleri" yılı olan 1989'dur. Grev yasağı kapsamındaki işyerlerinde çalışan yüzbinlerce işçi, üretimden gelen gücünü kullanarak eylemler gerçekleştirmiştir. Sayıları 40.000'i bulan Zonguldak maden işçilerinin Ankara yürüyüşü ise sendikal bürokrasinin Mengen barikatına takılmıştır. Fakat Mengen barikatına rağmen maden işçilerinin Ankara yürüyüşü o döneme damgasını vurmuş ve işçi sınıfına mücadele ruhu taşımıştır. Bu yıllar salt grevlerin değil direnişlerin de meşru mücadele araçları olarak sık başvurulduğu ve geliştiği yıllar olmuştur. '89 grevler-direnişler yılı olarak işçi sınıfı tarihine geçmiştir. 171 işyerinde 39.435 işçi greve çıkmış, sayısız direnişler ve eylemler yaşanmıştır.

'89 Bahar Eylemleri etkisini sonraki yıllarda da göstermiştir. Grevlerde '87 yılında başlayan yükseliş Bahar Eylemlerinin arkasından 1990 ve 1991'de patlamaya dönüşmüştür. '90'da 166.306 ve '91'de 164.968 işçi greve çıkmıştır. Grevlerdeki bu yükseliş, Körfez Krizi bahane edilerek 102.846 işçiyi kapsayan grev ertelemelerine rağmen gerçekleşmiştir.

'87-'91 döneminde işçi hareketinin meşru-militan eylemlerle gerçekleşen yükselişi '91 Mengen barikatıyla beraber kesintiye uğramış, '95 yılındaki kısa süreli bir yükseliş dışında yerini bugüne kadar süren mevzi direnişler dönemine bırakmıştır. Özellikle sendikasıız işçiler saldırıları direnişlerle karşılamak zorunda kaldılar. İşçi sınıfı bu direnişlerle birçok deneyim kazandı. İşgaller gerçekleştirdi ve devletin kolluk güçleriyle çatışmalara girdi. Bu, meşru mücadelenin gelişimi açısından oldukça önemlidir. Bu deneyimleri bilince çıkaran işçiler sınıf düşmanlarını daha iyi tanıma imkanı bulmuştur.

Grev özgürlüğüne yönelik baskı ve engeller meşru-militan mücadeleyle yok edilebilir!

Sermaye sınıfı bırakın grevi en küçük bir sendikal örgütlülüğün dahi korkarken işçi sınıfının hak ve özgürlüklerine yönelik saldırıları da giderek yoğunlaşacaktır. Bundan sonra da çeşitli "ülke sorunları" bahane edilip grev erteleme ve yasaklamaları olacaktır. Örneğin; Adana'da Ceyhan Belediye işçilerinin grevi sermaye devletin Çalışma Bakanlığı tarafından

deprem gerekçe gösterilerek yasaklanmıştır. Sermaye devleti ve Ceyhan Belediye Başkanı kendi ürünleri olan deprem sonrası trajediyi de işçilere maletme çabasıdadır. Sanki kendileri Ceyhan halkının ihtiyaçlarını gidermek için çırpınmış da işçileri harekete geçirememiş gibi. Fakat işçiler de Ceyhan halkı da sorumlunun devlet olduğunu bildiği için halktan hiç tepki görülmeden greve çıkılabilmektedir.

İçinde bulunduğumuz TİS döneminde Ankara'da binlerce belediye işçisi ve Amerikan askeri işyerlerinde binlerce Harb-İş üyesi işçi grevde. Harb-İş'in greve çıktığı ilk günlerde Amerikan askerleri işçilerin üzerine köpek salarak ve işçilere saldırıda bulunarak gözdağı vermeye çalıştılar. Bütün bunlar gösteriyor ki sermaye sınıfı dünyanın her yerinde aynı özelliklere sahiptir. Asker ve polisi mücadeleyi kırmak için her zaman hazır beklemektedir.

Grev, işçi sınıfının sermayeye karşı kullandığı kazanılmış yasal bir mücadele aracıdır. Fakat bu, grevlerde sermayenin çizdiği sınırlar içerisinde hareket edilecek anlamına gelmez. İşçi sınıfı meşru gördüğü eylem biçimlerini grev boyunca harekete geçirmelidir. Grevlerde başarıya ulaşmanın temel

koşulu budur. Kaldı ki sermaye sınıfı grevler için kendi koyduğu yasalara bile uymaz. Kaçak üretim yapmaya devam eder, işçilere saldırılar düzenleyip tehditler yağdırır, grevi taşeronla kırmaya çalışır vs. Bunu yaparken de askeri, polisi, mahkemesi birlikte davranır. Örneğin; geçtiğimiz yıl Mutlu Akü grevinde sermaye devletin grevi engelleyebilmek için uyguladığı yasa(k)lar yeterli gelmemiş, patron yasadışı yolları da kullanmıştır. İşçiler patronun Güneşli'deki bir depoda İtalya'dan getirttiği akülere Mutlu Akü logosu vurup piyasaya sürdüğünü tespit etmiş ve sendikayla birlikte savcılığa başvurmuştu. "Tamam şu gün gidip bakınız" cevabı almışlardı. O gün savcı ve polisle gittiklerinde ise depo tertemizdi. Sermayenin işçi sınıfına organize bir tarzda nasıl saldırdığına sayısız örnekler verilebilir. Grevlerin karşısındaki sermayenin bu organize suç şebekesi (asker-polis-mahkeme-yasalar) nin bütün yöntemleri başarılı olmadığında bir bahane uydurup grevi de erteleyebilmektedir.

Peki karşımızda böylesine örgütlü davranan güce karşı biz nasıl davranacağız? İşçi sınıfı hangi yöntemleri uygulayacak? Herşeyden önce şunu iyi bilmeliyiz karşımızdaki sınıf gücünü iktidar olmasından alıyor. Her türlü saldırı aracını elinde bulundurmasından alıyor. Biz ise gücümüzü yasalardan şundan bundan değil haklılığımızdan ve meşruluğumuzdan alıyoruz. Hayatı üretenler olmamızdan alıyoruz. Grev de zaten üretimden gelen gücümüzü kullanarak çıkabiliyoruz. Fakat üretimden gelen gücünü kullanan işçi sınıfının sadece bir parçası olduğunda elde edilecek haklar da kısmi olacaktır. Hatta patronların her türlü yöntemi alçakça kullanmasıyla kimi zaman bu kısmi hakları bile koruyamayabiliyoruz. Bugünkü ağır sömürü koşullarında işçi sınıfı en küçük bir hakkını koruyabilmek için dahi büyük bedeller ödemektedir. Kapitalizmin kriziyle bu ağır sömürü koşulları düzelmeyecek, giderek derinleşecektir. Ağır sömürü koşullarını ve her türlü özgürlüğümüze saldırıyı getiren bir bütün olarak kapitalist sistemin kendisidir. Çözüm ise ona alternatif olabilecek bir sistemdir. İnsanın insanı sömürmediği, üretenlerin özgür olduğu, asalak sınıf burjuvazinin tarihin çöplüğüne gömüldüğü sosyalizmdir.

Haklar ve özgürlükler üzerindeki baskılara son!

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü! Yaşasın işçi-emekçi iktidarı!

Grevleri engelleyebilmek için '86 yılının Eylül ayında 2822 sayılı yasanın 50. maddesi gereğince yürürlüğe sokulan tüzükten bazı maddeler:

*Ziyaretçiler ile ilgili tedbirler alınacaktır.

*Mülkiye amirlerince işyerinin belirli yerlerinde sürekli veya geçici güvenlik ve inzibat noktaları oluşturulacaktır.

*Güvenlik kuvvetleri işyeri önünde ve çevresinde topluluklar meydana getirilmesine mani olacak ve topluluk meydana getirenleri işyeri ve çevresinden uzaklaştırmak için toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa göre dağıtacaktır.

*...İşyeri ve çevresinde; gerektiğinde kişilerin üstü, araçları, eşyası aranabilir, "işçiyi kanundışı fiillere teşvik edici ve kışkırtıcı" mahiyette yazılar ihtiva eden gazete, dergi, broşür, kitap ve ilanların dağıtılması önlenir ve "işlenen fiiller ve ilgililerle yapılan görüşmeler gerekirse film ve ses alma cihazlarıyla tespit edilir."

*Grev uygulanan işyerinin önünde ve civarında beklenmesi, sazlı sözlü toplantılarla işçilerin heveslerinin ayakta tutulmasına engel olunur.

Kızıl Bayrak Kırşehir'de daha da inatla dalgalanacak!

Sermayenin uluslararası düzeyde ve ülkemiz özelinde yapısal krizinin arttığı ve bu yapısal krizlerini çözmede, geçici çareler bulma yöntemlerine başvurduğu şu günlerde sermaye, işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını hızlandırmaktadır. Emek örgütlerine kudurmuşçasına saldırmaktadır. Tüm bu saldırıların sebebi, yapısal krizinin önüne geçmek, kendi krizinin faturalarını bizlere, işçi sınıfı ve emekçilere ödetmektedir. Sermaye sınıfı, düzenin tüm rezilliklerini adeta bize kanıksattırmaya çalışmaktadır.

MGK-TÜSİAD Hükümeti'nin, IMF ve Dünya Bankası nezdinde, emperyalizme, ülke işçi ve emekçilerinin emek güçleri başta olmak üzere tüm yeraltı ve yerüstü kaynaklarını altın tepside sunmaktadır. Anadol-D hükümetinin IMF onayına sunduğu programı, bizlerin, işçilerin ve emekçilerin birer ücretli köle haline getirilmesi programıdır. Bu saldırıların doğrultusunda kamu çalışanlarına %20'den buçuk fazla vermeyen Yılmaz hükümeti, kamu çalışanlarının toplu sözleşme talebiyle adeta dalga geçmektedir.

MGK-TÜSİAD hükümeti son olarak emperyalizmin onayına sunduğu ve "en kısa zamanda hizaya geleceğim..." sözünü verdiği programı uygulamak için hayatın tüm alanında olduğu gibi cezaevlerinde de bu uygulamalarına ara vermeksizin, özgürlük tutsakları üzerinde, daha da pervasızlaşarak uygulamaya koymuştur. Özgürlük tutsaklarının bedeller ödeyerek kazandığı mevzileri geri almaya çalışan sermayenin faşist devleti, tutsakları tekrar hücrelere doldurmaya çalışmakta, kimliksizleştirmeye, devrimci kişiliklerinden taviz vermeye zorlamaktadır. Toplumun gözlerinden uzak tutulmaya çalışarak, hücrelere doldurma çabası, devrimci tutsakları yalnızlaştırıp yoketmeye çalışmak istemesindendir.

Sermayenin bu saldırılarından; gücünü ve enerjisini işçi sınıfının kurtuluşuna, emekçilerin yeni dünyalarının, özgürlükler dünyasının kurulmasına adanmış olan, bunun için sosyalizmin kızıl bayrağını dalgalandıran, büyük bir inat ve inançla dalgalandıracak olan Kızıl Bayrak büroları da payına düşeni almaktadır. Geçtiğimiz günlerde İzmir büromuza ve çalışanlarına saldıran sermaye devletinin kolluk kuvvetleri, 3 Ağustos Pazartesi günü de Kırşehir büromuza saldırdı.

Saldırının sebebi 1 Ağustos Cumartesi gecesi cezaevleri ile ilgili "Hepimiz Kayıp Anası, Hepimiz Tutsak Yakınıyız!" başlıklı Kızıl Bayrak özel sayısının Kırşehir'de 1500'e yakın bir sayıda yaygın olarak dağıtılmış olmasıdır. Sermayenin kolluk kuvvetlerini bunca şaşkınlığa ve saldırganlığa iten ise özel sayının, kimler tarafından, ne zaman ve nasıl dağıtıldığının anlaşılamamış olmasıdır. Sermayenin kolluk kuvvetlerinin büromuza geliş amacının aslında bu belirtilen şaşkınlık ve bilinmezliğin yanı sıra, emeğin iktidar olma mücadelesine gövdesini koymuş olan bizleri sindirmek, yıldırma olduğu açıktır. Büronun aranmasının ardından savcılığın hiçbir izni olmamasına rağmen, büromuzda bulunan tüm yayınlarımıza, protokol dergi ve gazetelere "incelenmek üzere (!)" bahanesiyle el konulmuştur.

Bunun ardından büro sorumlusu yoldaşımız da

zorla gözaltına alınmıştır. Gözaltında ifade vermeme tutumunu sonuna kadar koruyan yoldaşımız kısa süre sonra savcılık tarafından serbest bırakılmıştır. Fakat tüm bu insan hakları ihlalleri ve insanlık dışı uygulamalarda sınır tanımayan sermayenin faşist devletinin kolluk güçleri 6 Ağustos Perşembe günü el koyduğu kitapları, büro sorumlusu yoldaşımıza tesliminde, toplatma kararı bulunmamasına rağmen, alınan kitaplar eksik teslim edilmek istendi. Kitapların eksik olduğu ve bu nedenle, kitapların teslim alınamayacağı yoldaşımız tarafından ifade edilince saldırganlaştılar.

Sürece ilişkin olarak Kızıl Bayrak Kırşehir bürosu olayı kınayan bir metin kaleme alarak, demokratik kitle örgütleri, sendika ve siyasi partileri dolaşp, bu konuda duyarlı olmaya çağırı. Bunun ardından baskın olayının başından sonuna kadar, kendi yaptığı kanunları kendi çiğneyen, tanımayan, büro sorumlumuza hakaret eden ve toplatma kararı olmaksızın yayınlara el koyan sermayenin eli kanlı kolluk güçleri hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Sermayenin topyekün saldırısına karşı, topyekün bir karşı koyuşun olması gerektiği yönünde ve bu saldırıların, emperyalizme göbekten bağımlı ve onun hizmetkari durumundaki faşist Anadol-D hükümetinin tüm saldırılarının, özelde ise büromuza yapılan saldırının kınanması için bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında tüm bu saldırıların kaynağının tek merkezli olduğu, emperyalizme ve onun bekçilerine, saldırılarında cesaret veren şeyin, işçi sınıfı ve emekçilerin bölünmüşlüğü olduğu belirtildi. Kamuoyunun tüm bu topyekün saldırılara karşı duyarlı olması gerektiği vurgulandı.

Bizler Kırşehir'den Kızıl Bayrak'a gönül verenler ve kızıl bayrağı sermayenin son burcuna dek dikmeye yemin etmiş neferler olarak, sermayenin insan kanıyla ayakta durmaya çalışan bu düzeninin ve insanlık dışı

uygulamalarının karşısında olduğumuzu dosta düşmana ilan ediyoruz. Emperyalizmin topyekün saldırılarına, emekçiler ve işçi sınıfı cephesinden topyekün bir cevabın verilemediği koşullarda durum daha da vahimleşecek, saldırılar daha da pervasızlaşacaktır. Emperyalizmin bu topyekün saldırılarını ve çok yönlü

kuşatmasını kırmak ancak ve ancak işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin tek yumruk olmaları ile mümkündür. Ülkemizde emperyalizmin topyekün saldırılarının ve çok yönlü kuşatmasının kırılmasının ön aşaması olan cengin genel kurmayı sorununun önemi burada açığa çıkmaktadır. İşçi sınıfının öncüsü ve devrimin genel kurmayı parti kazanılmış bir mevzidir artık. Gün zaman kaybetmeden partinin saflarında mücadeleye atılma günüdür. Önümüzde duran en acil görevimiz partinin saflarının beslenmesi ve güçlendirilmesidir. Bu doğrultuda Kızıl Bayrak daha da inatla ve inançla dalgalandırma günüdür.

**Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!
Partiyi kazandık, partiyle sosyalizmi
kazanacağız!**

**Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!
Kızıl Bayrak/Kırşehir**

Gözaltılar ve baskılar BİZİ YIL-DI-RA-MA-YA-CAK!

Bölgedeki çalışma temposu ve etkinliğiyle düşmanın dikkatini çeken Kırşehir büromuz bugün öğle saatlerinde sermayenin kolluk güçleri tarafından basıldı.

Büroda bir saati aşkın kalan Kırşehir polisi bütün kitap ve yayınlara "inceleyeceğiz" gerekçesiyle el koyarken büro çalışanımız Okan Cihan'ı da zorla gözaltına aldı. Gözaltı gerekçesi olarak da bir gün önce Kırşehir'de dağıtılan cezaevleriyle ilgili Kızıl Bayrak bildirisi gösterildi.

Gözaltına alınan çalışanımızın başında daha önceden aldığı bir darbeden dolayı kist oluşumu vardır. Tedavi için Ankara'ya gitmek üzere olan çalışanımız, derhal serbest bırakılmazsa tedavisi de engellenmiş olacaktır. Ayrıca sağlık durumu ortada olan çalışanımızın başına gelebilecek herhangi bir olumsuzluktan Kırşehir Emniyet Müdürlüğü'nü ve sermaye devletini sorumlu tutacağımızı ve ellerimizin yakalarında olacağını belirtiyoruz.

Proletaryanın kızıl bayrağının Kırşehir'de dalgalanmasını hazmedemeyen devlet çetelerinin bu saldırısı son olmayacaktır. Kırşehir işçi-emekçileriyle giderek bütünleşen çalışmamız bundan sonra da saldırılara uğrayacaktır. Fakat bütün enerjisini işçi sınıfı davasının daha güçlü olmasına, ezilenlerin kurtuluşu mücadelesine harcayan ve onların sesi olmaya çalışan Kızıl Bayrak susmayacak. Bundan sonra daha bir inatla dalgalanacak Kırşehir'de.

Gözaltına alınan çalışanımız derhal serbest bırakılsın!

Sosyalist basın susturulamaz!

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

**Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak
02.08.1998**

Reformist solun yeni yönü ve de

Bataklığı seven bataklığa gömülür!

Sosyal-reformist akımlar, konum ve çizgileriyle devrimci siyasal mücadeleyi zayıflattıkları ölçüde, nesnel olarak düzene hizmet etmiş olurlar. Düzen ile devrimin cepheden karşı karşıya geldiği istisnasız her durumda tutumları düzenden yanadır. İşçi emekçi hareketini düzen içi hedeflerle oyalayıp yormak, dahası kötürüm etmek, yığınlara burjuva bilincin değişik biçimlerini taşımak temel misyonlarıdır. Seçim dönemleri, burjuva reformizmiyle ittifaklar kurmak kaygısı, konum ve çizgilerinin doğal bir uzantısıdır. Bu, düzen solu halkası üzerinden düzene bağlanmak demektir.

Kitle hareketinin devrimcileştiği veya düzen ile devrimin cepheden karşı karşıya geldiği momentlerde, reformist sol akımların gerçek konum ve kimlikleri daha açık bir şekilde ortaya çıkar. ÖDP çizgisindeki yönetim, '95'de Gazi Halk Direnişi günlerinde kamu çalışanlarının önceden kararlaştırılmış eylemlerini iptal etmişti. '96 1 Mayıs'ını izleyen karşı devrimci kampanya döneminde, bu akımlar düzenin yanında yerlerini aldılar. Devrimcilere karşı düzenin ağızyla konuşmakta herhangi bir sakınca görmediler. 1 Mayıs'lar hemen her dönemde, devrim ile düzenin boy ölçüştüğü günlerdir. '97 ve '98 1 Mayıs'ları, sosyal-reformist akımların sendika bürokrasisi ile işbirliği halinde düzen cephesinde yerlerini almalarına tanıklık etti.

Reformist solun üç ana akımından biri olan İP, bir dönemdir artık açıktan açığa devlet solunu temsil ediyor. 28 Şubat sonrası süreçte ise, bu parti devleti savunmada işi tam bir arsızlığa vardırdı. Yıllardır devrimcilere ve Kürt yurtseverlerine düşmanlığı zaten bir çizgi haline getirmişti. Şimdi bunu, tekelci sermayenin sınıf egemenliğinin belkemiği ve gerçek icra gücü olan Amerikancı ordu savunuculuğu ile birleştirdi. Ulusal pazar, ulusal burjuvazi, iç piyasa argümanları ile tekelci burjuvazinin sınıf egemenliğinin örtüsü oluyor. Bugünkü "sol güç birliği" projesinin mimarı olan İP, yıllardır her seçim öncesi "sol blok" projeleri geliştirir durur. Düzenin resmi solundan beklediği yanıtı alamadığı ölçüde bunlar ortada kalır. 28 Şubat sonrası süreçte İP, artık reformist soldan bir ölçüde ayrı olarak, düzen solu içinde

değerlendirilmesi gereken bir konum kazandı.

Politik çizgisinde 25 yıldır sürekliliği olan İP'ten farklı olarak bugünün iki ana reformist odağı olan ÖDP ve EMEP, 70'lerin devrimci demokrat kimliğinde 12 Eylül yenilgisiyle birlikte yaşanan tasfiye ve dejenerasyonun ürünü akımlardır. Bunların öncellerinin pratikte radikal devrimci oldukları dönemdeki programları dahi burjuva reformizmi ile uzlaşmaya fazlasıyla açıktı. Dönemin revizyonist-reformist akımlarının CHP ile ittifakları, daha 70'li yıllarda bunlardan bazıları üzerinde yankısını buluyordu. '77 seçimlerinde, bugünün ÖDP'sinin gövdesini oluşturan Devrimci Yol, üstü örtülü de olsa tabanının CHP'ye oy vermesine göz yummuştu. Kurtuluş ise, faşist terörün dozajı arttıkça CHP parlamento grubunu "göreve" çağırmayı bir alışkanlık haline getirmişti. TDKP, 12 Eylül'ün hemen sonrasında, programında henüz hiçbir değişiklik yokken, Ecevit'e demokrasi uğruna mücadelede ittifak çağrısı yapmış, aynı arayışı 84'de bu kez Ecevit'in DSP'si üzerinden tekrarlamış, üstelik bu tür bir ittifak arayışını stratejik çerçevede teorize etmişti. 12 Eylül bunları devrimciliğine pişman ettiği yerde, burjuva reformizmiyle her türlü ittifak arayışı, tasfiyeciliğe batmış bu akımlar için politika yapabilmenin ve varoluşun önemli bir koşulu haline geldi.

ÖDP'nin düzenin resmi solu ile ittifak arayışları yeni değildir. Heterojen yapısından gelen iç sorunlara rağmen, hep bu yönde eğilimler içinde oldu. '97 baharında, darbeye karşı erken seçim taktiği olarak sol birlik projesini geliştirdi. EMEP, ideolojik geleneği, politik kültürü nedeniyle, burjuva reformizmi ile ittifak girişiminin, bünyesinde daha yoğun sorunlar ortaya çıkaracağı bir harekettir. Devrimci kılıktaki yürütülen sosyal-reformizm, bu partinin iç ikliminde sürekli çelişkiler beslemektedir. Yakın dönemde bu partiden kopup, komünist harekete yönelen devrimciler bu iç sıkıntı ve gerilimlerin dolaysız ürünü ve tanığıdır. Diğer taraftan, liberal şeflerin tabanı oyalayıp, adım adım düzene bağlamada küçümsenmeyecek mesafeler aldıklarını biliyoruz. Susurluk sonrası yapılan demokratik Türkiye açılımı ve gittikçe vurgusu ağırlaştırılan "ulusal ekonomi", "ulusal burjuvazi" ve milliyetçi tonda bir "bağımsızlık" çizgisi, bu hareketi ideolojik-politik planda zaten burjuva reformizmine bağlıyor. Yakın

Sermaye iktidarı
iktisadi ve siyasi krizini
şimdi yeni saldırıların imkanına
dönüştürmekte
önemli bir mesafe almış durumda.
Laiklik-irtica eksenıyla
emek sermaye arasında süren
sınıf mücadelesini perdelemek,
emekçi yığınların ileri kesimlerini
en azından hareketsiz kılmak için
bütün gücüyle yükleniyor.
Buna düzenin Susurluk devletinin
her düzeydeki faşist tahkimatı
ekleniyor.
Reformist sol akımların
son dönem yönelişleri ve geleneksel
devrimci hareketin yapısal zaafıları
düzen için
bulunmaz imkanlar oluyor.
Ama bunlar tablonun
sadece bir yüzüdür.
İşçi sınıfı ve emekçilerde biriken
patlama dinamikleri.
henüz gerçek bir yenilgiyle kırılmamış
mücadele istek ve azmi. aslında düzen
adına herşeyin bıcağın sırtında olduğunu
gösteriyor.
İşçi sınıfının devrimci önderlik
bosluğu giderildiği takdirde
bütün tablo tersine dönebilir.
O zaman, bugün düzen adına imkan
görünen hemen herşey tersine.
devrimin elinde bir silaha dönüşecektir.

ın yeni yönelişi devrimci görevler

dönemde orta burjuvazi ile ittifakın teorisinin yapılmasının arkasındaki hesap ve niyetler, dolaysız olarak CHP ile ittifakın zeminini hazırlamaya dönüktür. Ulusal burjuvazi, ulusal ekonomi savunusunun, İP çizgisinin karakteristik özelliği olduğu gözetilirse, EMEP'in son dönem vurgularının anlamı daha açık görülür. EMEP burjuva reformizmi ile işbirliğine fazlasıyla hevesli ve yatkındır, yeter ki tabandan gelen tepkileri bloke etmeyi kolaylaştıracak bir ortam olsun.

Peki, sosyal-reformizmin, düzen ve düzen solu karşısındaki bu açık zaafiyetine, onunla siyasal işbirliğine duyduğu bunca istek ve eğilime rağmen, somutta bu işbirliği bugüne kadar neden gerçekleşmedi? Yanıt için öncelikle yeni dönemin getirdiği farklılıklara kısaca işaret edelim.

70'lerde ciddi bir devrimci kitle hareketliliğinin olduğu koşullarda, düzen solunun tutumu da bugünkünden farklıydı. Düzen solu, etkin bir sosyal demagoji yürütüyor ve bunu kitleleri aldatmayı kolaylaştıran belli politik çıkışlarla birleştirebiliyordu. Bu tutum, TKP, TİP, TSİP vb. sosyal-reformist akımların o gün CHP'de temsil edilen düzen solu ile işbirliğine, gerçekte ise bu akımların düzene yedeklenmesine uygun bir ortam yaratıyordu.

'80'lerden sonra ise durum farklıdır. 24 Ocak programının 12 Eylül faşizmi eliyle uygulanmasının üzerinden kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen, 80'lerin sonundan itibaren düzenin iktisadi krizi yeniden gündemleştirdi ve gitgide ağırlaştı. Aynı dönem uygulanan iktisadi politikalar ise, orta burjuvazinin tekeli burjuvaziye bağlılığını ve tabiyetini pekiştirdi. Öte yandan süreklileşen iktisadi kriz ortamı, bunun beslediği sosyal-siyasal sorunlar, yanısıra önemli bir etken olarak Kürt sorunu, düzen solu dahil bütün düzen partilerini aynı program etrafında birleştirdi ve tekleştirdi. 80'lerin ikinci yarısından itibaren bu çok belirgin bir özelliktir. İstikrarlı bir devrimci kitle hareketinin olmadığı koşullarda sosyal demagoji düzen solu için özel bir ihtiyaç olmaktan çıktı. Yeni dönemde düzen solunun artık burjuva reformist bir programı ve konumu dahi yoktur. İşçi ve emekçilerin iktisadi ve demokratik güncel taleplerini formüle etmek, bunlar için mücadele etmek bir yana, sosyal demagojiden bile uzak durmaktadır. Son CHP kongresi, düzen

politikalarının açıktan, dolaysız savunusuna sahne olmuştur. Piyasa ekonomisinin, özelleştirmenin, globalleşmenin vb. programlaştırıldığı yerde, elbette, işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerine dönük sosyal bir demagojiye bile yer kalmamaktadır.

Bugün hala sosyalizm iddiası taşıyan reformist sol akımlar ise, herşeye rağmen alt sınıfların belli kesimleriyle bağlantılı politik akımlardır. Bunlar, yığınların ekonomik, demokratik sorunları ve talepleri konusunda duyarlılıkları olan, bu alanlarda iyileştirmeler isteyen akımlardır. Yığınların kısmi ekonomik, sosyal talepleri ve genel planda demokratikleşme için mücadele ederler. Bu nedenle, düzenin resmi solu sosyal demagojiden dahi belirgin biçimde uzak durduğu ölçüde, demokratikleşme istemek bir yana özel savaş destekçiliğinde sağ partilerle yarıştığı ölçüde, sosyal-reformist akımlar için uygun bir işbirliği ortamı doğmadı.

Düzen soluyla bütün ittifak arayışlarına rağmen, bütün düzen partilerinin MGK-TÜSİAD çizgisinde teklediği, katılmış bir terör rejiminin süregittiği bir ortamda, sosyal-reformist akımlar, resmi siyaset alanının dışında, ilerici toplumsal muhalefet güçlerinin bir parçası olarak kalabildiler.

Reformist solun yeni yönelimleri

Yaklaşan seçim süreci ve KESK kongrelerinde yaşanan gelişmeler, reformist sol akımların düzen solu ile ilişkilerinde ve toplumsal-siyasal rollerinde önemli değişikliklere işaret ediyor.

KESK, '91 sonrası sınıf hareketinin önemli ölçüde kırıldığı bir evrede görece olarak ciddi bir mücadele dinamizmi gösterdi ve toplumsal muhalefete belirli bir ölçüde soluk oldu. Grevli-TİS'li sendika talebi etrafında geniş bir kamu emekçi kitlesini seferber eden ve taban dinamizminden beslenen kamu emekçi hareketi, düzen için önemli bir sıkıntı kaynağı oldu.

ÖDP, başından beri kamu emekçi hareketi içinde, özellikle de sendika yönetimlerinde ciddi bir ağırlığa sahiptir. KESK'teki ÖDP çizgisi, yönetimleri birlikte paylaştığı diğer reformist akımlar gibi, şimdiye kadar tabandaki dinamizmin önünü açmaktan geri durdu. Fakat, taban basıncının ve kendiliğinden hareketin kabarıklarına da bir biçimde ayak uydurdu. ÖDP'liler, daha önceki

genel kurullarda EMEP'lilerle ve özellikle yurtseverlerle, hatta yer yer devrimcilerle yönetimleri paylaşmaktan geri durmadılar. Son genel kurullarda ise farklı bir çizgi ve tutum ile karşı karşıyayız. ÖDP'liler, merkezi bir tutum olarak, İP ve CHP'lilerle ittifakı, Kürt yurtseverleriyle ise yollarını belirgin biçimde ayırmayı tercih etmiş durumdadır. KESK'in kitle çalışmasında ve eylemlerinde asıl yükünü taşıyan militan mücadeleci kesimlerin yönetimlerden tecriti bunu tamamlamaktadır. Kongrelerde İP ve CHP eliyle örgütlenen şovenist çıkışlara zemin hazırladılar ve bir biçimde destek verdiler. Tüm bunlar, ÖDP şahsında sadece seçimlere dönük, yönetimleri alma hesabına dayanan bir politik manevradan kaynaklanmıyor. Kongreler döneminde kamu emekçi hareketi için ortaya koydukları platform, yukarıda sıraladığımız pratik tutumların politikada önemli bir yön değişikliğinin ürünü olduğunu gösteriyor.

Hareketi sokak eylemleri ile yormamak ve üretimden gelen gücü yerli yersiz kullanmamak türünden gerici bir söylem ile ona gerçek dinamizmini kazandıran militan mücadele pratiğinden, haklılık ve meşruluk çizgisinden uzak tutmak... Grevsiz TİS'siz yasanın "herşeyin sonu olmadığı" söylemiyle sermaye iktidarının saldırısına boyun eğmenin zeminini hazırlamak... Daha geniş kesimleri örgütlemek adı altında, temel siyasal sorunlardan ve istemlerden, buna dayalı bir mücadele çizgisinden uzak durmak... Bununla bağlantılı olarak mücadeleciler, devrimci, yurtsever kesimleri tecrit etmek... Hakları kazanmaya giden yolun, üye genişlemesi ve sendikal kurumsallaşmadan geçtiği demagojisiyle, koflaşmanın ve bürokratikleşmenin yolunu düzlemek... Grevli TİS'li sendika hakkını kısa vadede kazanmak konusunda hayalci bir beklenti içinde olmamak adına, hareketin kendi mücadele gücüne olan güvenini kırmak vb. vb...

Tüm bunlar, KESK yönetiminin ve ÖDP çizgisinin geçmiş dönemlerde de belli ölçülerde savunduğu, yer yer fiilen sergilediği, fakat taban dinamizmi ve basıncı, hareketin gücü ve ileri dinamikleri vb. nedenlerle, bir çizgi haline getirip cepheden savunmadığı yaklaşımlardır. Geline yerde ise yaşanan, ÖDP şahsında, sosyal-reformizmin düzenin resmi solunun çizgisine

Sosyal-reformizmin değişik kesimleri.
farklı hız ve tonlarla da olsa, ilerici muhalefet
saflarından kopup düzen cephesi içinde
verlerini almaya belirgin biçimde yöneliyorlar.
Bu ilerici muhalefet güçlerini bölmek, devrimci
hareketin yedekleyebileceği kesimleri düzene
bağlamak demektir.

Sosyal-reformizmin elinin altında tuttuğu mevzileri
düzenin hizmetine vermek demektir.
Sovenizm zehirinin emekçi yığınların ileri
kesimlerine de bulaşma tehlikesi demektir.
İşçi emekçi hareketi içinde mücadelecî güc ve
dinamikleri kötürümleştirmek için,
gecmişte olduğundan daha planlı, programlı
ve daha aktif bir caba sergilemeleri demektir.

yaşamı tekeline almasına, düzenin acil ihtiyaçları doğrultusunda bir yeniden şekillendirme çabasına tanıklık etti. Onyıllardır devrime karşı bir dalgakıran olarak düzen eliyle beslenen ve özellikle 80'li yılların ikinci yarısından itibaren sosyal demagojiyi etkili bir biçimde kullanarak hızla güçlenen dinsel gericilik, 28 Şubat çıkışıyla Genelkurmay tarafından hedef tahtasına çakıldı. Böylelikle hem dinsel gericiliğin geriletilip terbiye edilmesi, hem de laiklik-irtica ekseninde ilerici toplumsal muhalefet güçlerinin MGK çizgisine yedeklenmesi amaçlandı. Darbe sopası ise etkin bir tehdit aracı olarak kullanıldı. Hükümet olduğu dönemde RP'nin sergilediği bazı ölçsüz tutumlar, aynı dönem Genelkurmay'ın dinsel gericiliğin boyutlarına ilişkin açıklama ve müdahaleleriyle birleşerek, özellikle orta sınıflar üzerinde yaygın bir etki alanı buldu. Bu dalga sosyal-reformist akımların tabanını da değişik ölçülerde yaladı.

Susurluk-28 Şubat sonrası dönem, reformist solun demokratik Türkiye ve laik cumhuriyet halkalarından sadece düzene değil, aynı zamanda TÜSIAD-MGK politikalarına yedeklenmesi süreci oldu. Gizli ve gerçek anayasa sayılan yeni Milli Siyaset Belgesi'nde "ılımlılaştıran sol" olarak düzen tarafından taltif edilen reformist sol akımlara yeni dönemde yeni roller biçildi. Bastırılıp örselenen dinsel gericiliğin yığınlardaki hoşnutsuzluğu sosyal demagojiyle emecek bir kanal olmaktan bir ölçüde çıkarılarak MGK politikalarına yedeklenmiş bir solla dengelenmesi gerekiyordu. Sonu gelmeyen iktisadi-sosyal ve siyasal saldırıların, işçi emekçi yığınlarda yaratacağı hoşnutsuzluğu oyalayıp yorarak yatıştırarak, ileri dinamikleri kötürümleştirecek, denetim altında tutacak "sol" bir kanal açmak gerekiyordu. Bu çerçevede düzen solunun güçlendirilerek emekçiler için yeni bir barikat haline getirilmesi ve bunun devrimci hareketin tecrit ve ezilme çabasıyla birleştirilmesi gündeme getirildi.

Fazlasıyla teşhir olmuş CHP'nin bu işlev için kendi başına yetersiz kalacağı açıktır. Yıllarca özel savaş hükümetlerine ortak olmuş, MGK-TÜSIAD çizgisinden şaşmamış CHP gibi bir partinin imajını bir parça düzeltmesi, sol maske takabilmesi gerekiyor. Bu açıdan, reformist sol ile ittifaka, onların sol imajına ve seçim çalışmasında görece dinamik güçlerine ihtiyacı var. Yığınların ileri kesimlerinde belirli bir etkisi olan, dahası sendikalarda bazı mevzileri ve KESK üzerinden kamu emekçileri hareketi Arşip: https://tr.meydan.org

akımlar, CHP şemsiyesi altında ve belirli sınırlar içersinde yürütecekleri sosyal demagoji ile "sol" kanal açılmasına hizmet edeceklerdir. Düzenin "ılımlılaştıran sol"a biçtiği bu uğursuz rol, işçi ve emekçi yığınların günlük mücadelesini örgütlemek, sınırlı iktisadi demokratik kazanımlar elde etmek vb. noktalarda dahi bir esnemeyi içermiyor. Reformist sol akımlara, ancak, emekçi yığınlar kendiliğinden veya devrimcilerin öncülüğünde harekete geçtikleri zaman, kitleleri denetim altında tutmak ve mümkün olan en geri sınırlar içine çekmek için müdahale rolü biçiliyor.

Susurluk-28 Şubat ile açılan dönemde, düzenin politik müdahaleleri ve açılımları, faşist terör ve tehdit uygulamalarıyla kolkola gitti. Düzenin politikalarının

hayat bulması ancak böyle mümkün olabilir. Bütün süreç boyunca sallanan darbe sopası, işçi ve emekçi eylemlerine dönük sistematik saldırı, fiili sıkıyönetimi meşrulaştırmak için çıkartılan yeni yasa ve genelgeler (İller idaresi yasası, kriz yönetim merkezi, kamu emekçilerine ve öğrenci gençliğe dönük saldırılar çerçevesinde çıkartılan yeni yasal düzenlemeler) bu sürecin ürünüdür.

Geçtiğimiz bahar aylarında emekçi kitle hareketi yeniden ivme kazandı. Bu gelişme karşısında sermaye iktidarı terör saldırısına yeni bir hız verdi. Düşmesine basılan sivil faşist saldırılar, 4 devrimcinin gözaltında kaybedilmesi, azdırılmaya çalışılan şovenizm, toplumsal muhalefetin elindeki demokratik mevzilere dönük saldırılar ve Akın Birdal'ın vurulması bu yeni saldırı dalgasının unsurlarıydı. Düzen böylelikle bir taraftan kitle hareketinin gelişmesini ve devrimcileşmesini terörle ezmeye ve boğmaya çalışırken, diğer taraftan bu kitle hareketi içinde belli demokratik mevzileri elinde tutan reformist akımlara da gerekli mesajı vermiş oluyordu. Düzen tarafından çizilen sınırların ötesinde politika yapmanın ağır bedelleri bu akımlara hatırlatılırken, ancak düzen solunun şemsiyesi altında "laik demokratik Türkiye" çizgisinde bir "sol" politikaya yaşam ve icazet hakkı tanınabileceği gösterilmiş oluyordu. Seçimlerde düzen soluyla ittifaka ilişkin tartışmaları, KESK'te Kürt yurtseverlerine ve devrimcilere karşı alınan tutumu, eylem alanlarından ve militan mücadele pratiğinden uzak duruşu, tüm bunları tekeldi burjuvazi-MGK çizgisinde hizaya gelmenin göstergeleri saymalıyız.

Seçimlerin ve parlamenter zeminde politika yapmanın reformist sol akımlar için her zaman temel önemde olduğunu söyledik. Emekçi yığınların meşru militan mücadelesine önderlik gücü olmayanlar için, bu anlaşılır bir durumdur. Dahası, seçimler ve parlamento zemini, düzen için her zaman muhalif akımları terbiye etmenin ve kendi güncel politikalarına tabi kılmanın temel araçlarıdır. Öte yandan reformist akımlar temsil ettikleri kitle gücü ve sendikalarda tutukları mevziler üzerinden parlamentoda temsil edilmeye haklarının olduğunu düşünüyorlar. Bu aynı zamanda reformist sol kimliğinin temel bir boyutu olan kariyerizmin ve çıkarıcılığın kendisine yaşam alanı bulacağı en uygun zemindir.

Son bir nokta: ÖDP türünden akımlar 24 Aralık 95 seçimlerinde HADEP ile yaptıkları "emek, barış, özgürlük" bloğunun kendilerine parlamentoya

yedeklenmesi, ve bu yedeklenme yoluyla düzen solu halkası üzerinden MGK-TÜSIAD politikalarının etki ve denetim alanına kaymasıdır. Dolayısıyla bu, işin özünde alana dönük düzen politikalarının temsilciliğine soyunmak, tuttuğu mevzileri düzenin hizmetine sunmak anlamına gelmektedir. Bu KESK'in, ESK ile MGK-TÜSIAD çizgisine yedeklenen DİSK ve TÜRK-İŞ konumuna çekilmesi sürecidir.

Diğer taraftan, ülke bir süredir yürütülen tartışmalar ve son olarak mecliste alınan kararla birlikte yavaş yavaş bir seçim atmosferine girmiş bulunuyor. Seçimler çeşitli siyasal akımların gerçek konum ve çizgilerinin açığa çıktığı dönemlerdir. Emekçi kitlelerin meşru mücadelesine ve sokaklara güç yetiremeyen, parlamentoda varolmayı kendisi için yaşamsal gören reformist sol akımlar için ise seçim dönemleri apayrı bir önem taşır. Bu akımların aslında uzunca bir süredir düzenin resmi solu ile ittifak arayışı içinde olduğunu belirttik. Şimdiye kadar düzenin tutumundan, düzen solunun konumundan ve kendi iç sıkıntılarından kaynaklanan nedenlerle imkan bulamadıkları düzen solu ile ittifak girişimlerinin yaklaşan seçim süreci üzerinden yeniden hız kazandığı görülüyor. Seçimlerde sol birlik konulu panellerde böyle bir ittifakın yolu düzlenmeye çalışılıyor. İP zaten böyle bir girişimin fikir babasıdır ve pratikte mimarıdır.

Aynı şekilde ÖDP de bunu uzun dönemdir savunuyor. Aynı tutumu utangaçça savunan EMEP ise, "emekçilerin iradesinin parlamentoya yansımaları sağlamak için, yoksulların çıkarları için taleplerde birleşirsek her parti ile seçim ittifakına varız" diyerek, gelinen yerde düzenin resmi solu ile seçim işbirliğine açık ve istekli olduğunu ortaya koyuyor. Bu süreçte asıl yeni olan ise sermaye iktidarının ve düzenin resmi solunun bu akımlara dönük tutumudur. Düzen solu, emekçi yığınların taleplerini savunmakta ve etkin bir sosyal demagojiye girişmekte bile henüz bir yenilik yapmaksızın, reformist sol akımlarla seçim ittifakını mümkün gördüğünü belirtiyor. KESK kongrelerindeki gelişmelere seçimler vesilesiyle düzen solu ile ittifak arayışları eklendiğinde, reformist solun yeni yönelişi daha açık görülür hale gelmektedir.

Reformist solun yeni yönelişini hazırlayan süreç ve etkenler

Susurluk skandalı kurulu düzendeki çok yönlü çürüme ve kokuşmayı devletteki çeteleşme üzerinden açığa vurmuştu. Oysa düzen bunu kendi imajını yenilemenin bir "fırsat"ı olarak değerlendirdi. Sömürü ve baskının kaynağı, çürüme ve kokuşmanın temel toplumsal dayanağı tekeldi sermaye, onun vurucu gücü faşist ordu ve borazanı kokuşmuş medya burada kendilerine özgü roller üstlendiler. Holding patronları ve onların tam denetimindeki medya bir anda "temiz toplum ve demokrasi" havarisi kesildi ve ordu aynı manevrayı laiklik bekçiliği üzerinden sergiledi. Bu manevralar düzenin temel dayanak ve kurumlarının, baş sorumlusu oldukları çürüme ve kokuşmanın sorumluluğundan geniş kitleler nezdinde sıyrılmalarını bir ölçüde de olsa sağladı. Yanısıra bu, düzenden "temiz toplum ve demokrasi" beklentilerini körükledi. Bu dönemin gelişmeleri, sosyal-reformist akımlarda "demokratik Türkiye" açılımları şeklinde karşılık buldu.

Bu dönem, Genelkurmay'ın bütün bir siyasal

girme imkanı vermediğini gördüler. Dahası bu, özellikle düzen içinde ve düzen güçleri ile ilişkilerinde edinmek istedikleri konum açısından bir sıkıntı kaynağı oldu. Halen, düzenin Kürt sorununa ilişkin bir tutum değişikliğine gitmediği, tersine şovenizmi azdırmayı tercih ettiği koşullarda, sosyal-reformist akımlarca, eski seçim deneyiminin derslerinin gözönünde bulundurulacağını söyleyebiliriz.

Sonuçlar ve görevler

Sosyal-reformizmin konum ve tutumundaki bu değişiklik, yaratacağı sonuçlar açısından ciddi ve önemli bir gelişmedir. Herşeyden önce; “Basit bir evrensel gerçekten dolayı bu böyledir. Her toplumda ve her zaman, düzen, yığınların nispeten ileri kesimlerini, her çeşidiyle reformizmi en etkin biçimde kullanarak şu ya da bu ölçüde dizginlemeyi ve kontrol altında tutmayı başarabilmiştir. Oysa yığınların nispeten ileri kesimleri, toplumda ileriye doğru bir hareketlenmenin, devrimci yığın hareketindeki yol açıcı bir gelişmenin potansiyel motorudur. Yığınların en ileri kesimlerindeki bir hareketlenme, onların ortaya koyabilecekleri her ciddi etkinlik, daha geniş ve daha geri kesimlerin sarsılmasında, uyanmasında ve giderek hareketlenmesinde temelli bir rol oynar. Yığın hareketinin gelişme diyalektiğinin bir temel özelliğidir bu.”

“Kaba burjuva reformizmi, yığınların ileriye, sola açık daha geniş kesimlerini dizginleme rolü oynarken, “sosyalist” ya da “devrimci” kılıklı olanlar bu sola açık kitlenin en ileri kesimlerini düzen içi bir bakışa ve davranışa mahkum etmektedirler.” (Ekim, 15 Eylül '94, sayı:105, başyazı)

Sosyal-reformizmin değişik kesimleri, farklı hız ve tonlarla da olsa, ilerici muhalefet saflarından kopup düzen cephesi içinde yerlerini almaya belirgin biçimde yöneliyorlar. Bu ilerici muhalefet güçlerini bölmek, devrimci hareketin yedekleyebileceği kesimleri düzene bağlamak demektir. Sosyal-reformizmin elinin altında tuttuğu mevzileri düzenin hizmetine vermek demektir. Şovenizm zehirinin emekçi yığınların ileri kesimlerine de bulaşma tehlikesi demektir. İşçi emekçi hareketi içinde mücadeleci güç ve dinamikleri kötürümleştirmek için, geçmişte olduğundan daha planlı, programlı ve daha aktif bir çaba sergilemeleri demektir.

Bu gelişme karşısında reformist akımların gerçek konum ve yüzleriyle açığa çıkması bir avantajdır, diye düşünenler çıkabilir. Fakat burada gözden kaçırılmaması gereken kendine özgü bir durum var. Yükselen bir devrimci kitle hareketi veya devrimci bir akımın yürüttüğü sistematik bir mücadele, reformist sol akımların gerçek yüzlerini açığa çıkartıp onları düzenin kucağına itmiyor. Tersine, düzen bunları, ellerindeki mevzileri emekçi yığınların mücadelesine ve devrimcileşmesine karşı kullanmak üzere daha ileri düzeyde teslim alıyor. Bir başka ifadeyle sözkonusu olan, kitlelerin mücadeleleriyle yaratılmış ve bugün reformist sol tarafından denetim altında tutulan mevzi ve olanakların boşa çıkarılması, düzenin dolaysız denetimine alınmasıdır.

Aynı zamanda, Kürt özgürlük hareketinin ve toplumda devrimci hareketin tecrit edilme çabası demek olan bu adım boşa çıkartılmadığı takdirde

Türkiye’de 90’ların başından bu yana işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi taşıdığı güçlü potansiyellere rağmen, çözilememiş önderlik boşluğu nedeniyle ağır bir sancı ve gelgitler yaşıyor. Kitle hareketi, düzenin faşist saldırı ve tahkimatı nedeniyle, her bir adım ileri çıkışını, ardından iki adım geriye çekilerek tamamlıyor. Bu durum, yapısal sorunlarla yüzyüze olan devrimci hareketin saflarında süreklileşen bir tasfiyecilik, özgüven yitimi ve reformculaşma sürecini besliyor.Şimdi bu tabloya reformist solun daha da sağa kayarak düzen soluna yedeklenmesi ekleniyor. Düzen ve rejimin kendi programını sosyal reformizme dayattığı, sınırlı demokratik mevzileri bile dağıtmaya ve teslim almaya yöneldiği bir ortamda, halihazırdaki güçsüzlük duygusu ile beraber toplam tablo, geleneksel devrimci hareketi ayrı kanallardan da olsa reformist solun adım adım terkettiği “mevzilere” doğru itecektir.

ciddi bazı siyasal sonuçlar üretecektir.

Geleneksel devrimci hareketin değişik kesimleriyle bu saldırıyı göğüsleyecek, ne ideolojik-politik, ne de örgütsel bir yeteneğinin olmadığını biliyoruz. Reformizmin daha doğrudan bir biçimde düzen politikalarına yedeklenmesi süreci, geleneksel devrimci hareket üzerinde tasfiyeci bir basınca dönüşecektir.

Bilindiği üzere, siyasal özgürlüklerin kazanılması devrimci hareketin devrim stratejisinin temelini oluşturmaktadır. Bu, son tahlilde, devrimci veya reformcu yol ve yöntemlerle burjuva düzenin demokratikleştirilmesi programıdır. Geleneksel küçük-burjuva devrimci akımlar kitle hareketinin güçlü olduğu ve bu temel üzerinde özgüvenlerini korudukları bir evrede, demokrasi sorununu devrim sorunu olarak ele almakta belli bir ısrar gösterebiliyorlar. Fakat bu koşullar tersine döndüğünde ise aynı devrimci demokrat program ve kimliğin hızla sosyal reformizme evrilebildiğini sayısız örnekten biliyoruz.

Türkiye’de 90’ların başından bu yana işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi taşıdığı güçlü potansiyellere rağmen, çözilememiş önderlik boşluğu nedeniyle ağır bir sancı ve gelgitler yaşıyor. Kitle hareketi, düzenin faşist saldırı ve tahkimatı nedeniyle, her bir adım ileri çıkışını, ardından iki adım geriye çekilerek tamamlıyor. Bu durum, yapısal sorunlarla yüzyüze olan devrimci hareketin saflarında süreklileşen bir tasfiyecilik, özgüven yitimi ve reformculaşma sürecini besliyor. Gazi direnişiyle açılan dönem, ilk önce bir toparlanmaya neden olsa da, ‘96 1 Mayısı sonrası düzenin çok yönlü saldırısı altında gerileyen kitle hareketi, geleneksel devrimci hareketin pratikte en radikal kesimlerinin şahsında dahi sağa savrulmaya yol açmıştı. Bu doğaldı. Çünkü, Gazi direnişinin açtığı evrede semtlerdeki heterojen emekçi dinamiğinden beslenen bu akımlar olmuştu ve kitle hareketinin kırılması öncelikle bu hareketlerin güven ve perspektifini sarsmıştı. “Demokratik halk anayasası” açılımları bu dönemde yapıldı. ‘96’dan ‘98’e uzanan bu sancılı dönem, bazılarının ise, işçi-emekçi hareketinin potansiyellerine inancını ve özgüvenini kaybetmesine ve giderek Kürt ulusal hareketine tutunma çabasına yol açtı.

Şimdi bu tabloya reformist solun daha da sağa kayarak düzen soluna yedeklenmesi ekleniyor. Düzen ve rejimin kendi programını sosyal reformizme dayattığı, sınırlı demokratik mevzileri bile dağıtmaya ve teslim almaya yöneldiği bir ortamda, halihazırdaki güçsüzlük duygusu ile beraber toplam tablo, geleneksel devrimci hareketi ayrı kanallardan da olsa reformist solun adım adım terkettiği “mevzilere” doğru itecektir.

beraber toplam tablo, geleneksel devrimci hareketi ayrı kanallardan da olsa reformist solun adım adım terkettiği “mevzilere” doğru itecektir. “Siyasi çözüm” çizgisinin pratikte stratejik yeni konumlanış haline dönüşmesi süreciyle beraber, ulusal hareketin geleneksel devrimci hareket üzerindeki ideolojik-politik basıncı ayrı bir anlam kazandı. Siyasal çözüm çigisi çok doğal bir biçimde kendine ittifak unsuru olarak öncelikle sosyal reformistleri buldu. Bu, sosyal reformist akımların meşruiyetini ve etki alanını genişleten bir rol oynadı. Diğer taraftan ise bu, çizgiye yedeklenen devrimci gruplar için tam bir tasfiye süreci demek oldu. Şimdi yeni olan bu dalgaya yeni hareketlerin kapılmasıdır. PKK’nin devrimci bir çizgi izlediği dönemde bunun anlam ve

önemini anlamayanlar, şimdilerde ulusal hareketin düzen içi “siyasal çözüm” çizgisine yedeklenebiliyorlar. Bunun bu akımlar üzerinde tasfiyeci sonuçlar yaratacağı kesindir. Reformist akımların bir bölümünün ya da tamamının giderek devlet soluna dönüşmesi süreci bu tasfiyeyi hızlandıracak, daha sancısız hale getirecek bir etkidir. Son KESK genel kurullarında yaşandığı gibi, reformist solun şovenizme kayıtsız kaldığı bir ortamda, “onurlu bir barış” çizgisini ve ruhunu bundan alan bir demokrasi mücadelesini sahiplenmek kolaylaşacaktır.

Söylediklerimiz açık gerçeklerdir. Türkiye’de işçi sınıfı ve emekçi hareketinin devrimci güç birliğine gerçekten ihtiyacı vardır. Bu, reformist sol akımların en azından bir bölümünün ilerici muhalefet saflarından koparılıp MGK çizgisine çekildiği bir evrede özellikle yakıcı bir ihtiyaçtır. Komünistler ‘96 1 Mayısı sonrası az çok benzer bir süreçte bu soruna büyük bir samimiyetle yaklaştılar. Ama yaşanan pratik deneyimler devrimci hareketin bugünkü tablosundan ciddi bir devrimci güç ve eylem birliği sonucu beklemenin boşuna olduğunu gösterdi.

Devrim hedefi günceldir!

Tablo bir yönüyle gerçekten rahatsız edicidir. Sermaye iktidarı iktisadi ve siyasi krizini şimdi yeni saldırıların imkanına dönüştürmekte önemli bir mesafe almış durumda. Laiklik-irtica eksenine emek sermaye arasında süren sınıf mücadelesini perdelemek, emekçi yığınların ileri kesimlerini en azından hareketsiz kılmak için bütün gücüyle yükleniyor. Buna düzenin Susurluk devletinin her düzeydeki faşist tahkimatı ekleniyor. Reformist sol akımların son dönem yönelişleri ve geleneksel devrimci hareketin yapısal zaafları düzen için bulunmaz imkanlar oluyor.

Ama bunlar tablonun sadece bir yüzüdür. İşçi sınıfı ve emekçilerde biriken patlama dinamikleri, henüz gerçek bir yenilgiyle kırılmamış mücadele istek ve azmi, aslında düzen adına herşeyin bıçak sırtında olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfının devrimci önderlik boşluğu giderildiği takdirde bütün tablo tersine dönebilir. O zaman, bugün düzen adına imkan görünen hemen herşey tersine, devrimin elinde bir silaha dönüşecektir.

(Ekim’in

1 Ağustos '98 tarihli,

196. sayısının başyazısıdır,

Devrimden

karşı-devrimin restorasyonuna...

Nikaragua işçi, köylü ve emekçileri, ağır bedeller pahasına ve yığıtçe yürüttükleri mücadeleleriyle FSLN önderliğinde 1979 yılında siyasal iktidarı ele geçirdiler. Ne var ki, FSLN'nin çizgisi, devrimin bu ilk başarısını derinleştirmeye değil, burjuvazinin "anti-Somoza"cı kesimiyle ittifak halinde "ulusal bağımsızlık", "ulusal ekonominin inşası" sürecini öngördü ve örgütledi. Bu, sancılı bir sürecin sonunda karşı devrimin restorasyonu ile sonuçlandı. Sorun, bazılarının sandığı gibi hiç de basitçe, FSLN'nin seçimlere gitmesi, "çoğulculuk" peşinde koşmasından gelmiyordu. Devrimi derinleştirerek karşı devrimci toplumsal kuvvetleri tasfiye edecek ve ezecek bir önderliğin, bir çizginin olmadığı yerde, yığınların devrimci enerjisi bir dönem sonra umutsuzluğa dönüşür. Karşı devrimi sosyal ve politik olarak tasfiye edemeyen devrim, kendi tasfiyesinin yolunu düzler. Anti-emperyalist, anti-oligarşik (somutta anti-Somoza) perspektifi mutlakaştıran ve burjuvazinin çeşitli kesimleriyle yol yürümeyi zorunlu sayan FSLN, böylece karşı devrimin yolunu düzlemiş oldu.

Kolombiya'da gerilla hareketinin "barış ve siyasi çözüm" sürecini zorladığı bugün, ülkemizde devrimci ve ulusal hareketin konuya ilişkin yaşadığı karmaşa ve zayıflık da göz önüne alınırsa, Nikaragua devriminin dersleri özellikle önemlidir.

Emperyalistler arası it dalaşı arenası

Nikaragua'nın, birçok kez birbirlerinin boğazına da basan aç kurtların ziyafet sofrasına dönüşmeye başlaması 16.yy'ın başlarına rastlar. Nikaragua'ya gelen İspanyol sömürgecilerinden Francisco Hernandez de Cordoba, 1523'de Leon ve Granada şehirlerini kurar. Yerli halk acımasız bir hristiyanlaştırma kampanyasıyla asimile edilir. Direnen kesimler ise toplu katliamlara maruz kalır.

Karayıpleri egemenlikleri altına alan İngilizler ise, 17. yy. başlarından 18. yy. sonlarına kadar Nikaragua'nın doğu kıyıları (Mosquito kıyısı) işgal edip burayı üs olarak kullandılar.

Nikaragua, İspanyol sömürgeciliğinin güçten düşmesi sonucu 1821'de diğer Orta Amerika, İspanyol sömürgeleri (El Salvador, Guatemala, Honduras, Kosta Rika, Panama) gibi bağımsızlığını kazanır. 1822-23 yılları arasında kurulan Meksika İmparatorluğu'nda Guatemala ile birlikte Orta Amerika Birleşik Eyaletleri adıyla kurulan federasyonu oluşturur. Bu federasyonun 1838'deki merkezi kongresinde her eyaletin istediği gibi davranabileceği açıklanır. Bundan böyle Nikaragua resmen tam bağımsızdır.

Kapitalizmin dünya çapında yayılması, ticaretin ve bu arada denizasıra ticaretin gelişmesi ve yoğunlaşması beraberinde taşımacılık sorununa yeni boyutlar ekliyordu. İki okyanus arasında kuzeyden-güneye

kesintisiz uzanan Amerika kıtası, bir okyanustan diğerine geçmek isteyen ve gittikçe büyüyen ticari filoları Güney Amerika'nın güney ucundan geçmek zorunda bırakıyor, bu ise maliyeti önemli ölçüde arttırıyordu. Nikaragua'nın coğrafi olarak iki okyanusu bir kanalla birleştirebilme olanağı, böyle bir teknolojinin geliştirilmesi ve böyle bir fikrin gündeme gelmesiyle, bölge, ABD-İngiltere emperyalist çıkar çatışmalarının arenası haline geldi.

1840'larda İngiltere yeniden doğudaki Mosquito kıyısını ele geçirdi. 1856'da Amerikalı William Walker, Amerikan Transit Geçiş Şirketi'nin mali desteği ile oluşturduğu paralı askeri birliklerle kendini Nikaragua başkanı ilan etti ve bölgedeki diğer ülkeleri de tehdit etmeye başladı. Bunun üzerine kuzeyde Leon, güneyde Grenada kentlerini merkez edinen ve bağımsızlık ilanından bu yana uzlaşmayan karşıt siyasal güçler uzlaşarak Managua'yı başkent yaptılar. Tehdit altına giren bölge devletleri ile bölgede çıkarı olan İngiliz emperyalizminin de desteğiyle Wiliam Walker 1857'de devrildi.

1893'de yeni oluşan plantasyon burjuvazisinin desteğiyle Jose Santos Zelaya başkanlığında liberaller hükümete geldiler. Bu dönemde modernleşme politikaları uygulandı. Çıkarılan toprak yasaları ile küçük toprak sahipliği ve Kızılderili toprakları tasfiye edilmeye başlandı. ABD emperyalizminin desteği ile, İngiltere'nin işgalindeki doğu kıyıları yeniden Nikaragua'ya katıldı. Ancak beklemedik bir gelişme sonucu Zelaya hükümeti, kanal yapımı için ABD ile değil de İngiltere ile anlaştı. ABD bunun üzerine ülkedeki muhafazakarları desteklemeye başladı ve 1909'da askeri bir müdahaleyle Zelaya'yı ülkeden sürdü. Hükümetin başına getirilen kukla başkan muhafazakar Adolfo Diaz, liberallerin ayaklanması karşısında ABD'den askeri müdahale istedi. Böylece 1912-32 yılları arasında ABD ülkeyi işgal etti. Bu dönemde Diaz, 1914'te ABD'ye kanal açma ve Foseca

körfezinde bir deniz üssü kurma hakkını veren Bryan-Chamorro antlaşmasını imzaladı.

General Sandino

1926 yılında ABD işgaline karşı Augusto Cesar Sandino önderliğindeki direniş hareketi Amerikan birliklerine ve işbirlikçi hükümetin ordusu olan Nikaragua Ulusal Muhafız Birliği'ne karşı savaştı. Emperyalist sömürgecilğe karşı mücadeleyi yükselten Sandino, sosyalizmden etkilenmişliğine ve devrimci fikirlerine rağmen, küçük burjuva ulusalcı bakışın etkisiyle desteklediği Sacasa'nın devlet başkanlığına getirilmesi ve Amerikan birliklerinin ülkeden çekilmesiyle birlikte 1933'te mücadeleye son verdi. 1934'te Ulusal Muhafız Birliği tarafından öldürüldü.

Yağmacı Somoza diktatörlüğü

General Sandino'yu öldüren Ulusal Muhafız Birliği'nin komutanı Anastasio Somoza 1936'da kendisini geniş yetkilerle başkan seçtirerek bir diktatörlük kurdu. Böylece Nikaragua, on yıllarca sürececek olan dizginsiz bir yağmayla birlikte nerdeyse tümüyle Somoza ailesinin malı olacaktı.

Yağma yöntemleri arasında fuhuş, kumar ve içki satışından, devlet hazinesinden açıktan para çekme, tehditle mülk ve arazileri ucuza kapatma da yer alıyordu. Somoza vergi ve sosyal primlerden muaf tuttuğu ABD şirketlerinden yılda 400 bin dolar alıyordu. 1950'lere gelindiğinde Somoza ailesine ait 51 sığır çiftliği ve yaklaşık 46 kahve plantasyonu vardı. '50'li yıllar ise kapitalizmin gelişmesiyle birlikte yağmalanacak yeni alanlar yarattı. Somoza ailesi böylece madencilik, gıda sanayi, dokumacılık, deniz ve hava taşımacılığına da el attı.

FSLN'nin ortaya çıkışı

Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN) 1961 Küba devrimi ve Guevaracılığın etkisiyle doğdu. Bu yeni gelişmeler, Nikaragua toplumunda sınıfsal farklılaşmanın, çelişki ve çatışmaların boy verdiği bir döneme denk düşüyordu. Özellikle öğrenci ve aydınlar ilk gerilla hareketlerini kurmak için dağlara çekildiler.

Sandinizm, üç ayrı öğretiyi sentezleme çabasının ürünü oldu. Birincisi, köklerini Sandino'da bulan, bağımsızlığı amaçlayan bir ulusalcılık. İkincisi, halkın kültürüyle içiçe geçmiş hristiyanlık ve üçüncüsü Marksizm.

ABD'ye karşı, yoksul Nikaragua köylülerinin devrimci savaşım ve bağımsızlık çabalarının efsanevi sembolü Augusto Cesar Sandino'nun 1934'de katledilişi, sonraki devrimci nesillerin politikalarında etkili oldu. O ezilenlerin, horlananların, özgür insanların "generali" olageldi. Derin bir anti-emperyalizm ve başkaldırı ruhu Sandinizmde hep varoldu. Aynı dönemde reformist Nikaragua Komünist Partisi burjuvazinin bir koluna dönüşmüştü.

Dolayısıyla, oluşan gerilla hareketi, Marksizm maskesiyle gizlenmiş bu kaba burjuva reformizmine de bir tepki biçiminde geliyordu.

FSLN'nin ilk programatik hedefleri şöyledir: Somoza diktatörlüğünün yıkılması, ordunun dağıtılması, ulusal birlik hükümetinin kurulması, emperyalizme ekonomik ve politik bağımlılığın tasfiye edilmesi, toprağın köylülere verilmesi ve sanayileşme. Bu açıklamaların ardından FSLN'nin ilk "tarihsel programı" 1969'da yayınlanır. FSLN, Somoza diktatörlüğünün yıkılacağını, ABD emperyalizmine olan ekonomik ve siyasal bağımlılığa son verileceğini açıklar. "Siyasal iktidar ele geçirilerek, diktatörlüğün askeri ve bürokratik aygıtı dağıtılacak, işçi ve köylülere ve anti-emperyalist, anti-oligarşik güçlerin ittifakına dayanan devrimci bir hükümet kurulacaktır. "Somoza ailesinin mülkiyetine el konulacak, bankalar millileştirecek, işletmeler işçilerin denetimine verilecek ve "gerçek bir toprak reformu" yapılacaktır.

Bu program anti-oligarşik güçlerin hepsini kapsamına alsa da dönemin koşulları altında henüz geniş bir kitle tabanı bulamıyordu. Somoza diktatörlüğünün artan saldırıları gerillanın halkla ilişkilerini koparıyor ve "uzun dönemli halk savaşı" stratejisine yönelik tepkiler gelişmeye başlıyordu. İlk defa FSLN'nin stratejik ve taktik sorunları ekseninde tartışmalar yaşanıyor. 1975'den 1978'e kadar devam eden tartışmalar, devrimci hükümetin karakteri, ittifak sorunu, diktatörlüğe karşı mücadeleye çekilecek sınıflar, FSLN, öncü parti ve sınıf sorunu, politik-stratejik çalışmanın ağırlıklı alanı vb. konuları kapsıyordu. Ortaya üç eğilim çıkıyordu.

Tendency Proletaria, işçi sınıfı içinde çalışmayı öne çıkartıyordu. İttifak sorununda işçi sınıfı önderliğinde bir işçi köylü ittifakını savunuyordu. İkinci eğilim, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimci demokratik bir halk iktidarını ve ağırlığını köylülerin oluşturduğu işçi, köylü ve diğer katmanları kapsayan bir ittifakı öneriyordu.

Ortega'ların temsil ettiği ve daha sonra da cephenin programı haline gelen üçüncü eğilim ise, Somoza ailesine karşı olan burjuva kesimi de cepheye almayı hedefliyordu. Bir ara dönem bütün yurtsever güçler birleşecek ve sosyalizme hazırlık yapacaktır. FSLN, kırın ve özellikle de şehrin yoksul katmanlarını kazanmaya önem verdi.

Devrim süreci

Somoza oligarşisinin gittikçe artan yönetim bunalımı ve kitlelerde son sınıra dayanan hoşnutsuzluk, devrimci bir durumu çoktan olgunlaştırmıştı. 1978 ve 1979 yılları, kendiliğinden şehir ağırlıklı kitle ayaklanmalarına sahne oluyordu. FSLN'nin inisiyatifini de aşan bu eylemlilikler Somoza diktatörlüğünü yer yer işlemez hale getiriyordu. Bu durumda örgütlü tek güç olan FSLN'yi bütün anti-Somoza güçler tek iktidar alternatifi görerek ona yanaştılar. Burjuva kesimlerin de desteğini alan FSLN genel grev de dahil değişik eylem biçimlerini birleştirme başarısını gösteriyordu.

Bunun dışında, Somoza hükümetin kanlı yüzüne destek sunmaktan vazgeçen (!) Avrupa hükümetleri, emperyalistler arası çelişkilerin ve Sandinistaların çizgisinin bir ürünü olarak FSLN'yi yeni alternatif olarak desteklemeye/tanımaya başladılar. Bu koşullarda üç ayrı eğilim anlaşma sağlıyor ve yaptıkları ortak açıklamada, yeni perspektiflerini "özgürlük ve ulusal bağımsızlık" biçiminde formüle ediyorlardı.

Daha sonra geçici hükümet için formüle edilen programda, esas olarak Somoza diktatörlüğün devrilmesi, ülkenin yeniden inşa edilmesi, sosyal ilerleme, tarihsel

bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi hedefleri yer alıyordu. Böylece burjuvazinin Somoza dışı kesimlerine açıktan ittifak öneriliyordu.

Sınıfsal bileşimi açısından FSLN heterojen bir hareketti. Orta sınıf ve katmanlar, teknikerler, entellektüeller, öğrenciler, memurlar, tüccarlar vb. önemli kitle tabanını oluşturuyordu. Bunu geniş köylü ve işçi desteği -ki bunlar devrimin esas dinamiği oldular- tamamlıyordu. Önder kadrosunun ağırlıklı kesimi de küçük-burjuva kökenli aydın çevreden gelmekteydi. Hareket kendisini özellikle de dağınık küçük üreticiler içinde şekillendirdi.

19 Haziran 1979'da kanlı Somoza diktatörlüğü yıkılarak, yerine burjuvazinin temsilcilerinin de içinde yer aldığı Ulusal Birlik Hükümeti kuruldu. Devrim attığı bu ilk adımla, devrimin alacağı yön ve tempo konusunda da bir fikir sunuyordu. Zira hiçbir zaman homojen ideolojik-politik ve toplumsal bir temele sahip olmayan FSLN, "Somoza'ya karşı" parolası altında bütün güçleri birleştiriyordu. Devrimin ikinci gününden itibaren her sınıf ve ara katman, kendi toplumsal konumlarına uygun düşen motif ve çıkarlarla, devrimi kendi lehine yönlendirmeye girişiyordu.

FSLN önderliği bütün sınıfların farklı çıkarlarını gözetenek, mevcut düzenin aşılmasını önce politik karakterle sınırlıyordu. Hakim oligarşinin devlet aygıtı dağıtılarak yerine devrimci bir iktidar kuruluyordu. Sandinist Halk Ordusu (EPS) ve halk meclisleri, sendikalar, Sandinist Savunma Komitesi (CDS) yeni iktidarın temelini oluşturuyordu. Siyasal alandaki bu devrimci dönüşümler ekonomik alanda gündeme gelmiyordu. Sandinistler Somoza karşıtı burjuvazinin ekonomik gücüne dokunmayarak ülkenin yeniden inşa edilmesinde katkı yaklaşımına girdiler. Ulusal inşa dönemi, Ortega tarafından demokratik halk devrimi süreci olarak formüle ediliyordu. Bu süreçte burjuvazi engel görmeden üretimini sürdürecekti, Sandinist devleti, onların da özel mülkiyetini koruyarak, "bütün halkın çıkarlarının koruyucusu" olacaktı. Burjuvaziden ekonomik serbestliği ve ekonomik büyüme özgürlüğüne karşın, ulusal çıkarlar için devlete karlarından pay isteniyordu. Zira, "anti-emperyalist ulusal bir devlet kurulması" hedefleniyordu.

Jaime Vheelock (FSLN yöneticisi ve tarım bakanı) programını daha da netleştirerek, sosyal karakterli bir ekonomi, özel işverenlerin yanında, millileştirilen işletmelerin uyumunu sağlamaya çalıştıklarını vurgulayarak, burjuvazinin iktidardan uzak (!), sadece üretim fonksiyonlarıyla yetindiğini açıklıyordu.

Burjuvazi ile uyum içinde ülkeyi inşa etmek Sandinistlerin sınıfsal anlayışıyla ilintiliydi. Somoza ailesinin 50 yıllık diktatörlüğü toplumun bütün kesimlerini muhalefette birleştirdi. Somoza kendi mülkiyetini özel biçimde çoğaltsa da, nihayetinde bütün bir burjuva sınıfın çıkarlarını kolluyordu. Toplumda biriken derin hoşnutsuzluk Somoza dışı burjuva kesimlerin anti-Somoza çizgide devrime katılarak onu boğmaya yönelmelerine neden oluyordu.

FSLN bu olguya dayanarak hiçbir zaman sınıflardan, sınıf çatışmalarından söz etmedi. Tersine halk bir "bütün" olarak değerlendirildi ve FSLN kendini bu halkın çıkarlarının savunucusu olarak gördü. Çıkarları birbirine zıt farklı toplumsal sınıfları devrimci bir süreç içinde bir ulusal projede birarada tutmak kaygısı devrime pahalya malolacaktı.

Restorasyona giden yol

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti, ekonomik gücü tasfiye edilmeyen bir burjuvazi, belli bir süre siyasal iktidardan uzak kalsa da, er geç siyasal taleplerini, devrimin iniş ve çıkışlarına, sınıfsal ilişkilerin aldığı biçimlere göre dayatır. Bir devrim uzun bir süre bu somut durumu kaldıramayacağı gibi, ekonomik gücü denetimde tutan burjuvazi yeni iktidarın en büyük tehdidini oluşturur. Ki o, devrim kendi çıkarlarına dokunmadığı sürece, "ulusal inşaya" katkıda bulunur.

Bu çelişkili durum kendisini 1979 Aralık'ında hükümet kadrolarının değiştirilmesiyle net olarak ortaya koydu. Devrimci kitlelerin artan inisiyatif, Sandinistleri devrimin kazanımlarını kurumlaştırma göreviyle karşı karşıya getiriyordu. Öyle de oldu. Somoza ailesinin mülkiyetine el konulması, getirilen yeni vergilendirme, bazı ekonomik reformlar, burjuvazinin tepkisiyle karşılaştı. Sandinist devrimine tepki önce hükümet konseyinde yer alan Violeta de Chamorro ile Alfonso Robelo'nun geri çekilmeleriyle başladı. Sonbaharda işverenler federasyonu ve diğer üç burjuva partisi de devlet konseyinden desteğini çektiler. Uzlaşma dönemi son buluyordu. Ekonomik boykot gündeme geliyor, '79'dan '81 Temmuz'una kadar 400 milyon dolar gizlice dış ülkelere aktarılıyordu. Ekonomik gelişme gerilemeye ve hoşnutsuzluk artmaya başlıyordu. Sınıfsal çıkarlar "ulusal gelişmenin ortak çıkarları"ndan güçlü çıkıyordu. Buna 1981'den itibaren ABD'nin örgütleyip beslediği Contraların silahlı eylemleri de ekleniyordu.

Bu dönemde halkın büyük desteğine sahip olan Sandinistler, halkı seferber ederek, devrimi derinleştirerek burjuvazinin ekonomik ve siyasal gücünü yok etme olanağına sahipti. Devrim nihayetinde bir işçi-köylü devrimiydi. Ama, Sandinistler sınıfsal konumları, ideolojik zayıflıklarıyla buna yanaşamadılar. "Sabırlı" ve uzlaşmacı bir tutumla, burjuvaziyi yeniden kazanma manevrası devam etti.

Burjuvazi de kendi güçlerini yeniden biçimlendiriyor, ekonomik olanaklarını da harekete geçirerek, devrimin zaaflarından yararlanıyordu. Karşı devrimin artan baskısı, Sandinistlerin izleyecekleri programlarda birçok kere değişiklik yapmalarına yolaçıyordu.

Devrimin girdiği bunalımdan çıkışı, Sandinistler burjuvaziye belli yeni tavizler vermekte gördüler. 1982 Ocak'ında yapılan kongrede bu yeni yönelim şöyle netleştiriliyordu. Sosyalizme geçişin objektif ve

subjektif koşullarının bulunmadığının altı çizilerek, bir geçiş dönemini, yani kapitalist özel mülkiyet ve "halk mülkiyeti"nin yanyana bulunduğu bir dönemi yaşamak zorunda oldukları belirtiliyordu. Buna siyasal alanda, çoğulculuk, gerçekte ise karşı-devrim için devrimin altını oyma özgürlüğü denk düşüyordu. Triado Lopez, kongre sonuç konuşmasında, şöyle diyordu: "Politikamızın esas eksenini ulusal birlik, ulusun savunması ve ulusal yeniden inşanın oluşturduğunun altını çizdik."

Devrimin stratejik hedefi, kazandığı tempo, burjuvaziyle kurulan taktik ittifak sorunu tartışmalarında, ana eksen devrim süreci oluşturuyordu. Ortega burjuvaziyle geniş bir ittifakı savunan güçlerin sözcülüğünü yapıyordu. Alttan gelen tepkileri bastırmak

amacıyla da Sandinist yöneticiler “sosyalizmin geleceğin sorunu” olduğunu, şimdi esas olarak anti-emperyalist bir geçiş döneminde bulunduklarını savundular. Bunun adına da devrimci pragmatizm (!) denilmekteydi.

1985'ten sonra ise, bu kez, Daniel Ortega'nın deyimiyle, “Nikaragua'da demokratik-ulusal projeyi uygulamaya çalışıyoruz” denilerek çoğulculuk, karma ekonomi ve bağımsız blok, geleceğin temel ilkeleri olarak gündeme getirildi. Bu, devrimin başında savunulan ulusal ve sosyal devrimin tek bir süreç olarak ele alınması ve kısa bir geçiş sürecinden sonra sosyalizme geçilmesi hedefinin tamamen terkedilmesi anlamına geliyordu. Geçiş süreci olarak isimlendirilen bu süreçte, artık burjuvaziyle birlikte yürünmesi zorunluluğu vurgulanıyordu. Böyle bir yöneliş devrimin esas dinamiklerine karşı tavrı da birlikte getiriyordu. İşçi ve köylülerin talepleri ulusal inşa adına hor görülüyor, karşı çıkılıyordu. Grevci işçilerin talepleri, devrimi tehlikeye düşürme bahanesiyle engelleniyordu.

Triado Lopez, “İşçiler esas yükü taşımak zorundadır. Zira bu onların devrimidir. Bunu burjuvaziden beklemiyoruz” türünden demagogik açıklamalarla işçilerin istemlerine karşı çıkıyordu. Karşı devrimci güçlerin devrimin altını boşaltmaya yönelik örgütlenmelerinin plüralizm (çoğulculuk) adına serbest bırakılması, sonunda Sandinistleri ulusal diyalog çerçevesinde 21 Mart 1988'de Contralarla yapılan buluşmaya kadar götürüyordu. Ekonomik gücünün yanında burjuvazi siyasal gücünü de pekiştirmeyi, yani devrimin kazanımlarını geriletmeyi başarmıştı.

Devrimin çehresini ilk etapta biçimlendiren kitleler, yer yer “yorgun” düşerek, artık işleri FSLN'ye havale etmişti. Devrimin sahipleri gibi davranacaklarına, Sandinistlerden devrim öncesi verilen sözlerin tutulmasını talep ettiler. Yedi yıl süren savaş ekonomisi, Sandinist cephe içinde çelişkilerin belirginleşmesine yolaçtı. Karşı-devrimci güçlerin ekonomik ve siyasal gücü, örgütlenme düzeyi artarken FSLN'nin kitleler içindeki meşruiyeti zayıflıyordu. Zira bu gelişmelere paralel olarak Sandinistler, zorunlu askerliğin yanında, kitleleri olumsuz etkileyen birçok yeni önlem alıyordu.

Bu gerileme süreci 1990'da yeni bir aşamaya vardı. Somozacı ve diğer liberal burjuva güçlerin ittifakı olan UNO'nun seçimleri kazanmasıyla birlikte, devrimin o güne kadar kısmi de olsa korunan kazanımları tamamen tehlikeye düştü. Sandinistlerin seçim yenilgisi devrimi tutarlı bir şekilde savunamamasının da dışı vurumuydu. Artık Sandinizme umut bağlayan kitleler, kendi perspektifleriyle devrimi yorumlamak, değerlendirmek ile yüzyüze kaldılar. Bu süreçte birçok muhalefet örgütü oluşmaya başladı. Silahlı ve silahsız direniş komiteleri, toprak ve fabrika işgalleri, yanı sıra birçok başka siyasal direniş eylemi üstüste gündeme geldi. Nikaragua, Sandinistlerin seçimleri kaybetmesinin iki yıl sonrasında, görülmemiş politik grevlerle sarsıldı. Bu grevler ilk etapta UNO hükümetinin neo-liberal ekonomik politikasını hedefledi. Zira hükümet, ABD'ye kaçmış Somozacı burjuvaların mülkiyetini geri almak istiyordu. İşçiler el konan ve kendi denetimlerinde olan bu hakları sert bir şekilde savunuyorlardı. İşçilerin bu direnişi hükümetin bu eski Somozacıları kaçtıkları ABD'den geri getirme çabasını kısmi olarak engelliyordu.

1990'da yönetime gelen yeni hükümet FSLN'siz, onları yönetim işlerine çekmeden uzun dönemli

direnışte olan emekçi kitleleri ile Sandinizmi karşı karşıya getirdi. Bu FSLN içinde gruplaşmalara da yol açtı.

1993'te 29 Sandinist imzaladıkları açıklamada, cephenin yoksullardan yana net tavır belirlemesini isteyerek, Sandinizmin ideallerine geri dönülmesini talep ettiler. FSLN içinde resmi ayrışmalar güncelleşti. Sandinist cephenin bazı kurucu üyeleri “anti-emperyalist”, “sosyalist” sıfatlarını kullanarak, hükümetin neo-liberal politikalarına karşı sınır konulmasını savunmaya giriştiler. FSLN artık sınıfsal konumu, sosyal bileşimi açısından da farklılaşmıştı. Devrim süreci içinde şekillenen ve yeni burjuva hükümette yer alan kesim, yeni sandinist burjuvazinin sınıfsal tavrıydı. Sandinist devrim, Somoza dışı burjuvazinin ve sandinist burjuvazinin gelişmesinin önünü açtı. Devrimin esas yürütücülere yoksul kitleler, devrim öncesi toplumsal durumu aratmayacak koşullarda yaşamak zorunda bırakıldı. Devrimi kaybedenler bu yoksul kesim oldu.

Bugün Nikaragualıların % 60'ı işsiz durumda. Yapılan araştırmalara göre halkın % 94'ü günlük yaşamda ağır sorunlarla boğuşmak zorunda. Gündeme getirilen özelleştirmeler, kitlesel işten atmalara yolaçtı. Sandinist cephenin savaşçıları işten atıldı.

Burjuvazi tarafından FSLN'nin seçimleri kazanması durumunda, yeniden iç savaşın gündeme geleceğinin propagandası yayıldı. Burjuvazinin FSLN'ye karşı sürdürdüğü karalama kampanyası da etkili oldu. Birçok bölgede, özellikle kuzeyde Contraların tehditleriyle birçok kişi seçime dahi giremedi.

16 Ekim '96'da yapılan seçimlerden, başkent Managua'nın Somozacı belediye başkanı Aleman, ABD emperyalizmi ve oligarşi güçlerinin maddi ve manevi desteğiyle başkan olarak çıktı. Böylece bir dönem kapanmış, 1979 devriminin tasfiyesi tümüyle tamamlanmış oluyordu.

Nikaragua devrimi Küba devriminden sonra bölgenin en büyük toplumsal-siyasal olayı oldu. Toplum kendi ekonomik-siyasi denetiminde Somoza-Clan'ın egemenliğine son verdi. Bu devrim bölgede özellikle de Salvador ve Guatemala gerilla hareketlerine ve diğer devrimci dinamiklere ivme kazandırdı.

Devrim objektif bazı zorlukların yanında, esasta önderlik planında köklü zaafarla yüzyüze. 50 bin insanın ölümü, yüzbinden fazla insanın sakat kalması, çökmüş bir ekonomi vb. devrimin önünde aşılması gereken ciddi görevlerdi. Buna, emperyalizmin ve burjuvazinin sabotaj ve müdahaleleri eklenmelidir.

Bu zorluklarla başedebilmek, proletaryanın devrimci sınıf perspektifini, partisini ve bütün emekçi yığınlara devrimci önderliğini şart koşuyordu. Yazık ki Nikaragua'da eksik olan da buydu.

politikalarında başarı sağlayamayacağını çok iyi biliyordu. Sandinistlerin kendi dönemlerinde uyguladıkları komedi, şimdi yeni hükümet tarafından traji-komik biçimde gündeme getiriliyordu. FSLN bir taraftan muhalefette bulunan gerici Somoza/kontracı güçlere karşı tavrını netleştirmek, diğer taraftan hükümete karşı kendi muhalif yerini bulmak sorunuyla yüzyüze. FSLN'nin bir kesimi, zaten merkez blokta yer alan meclis başkanı Lacoyo'ya -ki bu hükümette yer alıyordu-sempati duyuyordu. Bu koşullarda, Sandinist cephenin bazı üyeleri hükümette resmen yer aldılar. Ki bu hükümete karşı

Brezilya: Topraksız köylülerin yürüyüşü

4 Ekim'de yapılacak genel seçimlerde sol muhalefete destek amacıyla 20 bin topraksız köylü haftalarca sürecek bir yürüyüşe başladı. Yürüyüşe katılan topraksız köylüler Pazartesi günü ülkenin farklı yüz ayrı yerinde toplanarak amaçlarını açıkladılar. “Topraksız Köylüler Hareketi” (MST) üyeleri 7 Eylül'e kadar 5 bin küçük ve büyük kentin 2 binini ziyaret edecekler ve İşçi Partisi (PT) adayı Lula'yı desteklemek amacıyla propaganda yapacaklar. Brezilya'nın ulusal bayram günü olan 7 Eylül'de köylüler “dışlanmışların günü” eylemlerine katılarak, Fernando Cardoso'nun ekonomik politikasını protesto edecekler. Bu gösteriye MST sözcüsü Enio Bohnenberg 300 bin kişinin katılacağını belirtmekte ve eylemlerin seçim üzerinde sarsıcı bir etki yaratacağını vurgulamaktadır.

Gerçekten de topraksız köylülerin eylemi egemen sınıf hükümetini zor durumda bırakan güncel sosyal hareketlerin başında gelmektedir. Son aylarda ekilmeyen alanlar sistemli bir şekilde işgal edilerek üretime açıldı ve birçok yerde gıda depolarına baskın yapılarak yoksullara dağıtıldı. Hükümete karşı muhalefetinden dolayı MST üyeleri karşı-devrimci saldırıların hedefi haline gelmiş bulunuyor. Son dört ay içinde hareketin 20 üyesi hunharca katledildi. Tarım oligarklarının paramilitarist katillerinin listelerinde daha birçok militanın isminin bulunduğu bilinmektedir. Başkan Cardoso'nun da içinde yer aldığı bir avuç oligark ülkedeki en verimli toprakların 187 milyon hektarını denetimlerinde bulundurmaktadırlar. Milyonlarca küçük köylü ekili alanların sadece %2'si ile geçinmek zorundadır.

Toprak sorunu Brezilya'da önemli sosyal sorun olmaya devam etmektedir. Tarım oligarşisi parlamentoda en ağırlıklı kanadı oluşturmaktadır. Bu açıdan topraksız köylülerin bütün eylemleri hükümete yönelmektedir. Yapılan kamuoyu araştırmalarında halkın %68'i MST'nin eylemlerine sempatiyle bakmakta, taleplerini desteklemektedir. Oligarkların topraksız köylülerin işgallerini engellemek için estirdiği terör ve katliamlar hareketin hızını ve giderek politikleşmesini engelleyememiştir.

MST içinde bugün 200 bin topraksız aile örgütlenmiş durumdadır. Topraksız köylülerin sayısı 5 milyon olarak tespit edilmektedir. Bunların önemli kesimini büyük kentlerin varoşlarında yaşama olanağı bulamayan yoksul kesimler oluşturmaktadır. Kent emekçileriyle de organik bir bağ içinde olan topraksız köylü hareketi sınıf mücadelesinin önemli, örgütlü bir gücünü oluşturmaktadır. Radikal ve kararlı tutumlarından dolayı Brezilya'daki MST bütün Latin Amerika emekçileri içinde önemli bir örnek teşkil etmektedir.

Kosova:

Arnavutlara yönelik soykırım sürüyor

Emperyalist güçlerin müdahalelerine paralel olarak Balkanlar'da çatışmaların hızı artmakta, zabıta vakası niteliğindeki olaylar giderek klasik bir savaş görünümü kazanmaktadır. Geçen Haziran ayında NATO uçakları bölgede "Kararlı Şahin" adı altında bir gövde gösterisi

yaparak sözüm ona yeni bir Balkan savaşının çıkmasını engellemeye çalıştıklarını iddia etmişlerdi. Yanısıra ABD sorumluları Kosova sorununa ilişkin açıklamalarda bulunmakta, nerdeyse günübirlik tehditler savurmaktadırlar.

Örneğin geçenlerde ABD Senatosu, Yugoslavya Cumhurbaşkanı Slobodan Miloseviç'i savaş suçlusu olarak niteleyerek, Miloseviç'in Lahey Uluslararası Savaş Suçluları Mahkemesi (USSM) önüne çıkarılması konusunda Beyaz Saray'ın yardımcı olmasını istedi. Senato'da oybirliğiyle onaylanan kararda, Miloseviç'in, "savaş suçu işlemek ve eski Yugoslavya bölgesinde katliam yapmakla" suçlanması istenmektedir. Kararda, Miloseviç, Sırp toplumu arasında aşırı milliyetçi duygular uyandırmakla suçlanarak, ABD hükümetinin elinde bulunan Miloseviç aleyhindeki tüm delilleri USSM'ye sunması isteniyor. Senato'dan yapılan açıklamada, ABD'nin Miloseviç'in yargı önüne çıkarılması için gerekli tüm finansmanı ve personeli sağlayabileceği belirtilmektedir. Bu arada, ABD'nin BM Daimi Temsilciliği'ne aday gösterilen Richard Holbrooke CNN'e yaptığı açıklamada, Miloseviç'in 'sorunun esas nedeni' olduğunu kaydetmekte, Slobodan Miloseviç, ABD tarafından Kosova'daki çatışmaların ve eski Yugoslavya bölgesindeki savaşın baş sorumlusu olarak gösterilmektedir.

ABD'nin büyük bir özenle sergilemeye çalıştığı bu tavır ve açıklamalardan hareketle verilmek istenen intiba özetle şudur: ABD Balkanlar'da yeni bir Bosna/Hersek savaşının çıkmasına, bir etnik temizliğin başlatılmasına, toplu katliamların yapılmasına, zoraki göçlerin başlatılmasına müsaade etmeyecektir. Oysa Kosova'da yaşanan günübirlik gelişmeler ABD politikasının ikiyüzlülüğünü ortaya çıkartmakta, onun esas hedefinin savaşı engellemek değil tam tersine körüklemek olduğunu kanıtlamaktadırlar.

Sırp özel timlerinin günlerdir sürdürdükleri operasyonlar sonucu yüzlerce insan öldürüldü, köy yıkıldı, yakıldı ve boşaltıldı. Birleşmiş Milletler örgütünün yaptığı son açıklamalara göre bu güne kadar 200 bini aşkın Arnavut kökenli Kosovalı yerleşim alanlarından kovuldu. Bu insanların bir bölümü her ne kadar Arnavutluk'a sığınmaya çalışıyorlarsa da önemli bir kesimi dağlara çekilerek, ormanlara saklanarak Sırp güçlerinin saldırılarından korunmaya çalışmaktadırlar. Savaş buna denir,

soykırım buna denir, zoraki toplu göç buna denir. Yani, Slobodan Miloseviç rejimi Kosova'da henüz adı konmak istenmeyen etnik bir temizlik yürütmektedir. Bir yandan askeri saldırıları sonucu Kosova direniş hareketini kırmaya çalışırken, bunda mesafe kaydederken, aynı zamanda da

bölgenin etnik birleşimi ile oynamayı ihmal etmemektedir. Kosova'nın toplam nüfusu 2 milyon civarındadır. Bunun % 82,2'ini Arnavutlar oluşturmaktadırlar. Bu toplam nüfusun 200 bini aşkın bir bölümü savaşın henüz adı konmayan bu aşamasında kovulmuş bulunuyor.

Esas olarak ABD ve NATO güçlerine güvenerek, onların kışkırtma ve teşvikleri sonucu Miloseviç rejimine karşı silaha sarılan Kosova Arnavutları bu gün yalnızdırlar. Belgrad ordusu karşısında bozguna uğradılar. Oysa, onlar Belgrad ordusuna karşı Nato'ya umut bağlamışlar, destekleneceklerini, korunacaklarını sanmışlardı. Birkaç günlük çatışma "Kararlı Şahin" gövde gösterisi ile Kosova Arnavutları'nın davası arasında bir ilişkinin olmadığı kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Gelişmeler aynı zamanda ABD emperyalizminin Kosova Arnavutlarına atfettiği misyonun iç yüzüne de ışık tutmaktadır. ABD emperyalizmi Kosova Arnavutları üzerinden, onları kışkırtarak Balkanlar'da kargaşa çıkarmayı, hakemlik edeceği bir boğazlatmayı başlatmayı hedefliyordu. Geline aşamada epeyce mesafe de kaydetmiş bulunuyor.

Balkanlar'daki yeni bir savaşa Avrupa'lı emperyalist güçler hakemlik edemez, açıktan taraf olmaya yanaşamazlar. Almanya'nın, Fransa'nın, İngiltere'nin Kosova savaşına doğrudan bulaşmaları durumunda, arabuluculuk ya da hakemlik yapmaya kalkışmaları halinde aralarında zor bela oluşturulan hassas ittifakların hallaç pamuğu gibi savrulma riskleri yüksektir. Bu güçlerin arasındaki ittifaklar yerlerini kısa sürede bir kamplaşmaya, bir keskin rekabete bırakma ihtimali vardır. Bunun riskleri Bosna-Hersek savaşında isabetli bir tarzda ölçülmüştü. Bu nedenle, ABD emperyalizminin müdahalesi ve tarafları Dayton'a Anlaşma imzalamaya götürmesi Avrupalı emperyalist güçlere rahat bir nefes aldirtmış, sınavdan kurtulmuşlardı.

Onun için, ABD emperyalizmi Balkanlarda hiç bir rekabetten kaygılanmadan savaş tellallığı yapmakta, bölgeye yerleşmesinin koşullarını yaratmaktadır. ABD'nin bu girişimlerini dizginleyebilecek tek emperyalist güç Rusya'dır. Kaldı ki ABD'nin Balkanlara yerleşmek istemesinin başta gelen stratejik amacı Rusya'ya karşı mevzilenmektir. Ancak, Rusya'nın içinde bulunduğu iktisadi ve politik koşullar Kremlin'in önemli ölçüde elini kolunu bağlamaktadır.

Emperyalizmin Bulgaristan'da ektiği sosyal patlama tohumlarıdır

Pek sürmeyecek, Bulgaristan'da da Arnavutluk'takine benzer, aynı kategoride olmasa da eşdeğer ölçekte bir sosyal patlama yaşanacaktır. Zira böyle bir toplumsal patlamanın yaklaşık on yıldır tohumları ekilmektedir. Bundan bir yılı aşkın süre önce 1997 ilk baharında insanlar ayaklanmış, devlet kurumlarının kapılarına dayanmışlardı. Bu patlamanın önüne hükümet değişikliğine gidilmek suretiyle geçilmişti. 19 Nisan 1997 günü düzenlenen erken genel seçimlerde Birleşik Demokratik Güçler etiketi arkasına gizlenen ultra-liberal ve anti-komünist koalisyon parlamentoda salt çoğunluğu elde etmişti. Bu değişiklik sonucu bunalımın yükü eski rejimin uzantısı sayılan ve son anda renk değiştirmiş hükümete fatura edilmişti. Ve kitlelerin öfkesi bu yolla kırılmış, kabaran toplumsal muhalefet ultra-liberallerin, anti-komünistlerin potasına akıtılmıştı.

Bulgaristan halkının, emekçilerinin "özgür" iradesini temsil eden yeni hükümet ülke ekonomisini toptan, İMF aracılığıyla, başta Almanya olmak üzere emperyalizmin vesayetine emanet etti. Bulgaristan bir yılı aşkın bir süredir İMF laboratuvarı olarak tam kapasite kullanılmaktadır. Todor Jivkov'un mirasçılarının eliyle dayatılan kemer sıkma politikalarının çok daha ağır ve kapsamlı olan biçimleri yeni "demokrat" hükümet aracılığıyla yürürlüğe kondu. İMF heyetleri sonuçları sistematik olarak yerinde denetlemektedirler. Bu ülkenin böyle bir deneme tahtası olarak kullanımı bir gün mutlaka meyvesini bir kitle ayaklanması, bir isyan olarak vermek durumundadır.

Bundan on yıl öncesine kadar başta Türkiye olmak üzere komşu ülkelerin elektrik gibi ihtiyaçlarını karşılayan Bulgaristan bugün son derece yoksullaşmış bir ülkedir. Uluslararası tekelere pazar açmak için, ekonomiyi rasyonalleştirme adı altında, ulusal üretim toptan imha edilmiştir. Emekçiler kitleler halinde sokağa atılmış, yoksulluğa, sefaletle mahkum edilmişlerdir. Kitleler yıllar boyu geçmişin enkazını kaldırma edebiyatı ile avutulmuşlardır. Bu silah artık etkisini önemli ölçüde kaybetmiştir. Şimdi ise sadece tünelin ucunda bir gün görünebilecek ışıkla avutulmakta, oyalandırılmaktadırlar. Bu yalan kampanyası da fazla ömürlü olmayacak, son sınırına dayanmakta gecikmeyecektir.

Bu süreyi uzatmak, kitleleri yalan labirentinde sersemleştirip tutmak için İMF 1 Ağustos günü Bulgaristan'la yeni bir anlaşma daha imzaladı. 1989 yılından bu yana bu ülke ile İMF arasında böylece 5. anlaşma imzalanmış oluyor. Sofya hükümetinin yaptığı açıklamaya göre bu yeni anlaşma Bulgaristan ekonomisinin 1999/2001 yılları arasında yeniden yapılanmasının finansmanına ilişkindir. Yani bir yandan Bulgar halkı uluslararası sermayeye borçlandırılacak, rant ödettirilecek, öte yandan da onun tüm tarihi kazanımları, birikimleri, yarattığı değerler uluslararası rekabete ayak uydurma adı altında tasfiye edileceklerdir. Bu talan ve gasp operasyonunun emekçi kitleler açısından nasıl bir fatura doğuracağının kanıtı başka emsallerdir, örneğin Arnavutluk'tur. Nasıl bir ters tepkiye yol açacağını görmek için de pek uzaklara girmeye gerek yoktur.

Endonezya:

Sahte temizlik operasyonu

yaratmamaktadır. Onun için, çaresizlik gereği, ordu içinden de bazı günah keçileri seçilerek kitlenin tepkisi soğutulmaya çalışılmaktadır. Bunun için, başta Doğu Timor, Irian Jaya ve Aceh (Sumatra'nın kuzeyi) olmak üzere ülkenin genelinde onyıllardır terör estiren özel tim sorumlularından bazıları insan haklarını ihlal etmiş olmaktan ötürü askeri mahkeme önüne çıkartılma hazırlıkları yapılmaktadır. Bunlar arasında birisi general ikisi albay olmak üzere üst düzey yöneticiler de var.

Kitlelerin her gün yeni taleplerle sahneye çıktığı, kitle hareketinin dinamizmini bir türlü kaybetmediği, son iki ay içinde 30'u aşkın siyasi partinin kurulduğu Endonezya'da iktidar, inisiyatifi elden bırakmamak için her çareye başvurmaktadır. Açıkçası ne yapacağını bilemez bir konumdadır. Bu nedenle, hep geri adım atarak ileri sıçramanın fırsatını kollayan Yusuf Habibi iktidarı kitle hareketini frenlemek için son günlerde yeni bir manevra alanı keşfetmek zorunda kaldı.

Buna göre, düne kadar toplumu düdük sesi ile içtima eden subaylar bundan sonra insan haklarını ihlalden ötürü askeri mahkemeler tarafından sorgulanacak, yargılanacak ve gerektiğinde mahkum edilebilecekler. Konu Endonezya kıstaslarına göre düşünüldüğünde ortaya iki gerçek çıkmaktadır. Birincisi, kitle hareketinin egemen güçler üzerinde sürdürdüğü baskının düzeyi. İkincisi ise iktidarın sözkonusu cereyan karşısındaki acizliği, içinde bulunduğu çıkmazın derinliği.

Suharto devrilene kadar bu ülkede egemenlik kayıtsız şartsız bir avuç sermayedarın hizmetindeki orduya aitti. Endonezya oligarşisinin hem iş ortağı hem de vurucu gücü ordunun bugüne kadar astığı astık kestiği kestik olmuştur. Silahlı kuvvetlerin düzen içindeki konumları ve rolleri halen de aynıdır. Rejimin bel kemiği, temel dayanağı silahlı kuvvetlerdir. Ama, emperyalist güçlerle işbirliği içindeki burjuvazi ve emrindeki ordu, otuz küsur yıllık icraatlarını düzene karşı ayaklanmış kitlelere unutturmak, faturasını yalnızca Suharto'nun şahsına çıkartarak itibarını restore etmek için geri planda durmakta, Yusuf Habibi'yi bir kukla gibi sahnede tutmaktadır.

Anlaşıldığı kadarıyla ordunun bu şekilde geri plana çekilmesi, geçmişi toptan Suharto ve ailesine fatura etmek istemesi kitle hareketi üzerinde manipüle edici somut bir etki

Ancak, bu tür sembolik kurbanlar verilmesi hiç bir şekilde iliklerine kadar çürümüş köhne rejimi kurtarmaya yetmeyecektir. Egemen güçler bir taraftan, Doğu Timor, Irian Jaya vb ulusal kurtuluş hareketlerinin yeniden güçlenmeleri karşısında üniter devletin geleceği tehlikeye giriyor, ülke balkanlaşmaya, lübnanlaşmaya doğru gidiyor diyerek milliyetçi, şövenist, ırkçı bir kampanya yürütürlerken diğer taraftan da bir kaç subayı harcayarak güya günah çıkarmaya, toplum nezdinde yıpranmış itibarlarını onarmaya çalışmaktadır

Görünen o ki, temelinden çatısına kadar tüm yapısıyla çürümüş, harcı milyonlarca insanın kanıyla yoğrulmuş üniter devletin yapısını şimdiye kadar belli ölçülerde zorlayan ulusal kurtuluş hareketlerine ek olarak sınıfsal ezilmişlik ve sömürüye karşı kitlelerden yükselen güçlü tepki, ortaya konan mücadele mevcut düzene son darbeyi indirecek ve köklü bir dönüşüme yol açacak güç ve önderlikten yoksun olsa da, zorba devlet kolay biçimde ve eski dayanaklarıyla ayakta kalmayı başaramayacaktır. Ordu destekli bugünkü hükümetin manipülasyon politikalarının tutmaması, manevralarının sonuçsuz kalması bunun yalın bir ifadesidir. Zira, uzun bir baskı döneminin ardından kitleler ayağa kalkmakla kalmamış, belli ölçülerde politikleşip bilinçlenmişlerdir de. Rejim ve üniter devlet yapısı açık bir değişim sorunuyla karşı karşıya. Şimdi sorun, bu değişimin devrimci bir toplumsal ve siyasal dönüşüm olarak sonuçlanıp sonuçlanmayacağıdır. Sözde demokrasi vaatlerine ve sahte temizlik operasyonlarına karşı kitlelerin kendi taleplerini öne çıkarması, oynanan danışıklı döğüş kanmamakla yetinmeyip bizzat bu sahtekarca politikalara müdahale etmesi devrimci bir dönüşüm yönünde atılmış bir adım olacaktır.

Kongo:

Kabila iktidarı darboğazda

Demokratik Kongo Cumhuriyeti (DKC-eski Zaire) son günlerde yeni bir silahlı ayaklanma, bir isyan hareketi ile yüzyüze gelmiş durumda. Yani, Laurent Désiré Kabila'nın, iktidarı, Mayıs 1997'de ele geçirmesinden bu yana, DKC ilk ciddi krizini yaşamaktadır. Böylece, klasik sömürgecilik sonrası Afrika kıtasında egemen olan gelenek bozulmamış durumdadır. Bu gelenek iktidar değişimlerinin ve politik istikrarsızlığın birbirlerini izleme geleneğidir. Dolayısıyla, Kabila iktidarının otoritesinin ve prestijinin bu kadar kısa ömürlü olması, 14 ayı geçmemesi, bir bakıma, şaşırtıcı olmamaktadır.

Esas olarak ülkenin doğusunda patlak veren bu yeni isyan hareketi Laurent Désiré Kabila'nın DKC'de bulunan yabancı askerlerin ülkeyi terk etmelerini talep etmesinden sonra gündeme geldi. Zira, Kabila'nın önderlik ettiği AFDL (Kongo'nun kurtuluşu için Demokratik Güçler İttifakı) hareketinin iktidar fethi başta Ruanda olmak üzere Angola ve Uganda tarafından sağlanan doğrudan destek sayesinde mümkün olmuştu. Geçen Temmuz ayında Kabila iktidarı aldığı anda, bir kararla, 27 Temmuz'dan itibaren DKC'de bulunan Ruandalı askerlerin ülkeyi en kısa süre içinde ve derhal terk etmelerini talep etmişti.

Bunun üzerine gelişen tepkiler Ağustos ayının ilk günlerinde iktidara karşı silahlı ayaklanma ve isyan niteliğine büründü. Kabila'nın iktidar fethi Ekim 1996'da ülkenin doğu yöresinde, Ruanda sınırında bulunan Kivu eyaletindeki ayaklanma sonucu başlamıştı. Ruanda, Angola ve Uganda'nın sağladığı desteğin yanı sıra Kabila hareketinin bel kemiğini, insan gücünü Banyamulenge'ler oluşturmuşlardı. Banyamulenge'ler bir kaç nesildir Kongo'nun doğu yöresine yerleşmiş bulunan Ruanda asıllı Tutsi'lerdir. Mobuto döneminde Kinshasa iktidarı Banyamulenge'lerin yerleşim yörelerini bir mahrumiyet bölgesine dönüştürmüştü. Dolayısıyla, bu durum Banyamulenge'lerin Kabila'nın başını çektiği hareketin vurucu gücü olmalarını kolaylaştırmıştı. Başka bir ifade ile Kabila'yı ve onun önderlik ettiği hareketi iktidara taşıyan Banyamulenge'ler bu gün oluşumuna katkıda bulundukları iktidara karşı ayaklanmaktadır.

Kinshasa iktidarı bu isyan hareketinin kökenini dışarda

aramakta, üstü kapalı bir biçimde de olsa ABD, Fransa ve Belçika'nın ortaklaşa tezgahladıkları bir komplo olarak tanımlamaktadır. İlk aşamada başkentin bazı semtlerine de sıçrayan, Tutsi kökenli askerlerle Kabila'ya bağlı birlikler arasında başlayan çatışmaların ardından, hükümet 3 Ağustos 1998 günü üç günlük sokağa çıkma yasağı ilan etti. Ancak, DKC'de tanık olunan bu ani alevlenme sıradan bir gelişme sayılamaz, çok daha ciddi bir bozulma sürecinin başlangıcı, bir ilk adımı olacağı benziyor.

Çünkü, Banyamulenge'lerin ayaklanmalarının esas nedenlerini Ruanda birliklerinin yurt dışı edilmesinde aramamak gerekiyor. Bu karar, olsa olsa, fitili ateşleten bir kıvılcım işlevi görmüş olabilir. Bu ülke halkının huzursuzluğunun, iktidara karşı ayaklanmasının esas nedenleri başkadır. Zira, dev potansiyel zenginliklere sahip bu ülkenin halkı, bu güne kadar, şiddet ve terör politikasına ek olarak, gerçekleştirilmesi hep ertelenen büyük beklentiler içinde bırakılmıştır. Klasik sömürgeciliği izleyen Mobuto döneminin temel özelliklerini bundan bir yıl önce yoğun bir biçimde işlemiştik. Bağımsızlık yaftası altında Mobuto Kongo'nun belli başlı zenginliklerini otuz küsur yıl boyunca, emperyalist efendilerine, çok uluslu tekellere peşkeş çekti, talan ettirdi. Sömürgeciliğin mirasını kat kat ağırlaştıran ve toplumu tefferruatlı bir sefaletle mahkûm eden Mobuto diktatörlüğünün yıkılışı, biraz şaibeli koşullarda da gerçekleşmiş olsa, toplumda bir umut, bir beklenti yarattı.

Dolayısıyla, Kongo'nun esas sorunu geçmişten alınan mirasın muhasebesini yapmak ve ülkenin zenginliklerini, gelir kaynaklarını adil bir biçimde bu ülke halkının, aşiret ilişkisi, ırkçı kriterler gözetmeksizin hizmetine sunmak, ona uygun bir politika yürütmektir. Yani, Kongo toplumunun çehresinin değişimi radikal bir devrim gerektirmektedir. Kongo'nun geleceği emperyalist bağımlılığa kesin bir biçimde son veren ve yeni bir sosyo-ekonomik yapının oluşumunu gerektirmektedir. Bunun başka hiç bir alternatifi yoktur ve olamaz. Oysa, Kabila iktidarı böyle bir misyonun aracı değildir. Emperyalist güçlerin ve onların yerel maşaları olan komşu devletlerin vesayeti altındaki bir iktidardır.

Asya krizinin uluslararası sonuçları

Yaklaşık bir yıl önce patlak veren Asya krizinin yarattığı etkiler ve ortaya çıkardığı sorunlar üzerine yapılan spekülasyonlara her gün bir yenisi ekleniyor. Hatırlanacağı üzere, geçen yıl Haziran ayında sözkonusu krizin patlak vermesiyle birlikte yapılan açıklamalar sorunu son derece olağan bir vaka olarak nitelemekle sınırlı kalmıştı. Hatta, daha da ileri gidilerek bunalımın dünya kapitalist sistemi için, son tahlilde, uğurlu bir gelişme olduğu, makro ekonomik bağlamda aşırılıkları dizginleyici, spekülasyoncuları cezalandırıcı bir işlev göreceği iddia edilmişti.

Ancak, gelişmeler günü birlik bu iddiaları çürütürken, ortaya çıkan sonuçlar kapitalist sistemin dünya genelinde büyük ölçekli bir krizle karşı karşıya olduğunu kanıtladı. Üstelik geçenlerde belli başlı Avrupa bankaları yaptıkları açıklamalarda Asya krizinin vehametinin ilk tahminlerden daha da ağır olduğunu belirttiler. Dolayısıyla, burjuva iktisatçıların, gözlemcilerinin, piyasaya sürdükleri tüm iyimser yorumlar, değerlendirmeler, tablolar anında pratik tarafından çürütüldü. Gün geçtikçe hasarın ölçeği büyüdü. Borsa krizi, mali buhran toplu iktisadi bir krize, şimdilik Güney Kore, Endonezya, Malezya gibi bazı uzak Asya ülkeleri ile sınırlı bir çöküşe dönüştü. Hatta, Endonezya'da olduğu gibi, kriz politik boyutlar kazandı ve Suharto'nun devrilmesine yol açtı.

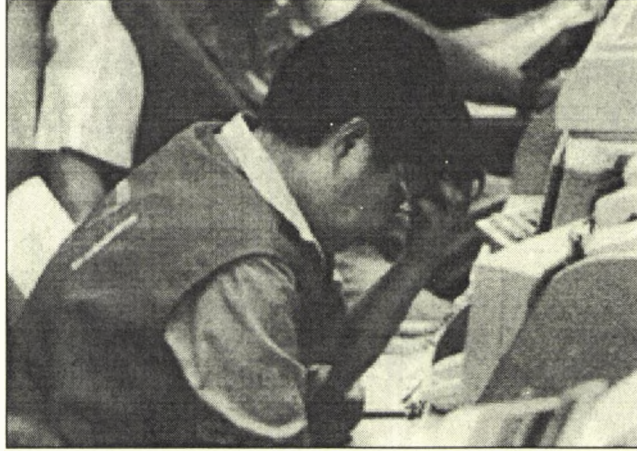
Geçen bir yıl içinde ortaya çıkan manzarayı şöyle değerlendirmek mümkün: İlk aşamada dünya ticaretinde önemli bir yer tutan ve emek gücünün ucuzluğundan ötürü korkunç bir rekabet gücü olan Güney Kore, Endonezya, Singapur vb Uzak Asya ülkelerinin iflası diğerlerine nefes aldırttı. Kaldı ki bu takattan düşme yoğun bir sermaye kaçışının ardından gündeme gelmişti. Yani, sermaye Uzak Asya ülkelerini terk ederek, başta ABD olmak üzere, Batı'nın emperyalist metropollerine sığınmaktadır.

Asıl üzerinde durulması gereken nokta ise Uzak Asya'nın özellikle iktisadi anlamda bel kemiği, egemen gücü Japonya'nın bölge ülkelerinin çöküşünden en çok etkilenen, zarar gören emperyalist güç olmasıdır. Japon bankaları ve devleti iflas eden bu ülkelere verdiği kredi borçlarını tahsil edememektedir. Bu nedenle Japonya'nın bir çok bankası, mali kuruluşu muhataplarının ardından onlar gibi iflas bayrağını çekmek zorunda kaldı. Ayrıca, bölgesel müşterilerinin ve ortaklarının iflas etmeleri ya da ödeme yapamaz duruma düşmeleri sonucu Japonya'nın dış ticaretinin hacmi daraldı.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, batılı emperyalist devletler ve tekeller Japonya'ya yansıyan bu krizi kendileri için "uğurlu bir vaka" olarak tanımladılar, kazançlı çıkacaklarını umdular. Ancak, dünya ölçeğinde entegre olmuş, organik bir yapıya bürünmüş kapitalist ilişkiler nedeniyle Uzak Asya krizinin sonuçları lokal düzeyde kalamazdı.

Japonya'nın kemerleri sıkması, Yen'in sürekli değer kaybına uğraması bu ülkenin ürünlerinin dünya pazarlarında rekabet gücünün daha da yükselmesine neden olmaktadır. Örneğin, ABD'nin Japonya ile olan ticaret açığı rekor kırmaya devam etmektedir. Bu nedenle, krizden nasibini alma sırası Uzak Asya dışındaki ekonomilere gelmiştir. Kriz Japonya dışındaki emperyalist ülkelerde de dış pazarın daralması, ihracat kapasitesinin düşmesi ve iktisadi durgunluğun artması biçiminde kendisini ifade etmeye başladı. Bu ülkeler daha şimdiden kalkınma hızı için öngörülen rakamları aşağı doğru çekmektedir.

Dikkate değer diğer bir veri ise Uzak Asya'dan kaçan ve

Batı Avrupa ülkelerinde yoğunlaşan sermayenin buralarda oynamaya başladığı bir başka roldür. Piyasaya egemen olan belirsizlikten ötürü borsaya yatırılmaya cesaret edilemeyen bu dev sermaye bu gün Batı Avrupa ülkelerinde rakip katletmekte kullanılmaktadır. Dikkat edilirse, otomobil, kimya, eczacılık, banka, iletişim, sigorta vb iktisadi yaşamın istisnasız tüm dallarında dev tekeller günü birlik birbirlerini

yutmaktadırlar. Tekelleşme Uzak Asya krizinin ardından dev bir sıçrama kaydetmiştir. Küçük ve rekabete dayanamayan şirketler hızla yıkıma sürüklenmektedir.

Borsalar bu genel atmosferin nabzının en iyi ölçüldüğü ve ona göre karar alındığı, hareket edildiği alanlardır. Kapitalizmin mekkesi konumunda olan bu odaklarda moral bozukluğunun devam etmesi, sürekli bir düşüşün yaşanması ve bu durumun dünyanın geneline hakim olması bir tesadüf değildir. Örneğin 3 Ağustos 1998 tarihli seansın kapanışında dünyanın belli başlı borsalarında kurların düşüş oranları şöyle oldu:

Hong Kong:	-% 4,80
Moskova:	-% 2,68
Amsterdam:	-% 2,39
Paris:	-% 1,97
Frankfurt:	-% 1,96
Tokyo:	-% 1,30
Milano:	-% 1,28
Zürih:	-% 1,22
Londra:	-% 0,46
Wall Street:	-% 0,42

İktisadi kriz devletler düzeyinde de daha farklı bir hesaplasmaya vesile olmaktadır. ABD emperyalizmi Uzak Asya krizinin esas sorumluluğunu Japonya'ya yıkmakta ve çaresini Tokyo'dan ısrarla talep etmektedir. Yukarıda belirttiğimiz gibi, ABD'nin bu yöre ülkelerine yönelik ihracatı düştükçe Washington Japon yöneticilerine nota yağdırmakta, onlara karşı son derece kaba ve küstah davranmaktadır. Uzak Asya ülkelerinde patlak veren kapitalizmin krizinin tek ve baş sorumlusu Japon emperyalizmi ve onun iktisadi politikası değildir ve olamaz. Bu sataşmanın ardında başka bir niyet, başka bir hesap yatmaktadır.

Doğrusu, ABD emperyalizmi politik bakımdan henüz cüceliğini koruyan, bir bakıma halen Washington'un vesayeti altında bulunan ama aynı zamanda da dünyanın bankası olarak anılacak kadar zengin olan Japonya'ya krizin faturasını ödetmek istemektedir. Japonya'nın maddi kudreti, teknolojik yetkinliği uluslararası ticaretteki hırçınlığı, bölgede geliştirdiği iktisadi ve ticari ilişki ağı, nüfuz alanı ABD emperyalizmini öteden beri rahatsız etmektedir. Üstelik, ABD'nin Japonya'dan iktisadi krize çare talep etmesi çok özel bir anlam içermektedir. Herkese kemer sıkma politikası önerilirken, dahası dayatılırken ABD Japon hükümetinden bir atılım politikasına başvurmasını, tüketim talebinin teşvik görmesini istemektedir. Ve hemen ardından da ABD pazarına yönelik Japon ihracatını sınırlandırmasını, ülke pazarını Amerikan ürünlerine açmasını, bunda her türlü kolaylığı göstermesini ve avantaj sağlamasını talep etmektedir. Yani, özünde, ABD vakit geçmeden Japonya'yı haraca bağlamak istemektedir. Bu bakımdan, yaşanan kriz, Uzak Asya ülkelerinde iktisadi ve sosyal sonuçlara yol açarken, emperyalist güçler arasında sert bir hesaplasmaya da dönüşmüş durumdadır.

Örneğin, DKC'nin nüfusu 45 milyondur. Buna karşılık DKC'nin resmi rakamlara göre bütçe gelirlerinin toplam tutarı 40 milyon dolardır. Bu son derece gülünç rakam bu ülkenin temel zenginlik kaynaklarının, madenlerinin akibeti hakkında bir fikir vermektedir. Buna rağmen bu toplam gelirin 38 milyonu askeri harcamalara ayrılmaktadır. Geriye kalan iki milyon dolara dayanan hiç bir iktidar ayakta duramaz. Bu koşullarda Kabila iktidarının bir yıl içindeki kayda değer tek icraatı Mobuto aşiretinin yerine kendi aşiretini, Katangahlı düzenin kilit mevkilerine yerleştirmek ve iktidarı kendi çıkar ilişkilerine göre biçimlendirmeye çalışmak olarak kalmaktadır. Bu nedenle, Kongo'da yeni iktidar ya şiddete dayanarak varlığını korumaya, Mobutolaşmaya ya da kıtadaki sayısız öncellerinin akibetine uğramaya mahkumdur.

Geçen yıl Mayıs ayında Zaire'nin adı Demokratik Kongo Cumhuriyeti olarak değiştirilmiş ama Mobuto'nun klasik sömürgecilik sonrası onyıllar boyu oluşturduğu rejimin özü, mekanizması aynı kalmış, sadece el değiştirmiştir. Kilit noktalarına başkaları gelmişlerdir. Oysa, Kongo toplumunun beklentisi, yeterince bilince çıkartılmamış da olsa, başkadır. Emperyalizmin uşağı bu rejimin kökten ve tüm kurumları ile birlikte toptan lağvedilmesi, imzaladığı tüm uluslararası ticari ve politik anlaşmaların fesh edilmeleri, tüm toplumsal zenginliklerin kamulaştırılması gerekiyordu. Yeni iktidarın yaptığı değişiklik Fransız ve Belçikalılarla eskiden yapılmış olan uşaklık anlaşmalarını Amerikan tekellerine transfer etmek olmuştur.

Darboğaza girildiğinin farkına varan Kabila son dönemde bazı yeni inisiyatifler geliştirmeye, açılımlarda bulunmaya çalıştı. Emperyalist güçlerin karantinada tuttıkları Libya ile, halen sosyalist etiketini taşıyan Çin Halk Cumhuriyeti ilişki kurmaya, onlar da ticari anlaşmalar imzalamaya çalıştı. Hatta, kısa bir süre önce, 15 Temmuz 1998 günü Kabila beklenmedik bir anda Fidel Castro'yu ziyarete girmiştir. Bu koşullarda Kabila'nın Küba'dan yardım bekleme talebine ciddiyetsizlikten, ukalalıktan başka bir sıfat yakıştırılamaz. İktidarı ele geçirmeden önce ülkenin can damarını oluşturan maden yataklarını ABD tekellerine peşkeş çeken Kabila'ya Küba'nın, kendi iktisadi sorunlarından bağımsız olarak, yapabileceği her hangi bir yardım yoktur. Küba yapabileceğini bundan ta otuz yıl önce Che Guevara'nın bir grup devrimci ile Kongo'ya gitmesiyle yapmaya çalışmıştı. O dönem bu yardıma layık olunmadı, haktan gelineemedi. Eğer bu gün Kongo'da devrimci bir iktidar işbaşında olmuş olsaydı durum çok daha farklı olurdu. Maalesef Kabila iktidarı devrimci bir kimlikten yoksundur.

Kamu Emekçileri Bülteni

**Kurtuluş Yok
Tek Başına
Ya Hep Beraber,
Ya Hiçbirimiz**

Seçim sonuçları ve olasılıklar

Henüz şube seçimlerinin yapılageldiği bir dönemde çıkan 2. sayımızda (Mayıs-Haziran), seçimlere ilişkin bir değerlendirme yazısı yayınlamıştık. Kamu emekçileri hareketinin içinden geçtiği kritik süreçte seçimlerin taşıdığı imkanları bir kazanıma ve mücadeleye yeni bir soluk kazandırma aracına dönüştürme kaygısı, yazının temel eksenini oluşturuyordu. Bu temelde ve bu kaygıyla eleştiri ve uyarılarımızı da sıraladık. Hareketin tıkanıklığına ve bunun nedenlerine ayna tutan seçimler, seçimlerden çıkan sonuçlar, ne yazık ki, tüm kaygı ve eleştirilerimizi doğruladı.

Parsa kapma kavgasına dönüştürülecek bir seçimler sürecinden, hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir önderliğin çıkamayacağını; hareketin sorunlarının seçime ve seçimlerden çıkacak sonuçlara endekslenemeyecek bir kapsam ve mahiyette olduğunu; böyle yapıldığı koşullarda hareketin bir eylemsizlik sürecine çekileceğini vb. belirtmiştik. Taban ve kitlenin etkin katılımının sağlandığı eylemli bir seçim sürecinin aciliyetini öne çıkarmış ve bunu, "Hareketin her seçim döneminde bir eylemsizlik içine çekilmesi ise asıl üzerinde durulması gereken temel sorunlardan birini oluşturuyor" şeklinde ifade etmiştik. Öte yandan, zaafarla malül bir seçim atmosferinde, salonlarda devrimci niyet ve iddialarla yapılacak müdahalelerin taşıdığı imkanlara ve sınırlılıklara değinerek, seçimlerin gerçek bir hesaplaşma olabilmesi için, dar kaygılardan (yönetime aday sokma) kurtulmak gerektiğine dikkat çekmiş ve biricik müdahalenin taban ve kitle çalışmasının taze gücünü ve soluğunu kürsülere taşımak - yansıtmak olduğuna vurgu yapmıştık. Mevcut duruma bu tarz bir müdahalenin dışında başka bir müdahale imkanının olmadığı da seçimler vesilesiyle bir kez daha açığa çıktı.

Sürmekte olan saldırılara karşı eylemli bir seçim döneminin geçirilememesi, kaygılarımızı da aşan, daha ciddi önemde sonuçlara yol açmış bulunuyor. Sermaye devletinin saldırmak için fırsat kolladığı bir dönemde, bilinçli bir şekilde hareketi

ve hareketin gündemini seçime kitleyenler ve hala da seçim hesaplarından kurtulamayan koltuk kapma sevdalıları, sonuçta, bu fırsatı devlete altın tepside sunmuş oldular. Bunu çok iyi değerlendiren sermaye devleti, parça parça gerçekleştirdiği saldırılara hız verdi.

*Sahte sendika yasa taslağıyla eşdeğer önemde sonuçlar getiren ve bir anlamda onu tamamlayan-perçinleyen 657 sayılı devlet personel rejimi kanunu yoluyla kamu emekçilerine yapılan saldırı, tam bir suskunlukla karşılandı. Devlet, bu hukuk saldırısında kolayca mesafe aldı.

*Kişisel Sağlık Sigortası görüşülmek ve son rötuşleri yapılmak üzere meclise getirildiğinde, KESK'ten yine ses seda çıkmadı.

*Şube ve sendika merkez seçimleriyle aynı dönemlerde alınan eylem kararlarının çoğu başarısız geçti. İş bırakma gibi ciddi bir eylem kararı alınmasına rağmen, (hiçbir ön çalışması yapılmadığı için) 11 Haziran'da, sürpriz olmayan son derece başarısız ve etkisiz bir eylem gerçekleşti. 11 Aralık'ın çok çok gerisine düşüldü. ("Kitlemiz hazır değil, işbirakma bizi aşar" diyenleri ve onların benzeri iddialarını aynı kitle, 11 Aralık günü yere çalmasını bilmişti.) Hiç kimse de, bu başarısız sonucu gündemine alıp tartışma - tartışırma zahmetine katlanmadı. Zaafılar ve başarısız sonuçların üstünden atlamayan başkaları da var kuşkusuz. Eylem sonrasında bu zayıflığı da iyi kullanan sermaye devleti, kapsamlı bir soruşturma kampanyası açtı. SES'in aldığı protesto kararı, bırakalım diğer sendikaları SES'in kendisini de

sahip çıkmaması nedeniyle, adet yerini bulsun türünden başlayan ve biten bir eylemle sonuçlandı.

*Sermaye devletinden asıl ve kapsamlı saldırı ise maaş zamları dolayısıyla geldi. Birkaç ilde, "Sadaka değil, toplu sözleşme", "Yüzdalık zamlar değil grevli-TİS'li sendika"

talebiyle bini aşmayan katılımı gerçekleştirilen eylemlerin, bu yıl hiç etkisi ve karşılığı olmadı. IMF'nin belirlediği zam oranı, hükümet tarafından kolay bir manevra ve çok küçük bir farkla kabul ettirilmiş oldu. Sonucu değiştirip değiştirememesinden bağımsız olarak, devletin açıktan ve göstere göstere enflasyonun çok altında belirlediği zamlara karşı kitesinin kendiliğinden oluşan tepkisini dikkate almayan, bunu seferber edemeyen;

kitesinin bu tepkisinden ve bu tepki vesilesiyle açığa çıkan güçten, başta sendikal örgütlenme olmak üzere, diğer hak ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek ve güçlendirmek yönünde yararlanmayan bir hareket, bir anlayış yerinde bile sayamaz, geriler. KESK'te bunu görüyor ve yaşıyoruz. Sahte bir muhalefet örtüsü altında da olsa, bu durumdan kendisini güçlendirecek, kendisine meşruluk zemini kazandıracak tarzda hareket etmesini bilen bir sendikaya, Türk Kamu-Sen gibi bir devlet sendikasına karşın, yılların mücadelesi ve deneyimi ve birikimini elinin altında tutan KESK'in ibret verici, utandırıcı bir pasivizme gömülmesi... Ne denebilir ki ! Anlayan beri gelsin demiyoruz, anlayan ileri çıksın!

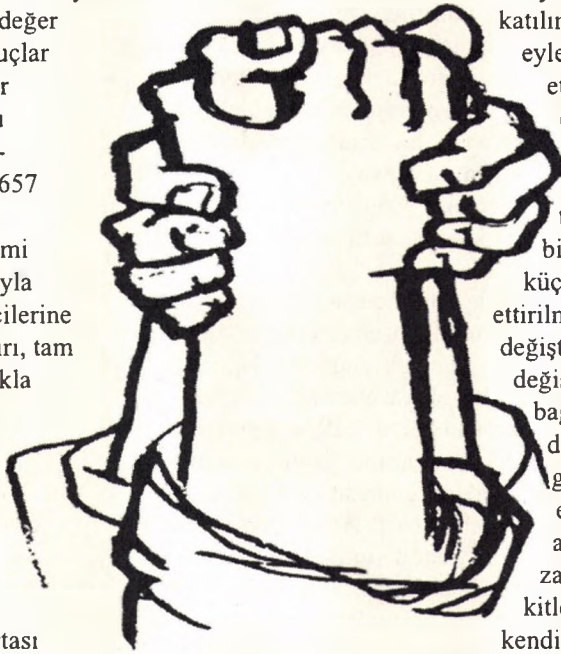
İşte, seçim hülyasıyla hareket edenlerin eliyle hareketin getirildiği ve getirileceği konumdur bu. Harekete bu kadar çoktandır devlet

kompartmanında bir yolculuk için biletlerini kesenlerle aynı kişilerdir. Bu minvalde ve güzergahta sürececek yolculukları için, çok önceden alınımış biletlerini kullanmak ve bir süredir erteledikleri yolculuğa bir an önce çıkmak için, son hazırlıklarını yapmak üzere KESK Genel Kurulu'nu bekliyorlar. Mücadelenin bu süreçteki akıbeti, kamu emekçilerinin çıkarları, onlar için, KESK üzerine yaptıkları hesapların gerisinde kalabilir, kalmalıdır da !

**Yol ayrımı: İki ayrı yön,
iki farklı anlayış, iki farklı tarz ve iki farklı olası sonuç**

Seçimler döneminde ortaya çıkan şimdiye kadarki sürecin pratik zaafı-sonuçlardan kısmen bahsettik. Bu kötü sonuçlar, kendi başına ve yalnızca bu döneme-bu sürece- özgü olmadığı gibi, yeni de değildir. Geçmişten kaynaklanan ve önümüzdeki sürece de yansıyacak olan bir anlam ifade etmektedir. Geline nokta, yapılacak KESK Genel Kurulu'nda da, şube seçimleri vesilesiyle işaret ettiğimiz aynı sorunlar, aynı manzara ve aynı sonuçlar yaşanmaya devam edecektir. KESK 3. Genel Kurulu, aynı zamanda, bu sürecin sonunda varılan yeni bir döneme ve yol ayrımına denk düşüyor. Bu yeni dönemin işaretleri ve özellikleri, ayrı bir değerlendirme konusudur. Şimdilik şu söylenebilir; KEH bir iç saflaşma ve ayrışma dönemiyle karşı karşıyadır. 1995 Konfederasyonlaşma adımıyla hareketi yeni bir sürece sokanlar (şimdi yönetimlerde daha kapsamlı bir egemenlik kurmalarının da avantajını kullanarak), bunu, mücadelede siyasal, sınıfsal ve mantiki sonuçlarına vardırırmaya çalışarak birinci yolun, teslimiyetin yolunu döşüyorlar.

Bu birinci anlayış, hak ve talepler mücadelesini daha açık ve daha kapsamlı biçimde devletin-sermaye düzeninin gölgesine çeken bir yolu hareketin önüne koymaktadır. Hareketin kazanımlarının, deneyimlerinin, gücünün-taşıdığı potansiyelin, gerçek taleplerinin ve söke söke hak alma

mücadelesinin karşısına, devletin aşılmaz gücünü koyuyor. Bu güç-bu barikat (sermaye devleti), kamu emekçilerinin-ve tüm emekçilerin-çabasıyla-gücülle ve militan mücadelesiyle aşılamayacağı için ve aşılamayacağına göre, yapılması gereken; onun gölgesinde gerçekçi olmak ve gerçekçi politikalar üretmektir! Bu tarzda bir mücadeleyi benimser ve harekete dayatır. Almak yerine istenmeli, istemeyi bilmeli, devlet ikna edilmelidir. Kırıntılarla yetinilmeli, sınırlar fazla zorlanılmamalıdır. "Sokağa çıkma monotonluğuna düşülmemelidir", "İş bırakma eylemleri etkili değildir, yapılmamalıdır. Zira, iş bırakma eylemleri, halkla kamu emekçilerini karşı karşıya getirmektedir" "Önce kurumsallaşmalıdır, taban kitle kazanılmalıdır". Sendika ile siyaset, sendikal mücadele ile siyasal mücadele birbiriyle bağdaşmaz. "Aralarında çok hassas (!), çok ince bir çizgi-ilişki vardır. Bu ihlal edilmemelidir". Sendikada çağdaş sendikacılık yapılmalı, siyaset yapmak isteyenler bunu kendilerine saklamalıdır! Kamu emekçileri mutlaka siyaset de yapmalıdır; İnce bir siyaset (!), hassas ve dengeli bir tarzda (!): Mesela, CHP, ÖDP, İP ve benzerlerinde.

Hareketi tam gövde sömürü düzeninin kulvarlarına çekmeye çalışan bu anlayış, bugün için hareket üzerinde en etkili güçtür. Hareketi böyle bir yol ayrımına sonuna kadar götürüp götürmeyecekleri, bütünüyle mücadelenin netleştireceği bir sorundur. Ama şu sonuçlar açık ve nettir: Kamu emekçilerinin önüne çekilen bu ince burjuva demokratik önyargılarla sınırlı ve bu sınırlar içindeki bir mücadeleyle, katedilebilecek en küçük bir mesafe yoktur. Böyle bir mücadele anlayışıyla kırıntılar bile elde etmek mümkün değildir. Burada bir sınır var. Sömürüyü ve sömürü düzenini kendi içinde sınırlama, üstelik ciddi bir mücadeleden geçmeden bunu elde etme genel hedefine (Demokratik Türkiye, Halkçı Bütçe) bağlı bu anlayış, sermaye düzenine bir milim esneme gösterme tahammülü bırakmayan kriz koşullarında (üstelik tüm emek cephesine kapsamlı ve uzun vadeli saldırı olanca ağırlığıyla gündemdeyken), kendiliğinden uyanan ve yükselen insanca yaşam mücadelesi dalgasına bile tutunacak ve etkisini -gücünü koruyacak bir konuma ve programa sahip değildir. Çünkü, vaadedilen kırıntıyı elde etme başarısını gösteremeyen, kırıntıları büyütmemeyen bir anlayışa, mücadele tarzına önce kitle arkasını döner. Öte yandan, kitleler, onların düşündüklerinin tersine, kırıntılardan bile mahrum kaldıkları bir düzende ve koşullarda, bilinçlendikleri ve mücadele ettikleri ölçüde özgürlükleri kırıntılardan daha fazla önemserler. Bir kez hak ve özgürlüğünün nerede olduğunu gören bir kitle, kırıntı

vaadleriyle geri çektirilemez. Önce kırıntılar, sonra gerçek hak ve özgürlükler mücadelesi kurgularının mücadelenin gerçekliği içinde bir karşılığı yoktur.

Kamu emekçilerine teslimiyetçi-icazetçi bir yolu dayatanlar, hareketi tıkanıklığa götüren politik etkinin ve mücadele biçiminin anlaşılmasını da kolaylaştırıyor. Daha da kolaylaştırıcaktır. Dün kendi anlayışlarının yol açtığı tıkanıklığı ve bunalımı yine kendi etkilerinin verdiği imkanlarla belirsizleştirilenlerin, bugün böyle bir sonuca yolaçmaları, ters gibi görülebilir. Ama böyledir. Herşeyden önce, anlaşılmasını kolaylaştırdıkları şey, kitle nezdinde kendi anlayışları-pratikleri ve politikalarıdır. Bu her açıdan, belirsizliği giderdiği için ayrıca önemlidir. Yine, böyle bir sonuç, kendileri tarafından bilinçli olarak yaratılmadığı gibi, engellenemez de. İcazetçi, hak beklentici, uzlaşmacı vs. vs. diye tanımlanan bu anlayışların merkezinde olduğu mücadele biçimine-anlayışına yöneltilen eleştiriler, adresini ve muhatabını, şimdiye kadar tam bir isabetle bulmuyordu. Zira, bu aynı anlayışlar, kendi taban kitlelerinin militan mücadele içinde bulunuyor olmalarının da verdiği imkanla, kendilerini hedef alan eleştirileri, eleştiricilerin söylemiyle benzeşen bir söylem kullanarak boşa düşürebiliyorlardı. Öyle ki, KEH içinde reformizm eleştirisi yapmayan reformist çevre yok gibidir. (Birazcık mücadele vurgusu yapmak, kendilerini başka türlü görme ve göstermek için yeterli görülebiliyor.) Tek tek şubelerden KESK'e kadar, reformist egemenliğin örgütsel-yöneticilik düzeyinde de daha açık hale gelmesi, kitlenin militan taban pratiği ile önderliğin somut önderlik politika ve pratiğinin karşı karşıya gelmesini de kolaylaştıracak, aradaki dolaylı bağlantıları koparıp yalın bir durum yaratacaktır. Reformizm ve teslimiyetçilikle her karşı karşıya geldiği durumda, onu aşma çabası ve mücadelesine bilinçli bir müdahale yapılabilir ve bir kanal açılabilirse, kitle mücadelesi, düzen karşısında da devrimci bir ilerleme sağlamış, hak ve özgürlükler mücadelesinde bir mesafe katetmiş olur. Tersinden söylersek; kitle ve düzen arasına çekilen reformizmin engelleyici ince barikatları, kitle tarafından görüldüğü ve kitleyle sömürü düzeninin karşı karşıya geldiği her durumda biraz daha aşılmış ve aşınmış olur. Devletle kamu emekçilerinin doğrudan karşı karşıya

geldiği ve kamu emekçilerinin kazanılması sert sınıf mücadelesine konu olan hak ve özgürlük taleplerinden vazgeçmediği bir koşulda ve durumda, dün mücadelenin toplam kazanımlarının istismarı yoluyla bir kitle gücü bulanlar ve ellerindeki gücü koruyanlar, bundan böyle bu imkanı bulamayacaklardır.

Şimdi sorun, bu ayrışmanın-yol ayrımının devrimci sınıf muhtevası ve hedeflerine uygun mücadele programına kavuşturulup kavuşturulamayacağı, muhalif konumdan kurtulunup devrimci bir önderlik odağı yaratılıp yaratılamayacağıdır.

Şimdi herşey, kamu emekçilerinin söke söke haklarını alma mücadelesinin devrimci bir önderlik altında yürütülüp yürütülememesine bağlıdır. Bunalım olgunlaştığı ölçüde, yolayrımları netleşiyor-berraklaşıyor. Hareketin kazanımlarının, mücadelesinin, gücünün ve sınıf çıkarlarının savrulmasına ve bölünüp parçalanmasına izin vermeden iç ayrışma ve arınma sürecini hızlandırma ve sonuçlarına ulaştırma sorumluluğu ve olgunluğuyla hareket edilmelidir.

Şimdi, kamu emekçileri, sermaye düzeninin gübreliğinde çürümeye izin vermemek için mücadeleyle elde ettiği birikimleri-kazanımları, devrimci bir yol ayrımına götürme olgunluğu ve sorumluluğuyla harekete geçmek göreviyle karşı karşıyadır.

İç ayrışma ve saflaşma konusunda, komünist kamu çalışanları üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirecek, devrimci bir önderlik ve mücadele görev ve sorumluluğuyla hareket eden öncü kamu emekçileri ve anlayışlarla bu görevleri birlikte yerine getirmekten geri durmayacaklardır.

Kurtuluş yok tek başına!

Ya hep beraber!

Ya hiçbirimiz!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın işçi-emekçi iktidarı!

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist .. Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) ... 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tük.) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi) (Roman: O. İyiler) ... 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler ... 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Tükendi) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tükendi) 250 000 TL.
22. "İş-emek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) ... 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler ... 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt ... 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim 1 000 000 TL.

Genel af saldırısı ve devrimci tavır

HABİP GÜL

Af beklentisi içinde olmak bizim işimiz olamaz.
Af beklentisine devrimci normlarla bakıldığında pısmalık yasasından yararlanmakla özdeştir.
ideallerine ihanettir.
tükeniş ve teslimivettir.
kendi meşruluğunu inkardır.
Oysa biz meşruluğunu tarihsel haklılığından alan bir sınıfın.
işçi sınıfının geleceğini temsil ediyoruz.
Bunun için sınıf düşmanlarımızdan af beklemeyiz.
Cünkü özgürlüğümüzü d tarihsel haklılığımızın gücü ve kararlılığıyla koparıp alacağız.

istediler, ama devrimci tutsaklar bir anda neredeyse tüm cezaevlerinde (PKK hariç) barikatlar kurarak 55 gardiyani ve müdürü rehin aldılar. Yani sermaye devleti 10 kişiyi kaçırdı, neredeyse 55 gardiyan ve müdürden olacaktı. Ve dahası bu süreç sermaye devleti için hücre sistemine geçişin bir deneme ve provası olduğu gibi, devrimci tutsaklar için de "hücre sisteminin karşısında devrimci konumlanma ve onun eylemsel provasıydı." Tüm kamuoyunun tanık olduğu gibi yine devrimci irade ve kararlılık kazandı.

Bu yenilgiden sonra sermaye devletinin yeni bir savaş hilesine başvurmayacağını düşünmek saflık olurdu.

İşte bugün sermayenin kaşarlanmış sadık uşakları olan Ecevit çifti ve partileri tarafından dile getirilen "af" tartışmaları çok yönlü bir politikanın ürünü olmakla beraber esasta "hücre sistemi"ne geçişin ön hazırlıklarıdır. Rahşan Ecevit "af" önerisini getirirken bunu açıkça ifade ediyor, "böylece cezaevlerinde yeni bir sisteme geçişin olanakları da doğacaktır" diyor. Öyle anlaşıyor ki, bu pespaye demokrat, MGK'dan dersini iyi almışa benziyor. MGK saldırı sürecini bu pespaye "demokrat"ın yalanlarıyla başlatacaktır.

Bahsi geçen "af" tartışmaları devrimci tutsakları kapsasın ya da kapsamasın sonuç değişmeyecek, her halükarda devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikası yaşama geçirilecektir.

Sermayenin saldırıları özünde işçi sınıfı ve emekçi halklara yöneliktir

1991 20 Nisan'ı öncesi hatırlanırsa, bugünkü af veya genel af tartışmalarının arkasındaki savaş hileleri daha iyi anlaşılacaktır. Bir taraftan "141-142 ve 163. maddelerin kaldırılması" ve "toplumun huzur ve barışı için genel af ve şartlı tahliye" tartışmalarıyla gündem doldurulup alttan alta seçim yatırımları yapılırken, diğer yandan 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası (TMY) hazırlanıyordu. En nihayet 20 Nisan 1991'de TMY yürürlüğe

girdiğinde görüldü ki; saldırı sadece devrimci tutsakların yıllarca bedel ödeyerek kazandıkları hakları gaspetmek ve Eskişehir tabutluğunu faaliyete sokmakla sınırlı değil, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere toplumun tüm ezilen kesimlerine tabutluk içine hapsedilmiş bir yaşamı dayatan ve devlet terörüne meşruluk getiren bir politikaydı. Bu politika TMY ile yaşama geçirilmeye çalışıldı.

Bugün de "af", "genel af" gibi tartışmaların arkasında benzer bir savaş hilesi yatıyor. Bu savaş hilesinin bir ayağı devrimci tutsakları hücrelere kapatmaktır. Diğer bir yönü her geçen gün İMF paketlerinin yükü altında ekmeği biraz daha küçülen, özgürlüğü biraz daha kısıtlanan, baskı ve zulüm altında inleyen işçi sınıfı, emekçiler ve %20'lik gülünç

bir zamlı açlığı bastırılmaya çalışılan kamu emekçilerinin öfkesini törpülemek ve gündemini bir biçimde değiştirmektir. Bir diğer yönü ise, hazırlanan yeni infaz yasasını sessiz sedasız uygulamaya sokmaktır. Bu infaz yasası devlet çetelerinin, mafyanın, yolsuzluk dosyaları ve usulsüzlüklerle ün salmış olanların cezalarını para cezasına çevirerek onları fiilen serbest bırakırken, parası olmadığı için iki kilo baklava çalan çocuklara toplam 15 yıl ceza vermeyi meşrulaştırıyor. Yani paran varsa suç işlersin, para ödeyip çıkarsın. Ama paran olmadığı için bir ekmeğe çalmışsan ya da kötü bir gece kondunun vergisini, elektrik, su faturasını ödeyememişsen yıllarca cezaevinde yatabilirsin.

Anti-terör yasasıyla cezaların infazındaki "eşitsizlik" adli ve siyasileri ayırırken, yeni infaz yasasıyla adli suçlarda da ayrıma gidiliyor: Parası olanlar ve olmayanlar. (Mevcut Anti-terör yasasına göre siyasi "suçlular"da cezanın infazı 3/4 iken adli suçlularda 2/5'tir. Yeni ceza infaz yasasıyla adli cezalara da 3/4 uygulanacak.) Bu infaz yasasını uygulamaya sokmak için her şeyden önce adli tutuklulara bile kısmi bir af vermek zorundadırlar. Aksi durumda cezaların %300 artırımını öngören bu infaz yasasına karşı cezaevlerinde ciddi tepkiler gelişecektir. Bu durum bile cezaevlerinin yeniden toplum gündemine oturmasını getirecektir. Bu ise yıllardan beri bir devlet politikası olarak güdülen hücre sistemine geçişi zorlaştıran ek bir faktör olacaktır. Durum bu iken bu savaş hilesini bir de seçim yatırımı olarak da değerlendirecekler.

Kuşkusuz sermaye devleti bu çok yönlü savaş hilesini uygulamaya koyarken her şeyden önce nefes borularını harekete geçirmenin hazırlığını yapar. Dün olduğu gibi bugün de bu görev reformizmin ve sosyal demokrasininindir. İHD türü DKÖ'lerin kendilerine biçtikleri misyon ortada olduğu için barış, ayrımsız genel af, toplumsal uzlaşma gibi sınıf çelişkilerini silikleştiren kampanyalarına değinme gereği duymuyoruz. Asıl büyük bir tehlike ise başkadır. İşçi sınıfı ve emekçi halkların geleceğinin yılmaz savaşçıları (!) olduğunu iddia

17 Temmuz '98 tarihinde DSP Genel Başkan Yardımcısı Rahşan Ecevit tarafından parti meclis toplantısına getirilen "af" önerisi kabul gördü. Bu son birkaç gündür başta TV ve günlük gazeteler olmak üzere gündemin tek tartışma konusu haline geldi. Bütün düzen partileri ve kimi hukukçuların da "af" önerisi üzerine yürüyen tartışmaları, "terör suçluları"nın kapsayacak mı, kapsamayacak mı temelinde sürüyor. Çok çeşitli "orjinal" fikirler ve çözüm önerilerinin etrafında şekillenen bu tartışmaları bir yana bırakıyoruz. Bunu tartışmak bizim işimiz değil. Bu tartışmaları yapmaya hevesli, "af"ı barış ve kardeşliğe atılmış bir adım olarak değerlendiren bir hayli reformist parti, örgüt, çevre ve kurum zaten var. Biz daha ziyade sermaye devletinin çok bilinçli ve zamanlama itibarıyla da oldukça isabetli bir süreçte başlattığı bu "af, genel af, kısmi af" tartışmalarının arkasındaki politikalarla ilgileniyor ve bu politikalarla karşı devrimci bir mevzilenmenin hazırlıklarına bir kez daha dikkat çekiyoruz.

Bilindiği gibi bu günlerde 2. yıldönümünü kutladığımız ve şehitlerimizi andığımız SAG ve ÖO direnişi karşısında Eskişehir tabutluğunu kapatarak devrimci irade karşısında diz çöken sermaye devleti, yenilgiyi hazmedememiş, bütün cezaevlerine hücre sistemini yerleştirmenin uğraşına yeniden girmişti. Bu konudaki hazırlıkların çoktan bittiğini tüm kamuoyu bildiği gibi, Adalet Bakanlığı düzeyinde de hücre sistemine geçileceğine ilişkin defalarca ve her vesile ile açıklama yapıyor.

Ama bir türlü hücre sistemine geçilemiyor. Nedeni cezaevlerindeki devrimci dinamizm ve örgütlülük düzeyidir. Buna bir de kitlesellik eklenmeli. 30 Nisan 1998'de Buca'da 10 devrimciyi zorla hücrelere sürgün ederek başlangıç yapmak

eden, ama sınıflar mücadelesindeki gerçek rolleri itibariyle sermaye düzeninin nefes boruları işlevini gören EMEP, ÖDP, HADEP, SIP, İP gibi partiler "af", "genel af" gibi tartışmaların üzerine kendiliğinden ve tutarlı bir karşı duruşları olmaksızın atlayacaklardır.

Af bekleyenler affedilemez!

Kuşkusuz "af" tartışmalarının üzerine atlayarak devrimci kimliği ve değerleri kendi reformist ve teslimiyetçi politikalarına alet etmekte hiç tereddüt etmeyenler sadece yukarıda saydığımız parti ve çevreler değil. Aynı beklentinin cezaevlerindeki kimi birey ve çevrelerde de olmadığını söylemek mümkün değil. Bireyciliği ve örütsüz yaşamı özendirilen ve geliştiren diğer adı olan "bağımsız"lar bunun hazır potansiyeli iken, cezaevlerinde keskin örgütçülük yapan ama özünde gizli pişmanlık yaşayanları da unutmamak gerekir.

Örnek olması açısından '91 şartlı tahliyesinin sonuçlarına bakmak yeterlidir. Yüzlerce "keskin örgütçü"nün keskinliği sadece cezaevinden çıkana kadar oldu. Kimi sosyalizmi sorguladı, kimi "biraz kafa dinlemek" adına kapağı Avrupa'ya attı. Ama hepsinin ortaklaştığı nokta devrime ve sosyalizme ihanet oldu. Bugün dönüp baktığımızda '91 şartlı tahliyesinden önce keskin örgütçü/devrimci olan ama şartlı tahliye ile çıktıktan sonra kokmuş bir cesete dönüşenleri biraraya toptasak, Karacaahmet Mezarlığı'ndan kat be kat büyük bir mezarlık olabileceğini söylemek abartılı olmaz.

Bugün cezaevlerinde örgütçülük düzeyi biraz daha diri ve dinamik olsa da aslında durum dünden çok da farklı değil. Artık "gizli pişmanlık" aşamasını çoktan aşarak açık teslimiyete dönüştüren TDKP, DY, TKEP vb. gibiler bir yana, "ayrimsız bir genel affı barış için bir adım" olarak değerlendirenleri de böyle bir tehlike bekliyor. Çünkü af beklentisi ya da talebi bireyi kendisiyle kavgaya, düzenle barışık yaşamaya götürür.

Bu yönüyle de gerek dışarıda, gerekse de cezaevlerinde devrimci ve komünistleri bekleyen bir başka görev, sermaye devletinin af ve genel af tartışmalarıyla neler hedeflediğini dolaysızca teşhir etmek ve karşı bir kampanya başlatmaktır.

Biz komünistler ise, gerek cezaevinde gerekse dışarıda, yaşamın her alanında sermaye devletinin bu çok yönlü savaş hilesini işçi sınıfı ve emekçi kitlelere teşhir edeceğiz. Ve bu savaş hilesine karşı devrimci bir direniş ve uzlaşmaz çelişkilerini esas alan bir perspektifle hareket edeceğiz.

Af beklentisi içinde olmak bizim işimiz olamaz. Af beklentisine devrimci normlarla bakıldığında pişmanlık yasasından yararlanmakla özdeştir, ideallerine ihanettir, tükeniş ve teslimiyettir, kendi meşruluğunu inkardır. Oysa biz meşruluğunu tarihsel haklılığından alan bir sınıfın, işçi sınıfının geleceğini temsil ediyoruz. Bunun için sınıf düşmanlarımızdan af beklemeyiz. Çünkü özgürlüğümüzü de tarihsel haklılığımızın gücü ve kararlılığıyla koparıp alacağız.

Af değil!

Zindanlar yıkılsın,
tutsaklara özgürlük!

Tabutluklarınızı kapattırdık,
hücrelerinizi de başınıza yıkacağız!
Sermaye sınıfının topyekün saldırılarına
karşı topyekün direnişe!
Özgürlük devrimde,
kurtuluş sosyalizmde!

İzmit'te ve Hatay'da... Kavga büyüyor!

Hatay ve İzmitli yoldaşlara bin selam!

Sermaye düzeninin ekonomik, siyasal ve sosyal saldırılarının yoğunlaştığı şu dönemde mücadele daha da artarak sürecektir. Her türlü ileri sıçramayı kucaklayacak onu partili kimliğe büründürecek olan kuşkusuz sınıf devrimcileri-komünistlerdir. İşte bu inanç ve kavga kararlılığı ile proletaryanın kurtuluş kavgasında kendini var eden İzmit ve Hataylı kavga yoldaşlarını kucaklıyor, şimdiden kavgalarını selamlıyorum.

Yoldaşlar; işçi sınıfı ve emekçi halkların öncüleri devrimciler bu onurlu mücadelenin bedelini ödediler ve hala ödemektedirler. Tıpkı '96 SAG ve ÖO Şehitleri gibi. Ve bizim şehitlerimize verilmiş bir

sözümüz var "bitmedi sürüyor o kavga!" İşte İzmit ve Hatay bürolarının açılışı da bu sözün, bu iddia ve kavga kararlılığının en iyi örneklerindendir.

Yoldaşlar; partili kimliğiilmekilmek örmenin, safları sıkılaştırarak yürümenin henüz başındayız. Bu yürüyüşün her ne pahasına olursa olsun sosyalizmle taçlanacağına olan inancım sonsuzdur. Bu çetin mücadelede omzumuzu sizlerin ve bu bölgelerdeki işçi-emekçilerin omzunda hissetmek binlerce ölüme bedeldir.

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Herşey parti için, parti devrim için!
Komünist bir işçi
Kurtköy/Pendik**

Kızıl bayrağın dikildiği yeni burçlara cezaevinden yoldaşça selamlar!

Yoldaşlar, kavga kardeşleri!

Tam da ÖO-SAG Direnişimizin 2. Zafer yıldönümüne denk gelen anlamlı açılışınızı coşkuyla selamlıyoruz. Bedenen yanınızda olmasak da partili bilinç ve ruhla aranızdayız.

Sermayenin burçlarına sosyalizmin Kızıl Bayrağını dikerken yapacağımız omuzdaşlığın onurunu layıkıyla

yerine getireceğinize inanıyoruz.

Süreç, partileşmeyi dayatıyor. Partileşme ve partileşmenin sosyalist devrimin ayrıacı olduğu anı yaşıyoruz. Anı yakalayalım, partileşelim, sosyalizme yürüelim!

**Yoldaşça selamlar,
Bursa Cezaevi'nden
EKİM'ci tutsaklar**

İstanbul'dan Ceyhan işçilerine destek: Yaşasın sınıf dayanışması!

Türkiye'de işçi olan ve işçi olarak kendi sınıf hakları için sermaye diktatörlüğüne karşı mücadele eden, mücadelenin en ön mevzilerinde yer alan özelde Ceyhan Belediye işçilerine, genelde de tüm sınıf kardeşlerimize selam.

Sınıfımızın en haklı mücadele yollarından biri olan grevlerimiz, Ceyhan Belediye işçileri nezdinde sermaye diktatörlüğünün "meclis'i" tarafından "deprem" bahanesiyle yasaklanarak hakları gaspedilmeye çalışılmaktadır. Bizler de bir grup basın işçisi olarak bu haklı mücadelede "Sınıfa karşı sınıf"

şiarıyla baskılara, yasaklara cansiperane bir şekilde direnen ve haklı mücadelelerini ücretli kölelik düzenine karşı bir savaşa çeviren Ceyhan Belediye İşçileriyle dayanışma amacıyla aramızda topladığımız 15.000.000TL.'yi yolluyor; maddi ve manevi desteklerimizi işçi sınıfının kızıl bayrağı kapitalizmin burçlarına dikilinceye kadar sınıf savaşımının olduğu her alana yaymak için mücadele edeceğimizi beyan ediyoruz.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
İstanbul'dan Basın-Yayın Dağıtım işçileri**

Ölümünün 103. yılında Friedrich Engels

“Hepimiz eylem için aynı açlığı, törelere karşı aynı direnci içimizde hissediyoruz; sıcak eylem karşısındaki darkafalı korku, sonsuz tereddüt hepimizin ruhuna aykırı; özgür dünyaya açılmak, ihtiyatın engellerini aşmak ve yaşamın tacına, eyleme erişmek istiyoruz.” (F. Engels)

Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak,
eserleri de...